PATRICE LECONTE

Roman

Kısa Saçlı Kadınlar

DK

Adım Thomas, hoş biriyim, bir kırtasiye dükkânında çalışıyorum, kısa saçlı kadınlardan hoşlanırım. Ve hayatımın kadınını bulmak için üç yıldan az zamanım kaldı.

Evet, Thomas yirmi yedi yaşında ve en geç otuz yaşında hayatının kadınıyla evlenmek zorunda. Çünkü annesine söz verdi. Ama bu o kadar kolay değil. Evleneceği kadın kısa saçlı, esmer olmalı ve kesinlikle sakız çiğnememeli. Thomas böyle bir kadının kendisini bir yerlerde beklediğinden emin.

Kısa Saçlı Kadınlar'da ideal kadının izinde tüm Paris'i turlamak zorunda kalsa da umudunu kaybetmeyen Thomas'nın eğlenceli, bir o kadar da hareketli yaşamına tanık olacaksınız. Ve romanı elinizden bırakamayacaksınız.

Patrice Leconte 1947'de Paris'te doğdu. Aynı zamanda film yönetmeni, senarist, oyuncu ve çizgi roman yazarı da olan Leconte, yirminin üzerinde filme imza atmıştır. *Kısa Saçlı Kadınlar* yazarın ilk romanıdır.

ISBN 978-605-09-0427-7

9 786050 904277

DK DOĞAN KİTAP

doğankitap.com.tr

13 TL

KISA SAÇLI KADINLAR

Orijinal adı: Les Femmes aux Cheveux Courts
© Editions Albin Michel S.A-Paris, 2009
Yazan: Patrice Leconte
Fransızca aslından çeviren: Yaşar İlksavaş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Kasım 2011 / ISBN 978-605-09-0427-7
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Şefik Basım / Turgut Özal Caddesi
No: 137 İkitelli - İSTANBUL
Tel: (212) 549 62 62
Sertifika no: 16119

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kısa Saçlı Kadınlar

Patrice Leconte

Çeviren: Yaşar İlksavaş

DK DOĞAN KİTAP

Adım Thomas, hoş biriyim, bir kırtasiye dükkânında çalışıyorum, kısa saçlı kadınlardan hoşlanırım.

Ve hayatımın kadınını bulmak için üç yıldan az zamanım kaldı.

1

Adım Thomas, hoş biriyim

Adımı çok seviyorum. Yine de ilkokulda, sonra da lisede, hiç yoktan kızardığım için beni hep "Domates Thomas" diye çağırdılar. Nerede ve ne zaman olursa olsun, ister metroda, ister ekmek fırınında, ister postane gişesinde olsun, öfke, utangaçlık, her şey ama her şey yüzümün kızarması için yeterliydi, başkalarının bakışlarına katlanmak bir işkenceye dönüşüyordu, bu koşullar altında kızarmamak güçtü, şaşırtıcı bir şeydi: Önce kulaklar, sonra birkaç saniye içinde yüz, başta elbette yanaklar, ama sonra da burun kıpkırmızı kesiliyor, tabiri caizse yanıp sönüyor, tıpkı bir palyaço gibi. Yalnızken kızardığımı hiç hatırlamıyorum, bu da sadece başkaları baktığında insanın kızardığını kanıtlıyor.

Panik geçtikten sonra yüzüm yeniden normal rengine dönüyor, ama kulaklarım uzun süre kıpkırmızı kalıyordu, sanki donmuş gibi, ömrümün yarısını kırmızı kulaklarla geçirdiğimi düşünüyorum (soğuğu sevmem ama kış her şeye karşın, alay edilme korkusu olmaksızın kırmızı kulaklara da izin veren sevimli bir mevsim).

Bana "Kaygılanma" diyordu annem, "çok duyarlı olduğun için böyle oluyor, bu da, küçük Tom'um, niteliklerin en büyüğü."

O, yani annem, bana hiç "Domates Thomas" diye hitap etmedi (oysa babam ya da kız kardeşim bu lakabı kullanmaktan hiç geri kalmadılar, çünkü kız kardeşler cadaloz olur, babalar da genellikle alaycıdır), ama bana hiç Thomas diye de

hitap etmedi, on altı yaşında olmama ve boyunu bir baş kadar aşmama rağmen onun hep küçük Tom'uydum, ebeveynler eğer kullanmayacaklarsa doğduklarında çocuklarına neden bir ad koyarlar diye düşünüyor insan.

En ilginci de, bu çok sık yinelenen kızarma anlarında yeteneklerimi hiç yitirmemem. Utangaçların büyük çoğunluğu kızardıklarında sözcükleri gevelemeye başlar. Ben öyle değilim. Ben karşı koyarım. Kendimi olduğum gibi kabul ederim. Umursamam. Başımı dik tutarım. Bir doğum günü ya da evlilik nedeniyle, kalabalık içinde, örneğin bir yemek sonrasında küçük bir övgüde bulunmak için söz alabilirim, bir İtalyan yarış arabası kadar kırmızı kesilsem, sofra örtüsünün altında kaybolmak istesem de sözcükleri gevelemem. "Kendimi olduğum gibi kabul ederim" dediğimde, aslında "sonunda kabul edebildim" demeliyim, çünkü başlangıçta, yani çocukken, kendimi olduğum gibi kabul edemezdim hiç. Ancak buluğ çağından sonra, annemin bir kadın arkadaşından kızardığım için özür dilediğimde, o bana birden "Yo hayır, aksine çok hoştu" deyince bu zamansız kızarmalar konusunda kararımı verdim. Böylece kızarmanın hoş bir şey olduğunu düşündüm. On dört yaşında, evet, belki. Ama otuzuna basmak üzereyken, bu gerçekten can sıkıcı. Kırk, elli, altmış yaşlarında da insan kızarmaya devam eder mi, yaşlılar da kızarır mı? Buna inanmakta zorlanıyorum: Yaşlı bir insanın kızardığını hiç görmedim, yaşlı bir beyefendi soluk rengini korur, kuşkusuz yanaklarında daha az kan dolaştığı ya da çok fazla şey yaşadığı ve heyecanlar onu eskisi kadar etkilemediği için, neyse, bunu göreceğiz, ben daha orada değilim, şu an kızarmalarımla yaşıyorum, açık konuşmak gerekirse seçme şansım yok.

Öyle aman aman dini bir eğitim almadım, ama Aziz Tomas'ın[1] "yalnızca gördüğüne inanan kişi" olduğunu biliyorum, yani tam bir inançsız, oysa ben tam tersiyim, görmedi-

1. Fransızcada Thomas. (yay.n.)

ğime inanmak isterim, düşlerin ve gerçek yaşamın iç içe olduğunu düşünmek isterim, kısacası ben ideal Tomas değilim. Ama bunun hiç önemi yok, adımı genel olarak seviyorum. Zaten değiştirmek için de artık çok geç, aileme adımın Thomas olmasını istemediğimi söyleseydim bu büyük bir sıkıntı yaratırdı, bundan kesinlikle eminim:

"Baba, anne, sizleri çok seviyorum, iyi anlaşıyoruz, sizlerle hayat güzel, eğlenceli ve gerçekten güler yüzlü insanlarsınız, hiç sevgi eksikliği çekmedim, yemekler harika, söyleyecek hiçbir şey yok, ama doğrusu şu adım var ya, başka bir şey bulabilirdiniz."

Bir pazar yemeğinin tam ortasında, bu bir bomba etkisi yaratabilirdi. Annemin, sonunda tabağına tükürerek kurtulduğu bir tavuk kemiğiyle boğulmasına ramak kalırdı, afallardı.

"Ve sen bunu söylemek için on altı yıl mı bekledin? Babanı ne hale soktuğuna bak!"

Babam bir anda sararıverirdi, benim kızardığım kadar kısa sürede yüzü bembeyaz olurdu, herkesin rengi kendine.

"Sen 'Thomas'ın neyini beğenmiyorsun Thomas? Önereceğin daha iyi bir ad var mı?"

"Sana kalsa, kız kardeşin Francine'in adının da Francine'den farklı bir şey olmasını isterdin, öyle mi?"

Sesini çıkarmayan kız kardeşime, gözyaşları içindeki anneme, tabağını ileriye iten babama bakardım, çünkü tüm bunlar babamın iştahını keserdi ve ben, yüzüme yerleştirdiğim kocaman bir gülümsemeyle, barış işareti olarak iki elimi öne doğru uzatırdım.

"Tamam tamam, yalnızca sizle biraz dalga geçmek istedim, adımı çok seviyorum, başka bir ad istediğim yok, yemin ederim komiklik olsun diyeydi."

Kız kardeşimin pıfff yaptığını, annemin gözlerini peçeteyle sildiğini, iştahı anında yerine gelen babamın tabağını önüne çektiğini görüyorum.

"Ah, işte bu hoşuma gitti, palavrana inandık. Bizle dalga geçmek istedin, öyle mi? Başarılı oldun. Şu andan itibaren adın 'Aziz Dalgacı Thomas' olacak!"

Ve dördümüz de kahkahalarla gülüyoruz, annem tatlıyı almak için ayağa kalkıyor, ben tabakları topluyorum, annem beni öpmek için parmaklarının ucunda yükseliyor, "benim küçük Tom'um", haftalık mutat tatlımız olmasına rağmen hepimizin çok sevdiği çilekli turtayı getiriyor ve yemeğin sonu neşe içinde geçiyor, herkes keyifli, babam kendisine bir bardak Calvados bile koyuyor, yani evin havası iyi, güzel.

İnsanların canını sıkmaktan hiç hoşlanmadığım, hele hele annemle babamın canını sıkmaktan hiç mi hiç hoşlanmadığım için gerçekleşmeyen ve asla gerçekleşemeyecek olan olayın sonu. İşte bu yüzden hoş biri olduğumu düşünüyorum, zaten hoş biri olmak kibar çocuk, hatta bazen tam bir enayi olmaya yakın bir şey. "Kibar çocuk" olarak kabul edilmenin alayları da birlikte getirebileceğini fark etmek ilginç. Örneğin bu sabah, dostum André'yle birlikteydik, bulvarda yürüyorduk, bir bebeğin düşürdüğü emziği alıp annesine verdim, biraz ileride kaldırıma düşmüş bir eldiven tekini yerden alıp bir pencere pervazına bıraktım, sahibi eldivenini kaybettiğini fark edince aynı yoldan geri dönebilirdi, ardından, birkaç dakika sonra orada ne aradığı belirsiz bir İspanyol dilenciye beş avro verdim ve bir süredir bir şey söylememek için kendini tuttuğunu hissettiğim André sonunda ağzındaki baklayı çıkardı:

"Kendine cennette bir yer almaya mı niyetlisin?" Doğrusunu söylemek gerekirse, pek kurnazca bir tespit olmadığı için verecek bir yanıt bulamadım, André'nin dudaklarında "ne yaptığın umurumda değil, ama aslında sana hayranlık duyuyorum, dahası seni çok seviyorum" anlamına gelen bir gülümseme belirdi. Fazla kibar insanlarla kolayca alay edildiği, ama içten içe onlar gibi olmak istendiği bir gerçek. Ve

insanların benim hakkımda "böyle olduğu için şanslı" diyebileceklerini düşünmek hoşuma gidiyor.

Kız kardeşim Francine benim kadar "belirgin bir şekilde kibar" değil, aslına bakılırsa o bir kız, üstelik benim küçüğüm, dolayısıyla da insanların kendisini fark etmesi ve değer vermesi için bazen dikkatleri üzerine çekmeye çalışıyor, oysa zaten çok değer görüyor, ama onun yaşında bu böyle, hep söylendiği gibi zamanla geçecek, aslında temeli iyi, içi dışı bir olduğu söylenen annemden almış olmalı bu yanını.

Ama ailemden yeterince söz ettik.

2

Bir kırtasiye dükkânında çalışıyorum

Genç bir kız bir pastanede işe alındığında patronları ona istediği kadar pasta yiyebileceğini söylerler, bu söz üzerine kız, şekerlemelere, keklere, bademli kuruvasanlara, çilekli jelibonlara, kremalı pastalara yumulur, sonuçta şiddetli bir hazımsızlık çeker, bir lokma çikolata gördüğünde midesi bulanmaya başlar ama sonra her şey yoluna girer ve satıcı kız ürünlere dokunmayan örnek bir eleman olur. Görüldüğü kadarıyla pastanelerde işler böyle yürür.

Stylo de Vénus'e çalışmak için müracaat ettiğimde dükkânın patronu Bayan Capliet de benimle aynı konuşmayı yaptı.

"Dükkânımda çalışmayı neden istiyorsunuz genç adam?"

"Çünkü vitrindeki 'Satış görevlisi aranıyor' ilanını gördüm ve içeri girdim, daha kapıyı iterken, bunun hayatımın önemli bir dönemeci olduğunu hissettim."

Gözlerini iri iri açtı.

"Vay canına! Hayatınızın önemli bir dönemeci, öyle mi?"

Dükkân büyüktü, bu saatte müşteri yoktu, dolayısıyla da işi olmayan üç satıcı kız beni dinlemek için yavaş yavaş yanımıza geldi. Normalde, tam bu anda kızarmaya başlamam gerekirdi, ama hayır, kesinlikle öyle olmadı, bir tür mucize, bu sözcük abartılmış görünebilir ama aslında hayır, çünkü bu gerçekten mucizeviydi, sanki Bayan Capliet'nin sorusunu yanıtlamak benim için son derece olağan bir şeymiş de kızarmam söz konusu bile olamazmış gibi kulaklarımın ucun-

da kızarıklıktan eser yoktu. Açık ve soğukkanlı bir yüzle sorusunu yanıtladım:

"Bakınız hanımefendi, kırtasiyecilik diğerlerinden çok daha iyi tanıdığım büyülü bir dünyadır, büro malzemelerinin benim için hiçbir gizi yoktur, büyük boyutlarda bir zarfı elime almak bende büyük bir mutluluk yaratır, aynen bir HB kurşunkaleminin ucunu kırmadan sipsivri açmak ya da rengârenk mürekkepler denemek, yeni bir keçeli kalemi tertemiz bir sayfanın üzerinde dolaştırmak, bir paket dosya kâğıdının ambalajını açmak, körüklü ve elastik bir dosyanın ideal rengini seçmek, yeni bir dolmakalemin kapağını açmak ve altın ucunun yumuşacık büyüsüyle kendimden geçmek gibi ya da dahası..."

Beni dinleyip dinlemediklerini, inandırıcı olup olmadığımı ya da benimle dalga geçip geçmediklerini görmek için biraz sustum. Ama hayır, bu dört dikkatli yüzde en ufak bir alay belirtisi yoktu, biraz şaşırmış gibi görünen tezgâhtar kızlar gülümsüyordu, oysa şaşırmaları için hiçbir neden yoktu ortada, kırtasiyeden hoşlanmanın nesi şaşırtıcıydı ki Tanrı aşkına?

"Ya başka?" dedi Bayan Capliet.

"Şey... bunlar, tüm bunlar, burada bulunan her şey... size akşama kadar, yarına kadar, kâğıtlardan, kitap ve defter boyutlarından, dolmakalemlerden söz edebilirim, çünkü ben oldum olası..."

"Tam istediğim gibi" diye sözümü kesti Bayan Capliet. "Daha fazla bir şey söylemeyin, sizi işe alıyorum, ne zaman başlayabilirsiniz?"

"Ne zaman isterseniz, benden daha boş birini bulamazsınız."

"Çok güzel, öyleyse yarın. Bu arada, mekâna alışmak, reyonları tanımak ve bu fırsattan yararlanarak dördümüzle tanışmak için dükkânda kalabilirsiniz, çünkü sizin de fark edebileceğiniz gibi bu kadınlar dünyasındaki tek erkek siz olacaksınız (bu arada söyleyeyim, bizi sürekli kız meseleleri ko-

nuşmaktan kurtaracağınız için de büyük bir iyilik yapmış oluyorsunuz), bu sizi korkutmuyordur, umarım?"

"Hayır, kesinlikle, tam tersine, kadınların arkadaşlığından her zaman hoşlanmışımdır."

("Kadınların arkadaşlığından her zaman hoşlanmışımdır." Üçü genç, dört kadının önünde bunu söylediğim, özellikle de bir evet ya da hayır derken bile kızardığımı bile bile bunu söylediğim için salak olmalıyım; hafifçe kızarmam da gecikmedi zaten, kendim aranmıştım, neyse ki kısa sürdü ve pek de fazla yayılmadı, utangaçların o ünlü pişkinliği olarak algılanmış olmalıydı, ama şu anda yüzümü değilse bile beni sıkıntılı durumdan kurtaran bir pişkinlikti bu.)

"Evet, şimdi tanışma faslına gelelim, işte soldan sağa Yvette, Louise ve Sandrine. Bana gelince, ben Bayan Capliet'yim, ama bana Arlette deyin, bu komik bir ad, kabul ediyorum, ama yapabileceğim bir şey yok, insan adını seçemiyor, öyle değil mi?"

Ona benim de adımla ilgili sıkıntılarım, kaygılarım olduğunu söylemek üzereydim ama bu kaygılardan daha ileride, yeri gelince söz etmenin daha uygun olacağını düşünerek kendimi tuttum. Candan ve coşkulu bir tavırla elini uzattı.

"Stylo de Vénus'e hoş geldiniz!"

Bu tokalaşma bir iş sözleşmesi değerinde olmalıydı, çalışma koşullarından da, iş saatlerinden de söz etmedik, ama bunların hiçbiri benim için fark etmezdi, hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Hâlâ zorlansam da Arlette demeye alışmam gereken Bayan Capliet sanki bir pastanedeymişiz gibi konuşmasını sürdürdüğünde gün daha da güzelleşti:

"Ve Thomas, yeni bir dolmakalemi denemek, bir dolmakalem ucunun yumuşaklığını kontrol etmek, bir kalemtıraşı denemek, ajandaları açıp bakmak istediğinizde hiç çekinmeyin, bir satıcının neden söz ettiğini bilmesi hoşuma gider, dolayısıyla size tutkunuzu bastırmayı yasaklıyorum, anlaştık mı?"

"Anlaştık Bayan Capliet."

"Arlette.

"Anlaştık Arlette."

Ve sonraki günlerde, aylarda, yıllarda kırtasiyeyle ilgili en küçük bir hazımsızlık yaşamadığım gibi ne ufacık bir yorgunluk ne bir tekdüzelik belirtisi ne de bezginlik hissettim, hayır, Stylo de Vénus'te mutluydum ve buradakinden daha ahenkli, daha hoş bir hava düşünemiyordum.

Babamın kendi veteriner kliniğinde çalışmamı istediğini düşündüğümde... Anlıyorum, babalar her zaman yakmış oldukları meşaleye çocuklarının dört elle sarılmasını isterler. Ancak doğrusunu söylemem gerekirse, boa yılanlarını, amerikanpapağanlarını, kırmızı balıkları, dağsıçanlarını, inekleri, muhabbetkuşlarını, atları, tavşanları, fino köpeklerini ve kedileri, özellikle fino köpeklerini ve kedileri tedavi etmeyi öğrenmek için yıllar ve yıllar boyu dirsek çürütmek, çok teşekkür ederim ama hiç bana uygun değil. Üstelik hayvanları gerçekten fazla sevmem, zaten onlar da bunu hisseder, birilerinin evine gittiğimde, bir köpekleri varsa eğer, sahibi "Korkmayın, saldırmaz" deyip onu Rex, Pitou, Ramses ya da Dalida gibi aptalca bir adla yanına çağırana kadar ıslak burnu, salyalı ağzı, korkunç soluğuyla yanımdan ayrılmaz.

Arlette Capliet'nin köpeği yok.

Ama hayvanlardan yeterince söz ettik.

Kırtasiyeden de.

En azından şimdilik.

3

Kısa saçlı kadınlardan hoşlanırım

Oldum olası. Bu açıklanabilecek bir şey değil. Öyle işte. Kısa saçlı kadınlar başımı döndürür, tutkularımı ateşler, beni büyüler, afallatır, heyecanlandırır, etkiler, kendine çeker, allak bullak eder. Dikkatli gözlem yıllarından sonra kısa saçlı kadınların diğerlerinden daha güzel olduklarına kesinlikle karar verdim. Kadınlar diyorum, ama aynı zamanda kız çocukları, yeniyetmeler, genç kadınlar, anneler ya da yaşı ilerlemiş kadınlar da diyebilirim. Bir tiyatro salonunda, caddede, bir kalabalığın ortasında, bir davette, bir plajda, büyük bir mağazada, bir peronda, bir restoranda, bir havalimanında, bir şehir havuzunda, uzaktan, sis içinde, hatta karanlıkta, nerede ve ne zaman olursa olsun, kısa saçlı kadınları her zaman fark ederim, bu mıknatısla çekilme, büyülenme, mutluluk gibi bir şey.

Uzun saçlı çok güzel kızlar da vardır, öylesine söylemiyorum bunu, öyle kızlar tanıdım, hatta bazen onlarla çıktım bile, ama kısa saçlı olma cesaretini gösterselerdi çok daha güzel olacaklarına eminim. Çünkü bu gerçekten bir cesaret sorunu. Evet, cesaret.

Bu saç tutkusunu hiç anlamayan, ama yine de en iyi dostum olan André "Bu neden bir cesaret sorunu?" diye soruyor.

"Kesinlikle öyle. Saçlarını çok kısa kestiren bir kadın kendini kabul eden kadındır, kendini kadın hissetmek için aldatıcı bir kadınlık simgesiyle uğraşmaya ihtiyaç duymayan kadındır."

"Ya uzun saçlı olmak hoşuna gidiyorsa?"

"Bu onun sorunu. Benim tarzım değil. Nokta."

"Ya erkeğinin tarzıysa?"

"Bu da onu ilgilendirir. Herkesin derdi kendine."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

"Yine de söylüyorum: Sen dar kafalı ve hoşgörüsüzün tekisin."

"Ben mi? Hiç de değil. En sevdiğin renk hangisi?"

"Bilmem..."

"Hayır, kesinlikle sevdiğin bir renk vardır!"

"Şey... tamam, mavi."

"Güzel. Şimdi sen turuncuyu seven insanları bu yüzden hor mu göreceksin? Hayır. İşte bu da aynı şey. Bu bir dar kafalılık ya da hoşgörüsüzlük sorunu değil, bu tam olarak bir zevk sorunu, bunun mantığı yoktur, tartışılmaz da, bu böyledir, bu konuda sen de, ben de bir şey yapamayız: Kısa saçlı kadınlar diğerlerinden daha güzeldir. Rahattır. Daha eğlencelidir. Daha akıllıdır. Daha ışıltılıdır. İstediğin zaman bunu sana kanıtlayabilirim."

"Seni dinliyorum."

"Hayır, beni takip et."

Günlerden pazartesi, Stylo de Vénus pazartesileri kapalı olduğundan çalışmıyorum, saatime bir göz atıyorum, bulunduğumuz kafenin masasına siparişlerimizin parasını bırakıyorum, ayağa kalkıyorum ve hiçbir şey anlamadan arkamdan gelen André'yle birlikte bulvarda koşar adım yürüyorum, André'nin iyi biri olduğunu söylemek gerek ama kendi gözleriyle görmedikçe bazı şeyleri anlamaz, aslında onun adı Thomas olmalıydı.

Büyük bir binanın önüne varıyoruz, Raymond bilmem ne koleji, saat dörde on var, toprak sekinin üzerinde, çıkışın tam karşısındaki bir banka oturuyoruz.

"Burada ne işimiz var?" diye kaygılanıyor André.

"Bekliyoruz. On dakika sonra benim haklı olduğumu kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Okul çıkışında kız beklemiyoruzdur umarım? Bu pek pahalıya mal olabilir, biliyorsun..."

Gökyüzüne bakıp omzumu silkiyorum.

"Şşşt. Dokuz dakikacık."

Dokuz dakika sonra, ders bitimini bildiren zil avluda çınlıyor, lisenin kapıları açılıyor, neşeli kızlı erkekli genç gruplar kaldırıma doluşuyor.

"Bak" diyorum André'ye.

"Neye bakayım?"

"Kızlara. Hepsinin saçı uzun, çünkü onlar kadın olduklarını, kadın gibi göründüklerini kanıtlama, özellikle de bunu *kendilerine* kanıtlama gereksinimi duydukları yaştalar ve bunun için kadınsı aksesuarlara, dolayısıyla da uzun saçlara sahipler."

"Söylediklerinden emin misin?"

"Kesinlikle. Bunun için onların delikanlılara nasıl davrandıklarına bakman yeterli. Bak nasıl kalça kıvırıyor, kırıtıyorlar, Chesterfield'lerini yakarak star pozları veriyorlar, saçlarını yıkamak ve kurutmak için banyoda bir saat oyalanan kazlar, hindiler, tavuklar, kümes hayvanları bunlar, masraflarından söz etmiyorum bile: dipsiz bir kuyu."

"Öyle olduğunu kabul edelim. Bu neyi kanıtlıyor?"

"Şu an için hiçbir şeyi. Ama biraz daha iyi, daha dikkatli bakarsan, yan tarafta bir içim su, hırçın, farklı, zayıf, matrak iki genç kız göreceksin, sanki bir rastlantı sonucu arkadaş olmuş gibiler, ama rastlantı diye bir şey söz konusu değil, bu küçük sürü içinde bir tek onlar kısa saçlı. Diğerlerinden çok daha güzel değiller mi?"

André bakıyor, karşılaştırıyor, kabul etmek zorunda kalıyor:

"Güzel oldukları gerçek."

"Delikanlılara nasıl davrandıklarına da bir bak. Kalça kıvırıyorlar mı? Kırıtıyorlar mı? Asla! İnsanların onları fark etmesi, sevmesi için buna ihtiyaçları yok. Hâlâ lisede okuyor olsaydık, ben biriyle, sen öbürüyle çıkmak için her şeyi yapardık iddiaya girerim. Haklı değil miyim?"

"Haklısın."

André yeniliyor. İkna oluyor.

"Dahası, nasıl giyindiklerini de görüyorsun, sadece onlar kot giymemiş, bu da bir farklılık göstergesi işte!.. Ve yine tesadüfmüş gibi, onlarla gülüp eğlenen delikanlılar diğerlerinden çok daha hoş, en azından daha eğlenceli. Dahası bu kızların akıllı olduklarına, öğretmenlerini ceplerinden çıkardıklarına, notlarının iyi olduğuna ve diplomalarını on yedi yaşında alacaklarına iddiaya girerim. Gidiyorlar. Onları izliyor muyuz?"

Ciddi ciddi küçüklerin peşine düşmemizi önerdiğimi sanan André beni şeytan gibi görerek, özellikle de ceza mahkemesinden korkarak cehennemden uzaklaşmak için bankın üzerinde sıçrıyor.

Gülümseyerek yanına gidiyorum, bu da öfkesini pek umursamadığımı gösteriyor ve yan yana, on beş dakika önce ayrıldığımız kafe yönünde bulvardan yukarı doğru yürüyoruz, André kuramımı ispatlama biçimime şaşırmış, düşüncelerine gömülmüş vaziyette sesini çıkarmadan yürüyor, kuramımın geçerli olup olmadığını anlamak için yanımızdan gelip geçenleri inceliyor; kaldırımda karşılaştığımız muhteşem bir kadın, saçları hayranlık uyandıran bir sadelikte kısacık kesilmiş bir kadın, insanın hemen oracıkta âşık olabileceği bir kadın sayesinde kuramım geçerliliğini koruyor ve sonra, bardağı taşıran son damla: Bir kozmetik ürününün tanıtımı için afişte Amerikalı bir aktrisin fotoğrafı, onun da saçları kısa elbette, zaten güzeldi, bu fotoğraftaysa harika.

Kafeye vardığımızda boş olan masamıza oturuyoruz, aynı

şeyi sipariş ediyoruz, yo hayır, André fikrini değiştiriyor, dediğine göre kafasını toplamak için bir votka ısmarlıyor, bu da tüm bu olup bitenlerin kafasını allak bullak ettiğini gösteriyor. Gösterimi kutlamak için ben de bir votka ısmarlıyorum kendime ve yarı saydam bardaklarımızı kaldırıyoruz.

"Sağlığımıza" diyor André.

"Hayır" diyorum, "kısa saçlı kadınların sağlığına!"

Bu kafeye sık sık gelme sebebim kuşkusuz mahallemde olması ve insan bir mahallede çok çabuk alışkanlıklar ediniyor, ama aynı zamanda (ve özellikle) bir süredir uzun boylu, biraz kibirli, köşeli yüzlü, sanırım Rus kökenli ve çok kısa saçlı bir garson kız çalıştığı için geliyorum buraya. Açıkça söylemek gerekirse bu genç kadın güzel değildi, en azından klasik bir güzel değildi, ama onda beni asıl etkileyen de buydu. Ona bakmaktan bıkmıyordum, fazla belli etmeden tabii, ama o beni çabuk fark etmişti ve bana sık sık gülümsüyordu. Bardaklarımızı kısa saçlı kadınların sağlığına kaldırdığımız anda, adının Olga olduğunu bildiğim bu garson kız işbaşı yapıyordu. Gülümsüyor. Kafenin arkasında kayboluyor. Sonra iş giysisiyle yeniden ortaya çıkıyor; siyah pantolon, hafif kabarık kısa ceket, ufak göğüslerini duruma göre gözler önüne seren üstten üç düğmesi açık beyaz gömlek. Bir şaheser. Yanımıza geliyor, doğrusu hiç tarzımız olmamasına rağmen saat 16.30'da votka içtiğimizi görüyor.

"Bir şey mi kutluyorsunuz?" diye soruyor neşeli bir sesle.

"Evet, ama bunu size söyleyebilir miyim, bilmiyorum..."

"Söyleyin yine de."

"Kısa saçlı kadınların sağlığına içiyoruz" diyorum zafer kazanmışçasına.

"Bu orijinal bir şey (ah, o r'leri hafifçe yuvarlayarak konuşma şekli...), sanki biraz da benim sağlığıma içiyor gibisiniz."

"Biraz öyle."

"Öyleyse bu çok hoşa gitti."

"Hoşuma gitti, bu çok hoşuma gitti..."

"Evet, özür dilerim: Hoşuma gitti... Ama sizin Fransızcanız gerçekten çok zor."

Gitti, kendisine işaret eden diğer müşterilerin bulunduğu masalara doğru gitti, André şaşırıp kalmıştı, bense büyüsüne kapılmıştım.

"Ne diyorsun?"

"Bir inceliği, bir edası olduğu gerçek... Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Onu tanımıyorum, yalnızca adının Olga olduğunu, iki aydır burada çalıştığını ve o buraya geldiğinden beri başka bir kafeye gitmemin pratikte imkânsızlaştığını biliyorum."

"Yine de hoşuma gitmeyen bir yanı var. Bu Rus'un, Olga'nın, pek iri göğüsleri olduğu söylenemez."

"İri göğüs gibi bir saplantım hiç olmadı."

"Erkek gibi giyinmiş."

"Evet, bu ona çok yakışıyor."

"Yani hünsalığın sınırında, kabul mü?"

"Öyle olsun."

Votkasından bir yudum içiyor ve ağzındaki baklayı çıkarıveriyor:

"Pekâlâ, kısa saçlı kadınlara olan bu tutkun, acaba içinde uyuyan eşcinsellik eğilimlerini dışa vuruyor olabilir mi diye düşünmeden edemiyorum."

Büyük tepki uyandıracağını düşündüğü buluşunu noktalıyor, son bir yudum içip içkisini bitiriyor, nasıl tepki vereceğimi bekleyerek, dudaklarında hafif alaycı bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor.

"Evet. Hayal kırıklığına uğrayacaksın ama bana yeni bir şey öğretmiş olmuyorsun; bu soruyu ben de sık sık sordum kendime. Kesinlikle haklısın. Evet, şimdi ne yapıyoruz?"

"Şey... bilmiyorum... hiçbir şey" diye kekeliyor André, ne yapacağını bilemeyerek.

"Üzerine atlayacağımdan mı korkuyorsun?"

André'nin zoraki kahkahası, ne yanıt vereceğini bilmediği zamanlarda attığı o zoraki kahkahası, bir kadeh daha içki isteyip istemediğimi soruyor, hayır teşekkür ederim, zaten bu saatte içtiğim bir kadeh bile beni tuhaflaştırıyor ve hiçbir zaman sınırı aşmadık. André'yle hep böyle olur zaten: Hiç diretmez. Zaten bu yüzden benim dostum. Kin yok, karmaşa yok, her şey apaçık, her şey net. Ben de öyleyim.

4

Üç yıldan az zamanım kaldı

Kısa bir süredir artık yirmi yedi yaşındayım ve kendime bir hedef belirledim: Otuz yaşına basmadan önce hayatımın kadınını bulmak. Yani üç yıldan biraz daha az zamanım kaldı. Başaracağım. Kendime bir hedef belirledim mi, bunu her zaman gerçekleştiririm. Aksi halde kendimi bok gibi hissederim.

Örneğin bir hafta boyunca asansör kullanmamaya, merdivenlerden inip çıkmaya mı karar verdim, bu bir hedef. Ve böyle bir hedef belirledim mi, geri dönüşü olmaz. Zaten asla geri dönüş yapmam. Daha önce de söylediğim gibi, kendimi bok gibi hissetmemek için.

Pusetli beş kadınla karşılaşmadan eve girmemek. Günde iki sigarayla yetinmek. Pazartesi sabahı soğuk suyla duş almak. Gün içinde yalnızca bir kez "Lanet olsun" demek. Bunlar birer hedef. Hayatımın kadınıyla karşılaşmak, o da aynı şey. Bir hedef. Daha ilginç tamam, ama aynı şey. Buna bir kez karar verdim mi, hiçbir şey fikrimi değiştiremez. Kimseyle, özellikle de kendimle, asla tartışmam, kendime bir çıkış yolu ya da kaypak mazeretler aramam; hedef hedeftir. Nokta.

Kaçınılmaz ve keyifli pazar yemeği sırasında annem "Bana ne zaman bir erkek torun vereceksin?" diye soruyor.

"Annesini bulduğumda, anne."

"Çocuğu rahat bıraksana" diye mırıldanıyor veteriner babam her zamanki gibi.

"Hayır hayır, annem haklı, önemli bu ve ben de size evleneceğimi bildiriyorum."

"Ah güzel, ne zaman?" diye boğulur gibi oluyor annem.

"Üç yıl içinde."

"Kiminle?" diye kikirdiyor kız kardeşim Francine.

"Daha bilmiyorum. Yarın aramaya başlayacağım."

"Torunumun annesini bulman üç yıl mı sürecek?"

"Belki daha az. Ama daha çok değil. Ancak, bir çocuğum olduğunda bunun erkek olacağının garantisini kim veriyor sana?"

Sanki tüm pazar günlerinin en aptalca sorusunu sormuşum gibi, sanki erkek çocuk sahibi olmak bir gerçeklikmiş gibi, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi annem gözlerini ayırmadan bana bakıyor.

"Böyle giderse, sen baba olmadan kız kardeşinin rahmine tohum düşecek..."

"Ne yani, yarış halinde değiliz ki!"

"Rahat ol, sen önden gidebilirsin, benim hiç acelem yok..." diyor Francine.

Babam patates gratenden bir lokma aldıktan sonra "Hem şu 'tohum düşmesi' sözünden de vazgeçelim artık, sanki bir kazadan söz ediyoruz" diyor. "Attan düşmek, bisikletten düşmek, damdan düşmek, merdivenden düşmek, bulutlardan düşmek, sırtüstü düşmek, çukura düşmek, tamam, ama tohum düşmesi, yok, hayır."

Ve bu konuda çok katıydı. Çatışmalardan, özellikle de yarar sağlamayan çatışmalardan nefret eden annem hiç tartışmaya girmezdi, evde bağrışma duyduğumu hiç anımsamıyorum, bunu annemin karakterine borçluyuz, bu onun ezik biri olmasından kaynaklanmıyordu, yalnızca atışmaktan hoşlanmıyordu o kadar, haklı ya da haksız olmak, karşısındakini ikna etmek ya da edememek umurunda değildi. Yine de bir girişimde bulunuyor:

"Yine de 'aşka düşmek' deniyor ama..."

"Bu doğru ve normal, çünkü aşka düşmek, genellikle attan düşmek gibi bir şey."

Kimse bir yorumda bulunmuyor, hafif bir dalgalanma oluyor, babam anında kaygıları dağıtıyor:

"Bunu bizim için söylemiyorum sevgilim, seninle birlikte hiç attan düşmek gibi bir duyguya kapılmadım. Kuzu budundan kaldı mı?"

Rahatlama. Francine budu getirmeye gidiyor. Etten herkes alıyor, son derece yumuşak, yani kısacası harika bir pazar.

"Zaten neye yarar ki" diye içini çekiyor annem, "torunlarımı asla göremeyeceğim."

"Neden böyle söylüyorsun anne?"

"Sen de çok iyi biliyorsun ki..."

Evet, iyi biliyordum, hepimiz iyi biliyorduk ama bunun geçtiğini umuyordum; yıllardan beri annem, her hafta bunun son haftası olduğuna inanarak yaşıyordu. Sağlığı kötü olduğundan filan değil, tam tersine harika bir enerjisi vardı, onun hiç hasta olduğunu ya da bir rahatsızlıktan yakındığını görmedim. Dengeli denilebilecek biriydi. Pazartesi uyandığında bir sonraki pazartesini, hatta belki o pazartesinin akşamını bile göremeyeceği konusundaki o tuhaf sabit fikri dışında tabii. Bunun için de bazı yasakları delmek dahil, her şeyin tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışıyordu. Örneğin arabayı her zaman hız sınırının üzerinde kullanıyordu, intihar eğilimi olduğundan değil, yalnızca zorunlu hıza uymaktan hoşlanmadığı için yapıyordu bunu, babamın hiç umursamadığı Opel Astra'yı arabalardan hoşlanmadığı için hor kullanıyordu, ama hızlı kullanmasının asıl nedeni radara hiç yakalanmamış olmasıydı ve bu onu çılgına çeviriyordu:

"Hiç puan kaybetmeden öleceğimi düşünüyorum da!.."

Bu konuda ne biz üçümüz ne de kadın arkadaşları, hiç kimse ona diklenmiyor, akışına bırakıyorduk. Ama bir bakı-

ma bu kötümser, kapkara saplantı, onda her şeye karşı büyük bir açlık uyandırıyor, her anını son anıymış gibi yaşamasına yol açıyordu. Bu nedenle kolayca etkileniyor, yarını olmayacak korkusuyla hiçbir işini yarına bırakmıyor ve ben, her şeyi geleceğe bırakan, planlar yapan, üç yıl içinde hayatımın kadınıyla karşılaşmak gibi hedefler belirleyen ben, onu kıskanıyordum.

"Bak ne diyeceğim anne, eğer istersen elimi çabuk tutarım, harika genç bir kadınla karşılaşırım, onunla evlenirim, düğün gecesi onu hamile bırakırım, biraz şansımız varsa çocuk erken doğar, sen de kısa sürede büyükanne olursun!"

Bozulmuş bir ifadeyle başını sallıyor.

"Tüm bunları hafta sonuna kadar mı yapacaksın? Püfff, benim için bu kadar sıkıntıya girme, hadi..."

Annem olmazsa olmaz çilekli turtayı getirmek için ayağa kalkıyor, Francine bana "boş ver" anlamına gelen bir mimik yapıyor, babam bunların hiçbir önemi olmadığını göstermek istercesine bana gülümsüyor, tatlı tabaklarını yerleştiriyoruz sofraya, annem elinde çilekli turta olmayan bir şeyle geri geliyor, masaya bıraktığı bademli-çikolatalı bir pasta.

"Bir de bunu denemek istedim, eğer bugün tadına bakamazsam, belki bir daha asla bakamam."

Epeydir yinelenen bu keyifli karamsarlığa iyice alışmış olan kız kardeşimle babamın aynı önemsemez mimikleri.

Bir kırtasiye dükkânında çalışmamı sonunda kabullenen babam "Eee, dükkânda işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Süper."

"Başka çalışan var mı orada?"

Onlara üç satıcı kızı, kendisine Arlette dememi isteyen Bayan Capliet'yi, müşterileri anlatıyorum.

"Yani sen dört kadının içinde tek erkeksin" diye sözümü kesiyor babam. "O satıcı kızlar nasıl?"

"Fena değiller. Kibarlar."

"Güzeller mi?"

"Evet."

"Öyleyse seçmekte zorlanıyorsun."

"Şey, evet... ama hayatımın kadınının mutlaka bir iş arkadaşım mı olması gerekiyor, bundan emin değilim."

"Çok uzaklarda aramadan önce sen yine de çevrene bak. İçin rahat etsin diye söylüyorum yalnızca."

Bu sözden sonra sohbetimiz sona erdi, babamın işi, yazacağı mektuplar ya da yapacağı başka şeyler vardı, ben de yazması gereken kompozisyonda Francine'e yardım ettim, anneme gelince, büyük bir zevkle tabakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirmekle uğraştı, ona göre, bu işi hiç kuşkusuz hayatında son kez yapıyordu.

5

Özel bir gün

Bugün André'nin doğum günü. Ona bir hamster hediye edeceğim; uzun zamandır Mumbai'ye yapacağı yolculuktan söz edip duruyor; hediyem onu önceden sevindirecek.

Doğum günlerinde André evinde çok güzel partiler verir. İşi gücü yok. Zaten hiç çalışmadı. Babası Fransa genelinde bir fotomatik zinciri kurmuştu, insanların kendi fotoğraflarını kendilerinin çektiği 7.800 kabin, bir çeşit tekel; annesi ile babası bir yaz Loire'da yüzerken boğulunca, iş André'ye kaldı. Bu işte uzman kişiler, babasının zamanında olduğu gibi, işi André'nin yerine yürütüyorlar; André'nin, banka hesabına para yatırılıp yatırılmadığını kontrol etmek dışında yapacağı hiçbir şey yok, işlerin kesatlaşması için de hiçbir neden yok, çünkü pasaportlar, okul dosyaları, idari formlar için her zaman vesikalık fotoğrafa ihtiyaç vardır, kısacası, André "kuş çıktığında ben hep gülümseyeceğim" demekte haklı. Artık hayatta olmayan anne babasının dairesinde oturuyor, daire çok büyük, özellikle de işine yaramayan tüm mobilyaları sattığından beri uçsuz bucaksız, bomboş görünüyor, paten bile yapılabilir, işte bu yüzden doğum günlerinde bir sürü insanı davet edebiliyor evine ve işte bu yüzden, konuklar gittiğinde, hamster kendine bir yer bulmakta zorlanmayacak.

Öğleye doğru, yemek molasında, dostum André'ye bir hamster almaya gideceğim.

Kırtasiye dükkânına gitmek için metrodan çıkarken, kü-

çük bir erkek çocuğun elinden tutan güzel bir kadınla karşılaşıyorum. Beni tanıyor. Ben onu tanımıyorum.

"Thomas! Şu işe bak, ne tesadüf!"

"Ah evet, ben... ben de hiç beklemiyordum böyle bir..."

Zaman kazanmaya çalışıyorum, onu tanıdığımı biliyorum, onu tanımış olduğumu biliyorum, ama nerede? Ne zaman? Birbirimize sen diye mi hitap ediyoruz? Adı ne? Yüzlerin daha iyi aklımda kalmaması beni öldürüyor.

"*Que tal?*" diye soruyor bana, gülerek.

Tamam, uff, anımsıyorum, Madrid'de yaşamanın orijinal olacağını düşündüğüm bir dönemde birlikte İspanyolca derslerine gitmiştik, ders çıkışları kahve içer, yalnızca İspanyolca konuşarak eğlenirdik, İspanyolcamız acınası düzeyde olduğu için söylediklerimizden hiçbir şey anlamazdık, sekiz ya da on yıl önceydi, her şeyi anımsıyorum, adının Laurence olduğunu bile.

"Laurence! Şu işe bak, ne tuhaf! Bu küçük beyefendi senin mi?"

"Evet, o Félix."

"Değişmişsin."

"Beğenmedin mi?"

"Hayır... elbette... bu sana çok yakışmış."

Aslında çok etkilenmiştim: İspanyolca dersleri aldığımız dönemde bu kızın saçları uzuncaydı, kaçamak bir hareketle yüzünü sürekli saçlarıyla örtmeye çaba gösterirdi, yüzünü tam olarak hiçbir zaman görmedim, güzel olup olmadığını bilmek olanaksızdı. Ve şimdi, bugün, saçları hayran olunası bir kısalıkta kesilmiş, meleksi bir yüzü, insanın içini eriten bir gülümsemeyi gözler önüne seriyordu. Laurence göz kamaştırıcıydı.

"Beni görmekten rahatsız olmuş gibi bir halin var."

"Evet. Biraz."

"Ben de öyle. Hiç ummadığım biriyle karşılaşmak beni hep

biraz tuhaf yapar. Biliyor musun, dersler sonunda işime yaradı: Bir İspanyol'la evlendim. Félix'in adı işte bu yüzden Félix. Ya sen, buralarda ne arıyorsun?"

"Şurada çalışıyorum."

Louise demir kepengi açarken Sandrine ile Yvette'in kartpostal tezgâhlarını kaldırıma çıkardıkları Stylo de Vénus'ü gösteriyorum.

"Öyle mi? Şu işe bak, inanılır gibi değil!"

"İnanılır gibi olmayan ne?"

"Ben de kocama bir dolmakalem almak için tam oraya gidiyordum, doğum günü de."

Aramıza girip ikimizin elinden tutan Félix'le mağazaya girdik, gören annesiyle babası olduğumuzu sanırdı, yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için tanıştırırken çabucak öptüğüm üç satıcı kızın yüzlerinde şaşkın bir ifade beliriyor, hoş bir yanlış anlama olurdu bu, Laurence'ın kocası ve Félix'in babası olmayı çok isterdim, böylece hafta sonunda ölmeden önce anneme bir erkek torun verebilirdim.

"Laurence, yıllar sonra karşılaştığım bir arkadaşım, kocasına bir dolmakalem hediye etmek istiyor."

"Ne tarz bir dolmakalem düşünüyorsunuz?" diye soruyor Yvette.

"Bana bırakın Yvette, ben hanımefendiyle ilgilenirim."

"Evet, elbette, ne aptalım, arkadaşınız olduğuna göre..."

Üçü de çaktırmadan gülümsüyor, evli bir kız arkadaşın kesinlikle eski bir ilişki olduğuna inanarak özel bir ilgiyle bakıyorlar, ne yazık ki doğru değil, çünkü yüzünü örten perçemlerin gerisinde Laurence'ın ne kadar güzel olduğunu görmeyi bilememiştim, oysa görebilseydim belki onunla evlenirdim ve dünyadaki erkeklerin en mutlusu olurdum bugün.

Sivri uçlu bir dolmakalem istiyordu, klasik ve zarif, ona çeşitli modeller gösterdim, hepsini eline alıyor, cam tezgâhın üzerine eğilerek kalemlerle yazıyor, kalçasını çıkararak de-

koltesini şöyle bir gözler önüne seriyordu, bunu biraz da bilerek yaptığını sanıyorum, birbirimize yakındık, bunun saatlerce sürmesini isterdim, dahası güzel de kokuyordu.

"Şunu alacağım" diyor doğrularak.

Karar vermesi uzun sürmemiş ve en güzelini, benim en beğendiğim, kocası olsaydım bana hediye etmesini isteyeceğim kalemi seçmişti. Hediye paketi kraliçesi olan Louise'in ellerine emanet edilen hediye paketi, ödeme, çabucak öpüşme ve sonra hop, eski güzel günlerin anısına "*Adios*" diyerek, tam Bayan Capliet içeri girdiği sırada çıkıp gitti.

"Güzel müşteri, değil mi?" dedi Bayan Capliet, bulvarda uzaklaşan Laurence'ın arkasından bakarak.

"Evet" dedim. "Çok."

Parfümü hâlâ mağazada dolaşıyordu.

Dikkat etmem gerekiyordu: Saçlarının yüzünü örttüğü bir dönemde Laurence'ın yanındaydım ve ondaki muhteşem güzelliği görmeyi bilememiş, dolayısıyla da feci yanılmıştım. İnsan fena sayılamayacak bir kızın bir gün böyle göz kamaştırıcı bir güzele dönüşebileceğini nasıl düşünebilir? Bundan nasıl emin olabilir? Ya yanılırsa? Ya kız asla göz kamaştırıcı bir güzele dönüşmezse? Kendimi daha tam oluşmamış bir kızın gelecekte nasıl olacağı üzerine bahse girebilecek durumda hissetmiyorum. Bana gelişimini tamamlamış bir kız gerek. Ne yapalım, hayal gücü eksikliğinden Laurence'ı elimden kaçırdığım gibi, Adèle'i de, Madeleine'i de, Caroline'i de, Claire'i de, Valérie'yi de elimden kaçırdım. Asıl sorun, oluşumunu tamamlamış bir kız özgür olmayabilir. Göreceğiz. Asla kaybeden olarak gitmemek gerek (yoksa kazanma olanağı olmaz). Kazanan olarak da gitmemek gerek (yoksa hayal kırıklığına uğrama tehlikesi vardır). Dolayısıyla, ne kaybeden ne de kazanan olarak gitmek gerekir. Yalnızca yarışın içinde olmak yeter. Diğerleriyle. Ve inanmak gerek. İnanmak gerek, lanet olsun!

Öğle tatilinde, planladığım gibi André'ye hamster almak

için rıhtımda dolaştım. Satıcı bana "angora olsun mu?" diye sordu, "olmasın" dedim, sonra "üç renkli olsun mu?" diye sordu, ona şaşkın şaşkın baktım, bunun ille de mavi, beyaz, kırmızı anlamına gelmediğini, üç renkli bir hamster'ın genelde beyaz, kahverengi, siyah olduğunu, bunun çok güzel ve tek renkli bir hamster'dan daha özgün olduğunu açıkladı, "zaten bu bir zevk sorunu, karar sizin."

Kafesin yanında ayakta duran yedi ya da sekiz yaşında bir kız çocuğu angora olmayan üç renkli hamster'lara bakıyordu. İnce ve narindi, mevsimlik küçük beyaz bir elbisesi, İspanyol aktrisleri gibi iri siyah gözleri ve özellikle de kendisine son derece yakışan koyu kestane rengi, çok kısa kesilmiş saçları vardı. Yüzü ciddi ve düşünceliydi. Nedenini tam olarak bilmesem de, heyecan uyandırıcıydı. Belki yüzündeki ciddiyettendi. Ve de elbette kısa kesilmiş saçlarından. İleride, çocuklarım olduğunda, kızlarım olduğunda tabii, onların da böyle kesilmiş saçları olacaktı.

"Bir dostumun doğum günü için bir hamster almam gerek, ama hangisini seçeceğimi bilmiyorum."

Kısa saçlı kız çocuğu bana şöyle bir baktı ve hiç duraksamadan işaretparmağını ileri uzattı:

"Bunu."

"Neden onu?"

"Sevimli bir hali var."

"Çok güzel. Tamam, o. Sen onu gözünün önünden ayırma, ben gidip satıcıyı bulayım."

"Kendisine hamster verdiğiniz için dostunuz şanslı biri."

"Evinde hayvanların yok mu?"

"Yok. Annemle babam sevmiyor."

"Öyleyse, büyümeyi beklemelisin."

"Evet. Biliyorum. Ama buna daha çok var."

Ne yazık ki hayır, büyümeye çok yok, diye onu yanıtlamak istedim, çok hızlı, çok kısa, çok erken oluyor, bazen her şeyin

çok erken olup olmadığını düşünüyorum.

Az sonra, aldıklarımın parasını ödüyordum, üç renkli hamster için mama, taşıma çantası, kafes, kırtasiye dükkânı için kavanozuyla birlikte dört kırmızı balık ve supiresi, aslında hayvanlardan hoşlanmayan ben, bugün herkese hayvan hediye etmek istiyordum.

Kız, kucağında küçük bir oğlanla muhabbetkuşlarını seyreden annesinin yanına gitmişti; kesinlikle evinde hayvan istemeyen (bir veterinerin asi çocuğu olarak ona nasıl hak vermezdim?) güzel genç bir anne, yalın, normal, kızıyla aynı kısa saçlar, aynı görüntü, aynı pozlar, aslına uygun bir çeşit kopya, aslına sadık bir röprodüksiyon, kızın yetişkin hali, anne versiyonu, etkileyici olan da buydu. Bu küçük kızın yaşıtı ve onun sevgilisi olmak, okul çıkışında annesini hayran hayran seyretmek isterdim, şu anda muhabbetkuşlarını seyretmekten vazgeçmiş, kafesteki hayvanları düşleyen çocuğunu elinden tutarak mağazanın çıkışına doğru yönelen annesini.

Satıcı beni bir anda gerçek yaşama, kendi yaşıma, ilerleyen zamana, aldıklarımın bedeline ve bitmekte olan öğle tatilime geri döndürerek "Yüz yirmi sekiz avro" diye borcumu bildiriyor.

Bayan Capliet balıklara çok sevindi. Kızlar da.

"Ne harika düşünce Thomas, kasanın üzerinde öyle orijinal duracak ki! Onlara ne ad vereceğiz?"

"Pek zor değil, adları sizinkiler gibi olacak: Arlette, Yvette, Louise ve Sandrine."

Birbirlerinden ayırt edilebilmeleri için farklı lekeleri olan dört balık almıştım. Satıcı kızlarla Bayan Capliet balıkları sahiplenmek için kavanozun çevresinde heyecanla dönüp duruyorlardı, Stylo de Vénus'ün ortasında dikilen, beklemekten sıkılan, üç satıcı kız ile bir satıcı erkeğin çalıştığı ama şu an dördünün de kırtasiyeyle değil başka şeyle meşgul oldu-

ğu dükkânda kimsenin ilgilenmediği kadın müşteri sonunda yüksek sesle sordu:

"Defter kabı satıyor musunuz?"

Bu, üzerimizde soğuk duş etkisi yarattı. Balıklara ad koymayı geçici olarak bırakarak dördümüz, hatta Bayan Capliet'yle birlikte beşimiz defter kabı isteyen müşteriyi memnun etmek için koşturduk, bu kadar ucuz bir mal için bu kadar çok satıcının seferber olduğunu hiç görmemişti kadın.

Müşteri kolunun altında deniz mavisi bir defter kabıyla dışarı çıkar çıkmaz ad koyma işi yeniden başladı ve birkaç saniye içinde halledildi.

"Ya siz Thomas, sizin balığınız yok mu?"

"Ben... bu imkânsız."

"Hadi ama, neden?"

"Çünkü... ben yüzme bilmiyorum."

Satıcı kızlar kahkahayı koyverdiler, Bayan Capliet omuz silkti ve hemen ertesi gün mağazaya plastik bir torbayla gelerek, beşinci balığı, yani beni, kavanozun içine, mevcut küçük ailenin arasına boşalttı.

"Size Thomas'ı takdim ederim. Hoşunuza gitti mi?"

"Çok. Teşekkür ederim."

"Benim de hoşuma gitti. Sizden önce canımız sıkılıyordu. Yüzme bilmeyen biri olarak çok büyük ilerleme gösterdiğinizi itiraf edin, öyle değil mi?"

Aslında, balığımın su ortamında başının çaresine gayet iyi baktığını söylemeliyim, bunun da şaşırtıcı bir yanı yok, çünkü yüzme bilmeyen bir balık ya da çok iyi yüzemeyen bir balık düşünülemez. Kimi kuşlar diğerlerinden daha mı iyi uçar? Kimi kediler daha mı güçlüdür ki dört ayakları üzerine düşerler? Ağaçlarda yaşayan maymunlar aynı beceriyle mi daldan dala atlarlar? Ve kimi hayvanlar diğerlerinden daha yetenekliyse, yetenekli olanlar caka mı satar, daha az yetenekli olanlar surat mı asar? Bir pazar öğle yemeğinde bu so-

ruyu babama sormam gerekecek, o da bana "Hayvanları sevmediğine göre bu senin ne işine yarayacak?" diye karşılık verecek ve ben bir adım bile ilerlememiş olacağım.

Asansör yukarı doğru çıktıkça André'nin dairesinden gelen gürültünün şiddeti artıyor, Doğu müziği, kadın sesleri ve kahkahalar birbirine karışıyor. Bana kapıyı André açıyor. "Nice mutlu yıllara" diyerek ona hamster'ı uzatıyorum, memnun olmuş ama şaşırmamış gibi görünüyor, çünkü olasılık hesaplarına başvurulduğunda inanması güç ama, başka iki konuk da benimle aynı şeyi düşünmüş.

"Tuhaf, sen üçüncüsün. Gel, onu da diğerlerinin yanına, arka tarafa koyalım, en azından sıkılmazlar."

Gereksiz mobilyadan arındırılmış, konukların yeterince eğleniyor gibi göründüğü büyük daireyi bir uçtan diğerine kat ediyoruz. Diğer iki hamster'a gelince, onlar angora, oldukça da çirkinler, bu da benim saç takıntıma bir haklılık kazandırıyor: Hayvanlarda bile kısa tüyler daha güzel.

Dostumun dostlarının ille de benim dostum olması gerekmediği için, bu doğum günü partisindeki insanların pek azını tanıyorum, André'nin çok insan tanıdığını, kolaylıkla bağlandığını, daldan dala konduğunu, gönlünü kaptırdığını ve tutulduğunu söylemek gerek, dolayısıyla da evindeki davetler tanışmak için bir fırsattır, bu kez de aynen öyle oluyor, daha geleli on beş dakika olmadan, André'nin hediyesi dışında, kısa saçlı tek kadın olduğu için içeriye girer girmez hemen fark ettiğim bir kadınla tanıştırılıyorum. Gerçekten çok kısa saçları. Ve çok esmer. Bir Güney Amerikalı gibi. Belki de bir Brezilyalı. Ama değil, konuşmasında en ufak bir farklılık yok.

"İyi akşamlar" diyorum, "çok yakışan saç modeliniz yüzünden daha içeriye girer girmez sizi fark ettiğim için tanıştığımıza sevindim."

"Teşekkür ederim. Bunu söylemeniz ilginç, çünkü hayatım

boyunca saçım hep uzundu ve bu öğleden sonra kestirmeye karar verdim."

"Gerçekten mi? Saçınızı bugün mü kestirdiniz? İnanılır gibi değil..."

"Neden inanılır gibi değil?"

"Hayır hayır, bir şey yok..."

"Hayır var, ilgimi çekti."

"Tamam o zaman, kısa saçlar konusunda benim bir kuramım var, aslında bir kuram değil, tam olarak gözlemlerimin sonucu..."

"Kısa saçlı kadınları mı gözlemliyorsunuz?"

"Evet. Sürekli."

"Diğerlerini gözlemlemiyor musunuz?"

"Hayır. Onları da gözlemliyorum. Ama daha az."

"Peki, gözlemlerinizin sonucu nedir?"

"Saçları uzun zamandan beri kısa olan kadınlar ile saçları kısa süredir kısa olan kadınları kesinlikle ayırt edebileceğimi düşünüyordum."

Brezilyalı olmayan Brezilyalı kadın kendisine çok yakışan ve devam etmem için beni yüreklendiren hafif kuşkulu bakışlarla, soru sorarcasına gülümsüyor.

"Davranışları farklı olur. Saçlarını yeni kestirmiş olanlar küstahlık ve şaşkınlık renklerinin birbirine karıştığı bir bayrak açmışlar gibi görünürler, sanki güç bir engeli aşmaktan gurur duyuyormuş ama kararlarını sindirmekte biraz zorlanıyormuş gibidirler. Ve işte gördüğünüz gibi kuramım boş çıktı, çünkü sizi gördüğümde uzun zamandan beri kısa saçlı olduğunuzdan emindim, oysa siz kuaförünüzden daha yeni çıkmışsınız. Ama iyi yapmışsınız, harikasınız."

"Bu iltifatınız için teşekkür ederim, çok etkilendim. İşin eğlenceli tarafı, saçımı kesmeyi kabul edecek bir salon bulana kadar beş kuaför gezmek zorunda kaldım. Benim çılgın olduğumu, kendimi Jeanne d'Arc falan sandığımı düşündüler

muhtemelen, kısacası beni mahvetme sorumluluğunu almak istemiyorlardı."

"Sizi daha önceden tanıyan insanların tepkileri ne oldu?"

"Ilımlı. Ama umurumda değil, ben böyle seviyorum. Eşim pek fazla sevmedi, oğlum eskiye oranla daha az anneye benzediğimi söylüyor, ama önemi yok, böyle işte."

Audi'nin temsilcisi olduğunu öğrendiğim bir adam, kocası yanımıza geliyor, ona bir bardak şarap uzatıyorum, elimi sıkıyor.

"Karınıza bu saç kesiminin kendisine çok yakıştığını söylüyordum."

"Yine de bende şok etkisi yarattı."

"Açık söyleyin, onu bu akşam burada toplanmış kadınlardan çok daha zarif ve kişilikli bulmuyor musunuz?"

Doğrulamak için etrafa bir göz atıyor.

"Evet. Yalnızca alışmam gerek..."

İşaretparmağımla yukarıyı göstererek ve sesime kararlı bir ton vererek, onu tehdit edercesine (ama neyin tehdidi?) "Ne kadar şanslı olduğunuzun farkında değilsiniz" diyorum.

Ardından arkamı dönüp büfeye doğru yürüyorum, bu tümüyle aptalca bir şey, çünkü onunla, yani o kadınla daha uzun süre konuşmak için orada kalabilirdim, kocasıyla değil, çünkü otomobillerle ilgili hiçbir şey bilmiyordum, onunsa saçlar konusunda hiç bilgisi yoktu.

Ama o günün akşamında hayatımın kadınının kısa saçlı olması gerektiğine her zamankinden daha kesin, daha söküp atılmaz, daha vazgeçilmez biçimde karar vermiştim.

Tuhaf bir biçimde, sanki inadınaymış gibi, bugün rastladığım ve anında evlenme teklif edebileceğim kadınların tümü evliydi, aile annesiydi ya da çok, ama çok gençti.

Dolayısıyla da kendi yaşlarımda ve özgür bir kadın bulmam gerekiyordu.

6

Tezgâhtar kadınlar

Babam bana "Başka yerlerde arayacağına çevrene bak" demişti. Bu temel bir şeydi, ama aptalca değildi.

Çevremde kimler mi vardı?

Bayan Capliet, kişilik olarak iyi, şık, bakımlı, iç gıcıklayıcı, benden daha yaşlı (kaç yaşında olabilirdi? Elli? Daha mı fazla? Daha mı az? Söylemesi güç. Sonuçta güzel kadındı), kesinlikle de evliydi, ama bunun hiç önemi yoktu, kendisine duyduğum tüm saygı ve hayranlığa rağmen Arlette Capliet hayatımın kadını olarak tasarladığım resme uymuyordu.

Bir sabah, Bayan Capliet mağazaya gelmeden önce "Bir Bay Capliet var mı?" diye sordum kızlara.

"Elbette" dedi Yvette. "Léon Capliet."

"Hiç görmedik" dedim.

"Öyle" dedi Louise, "o buraya gelmez, varlığını biliyoruz ama onu biz de hiç görmedik."

"Bunu yine de size anlatmalıyız" diye sürdürdü Sandrine. "Bay Capliet'nin sigorta şirketinde çalıştığını, Bayan Capliet'nin ev kadını olduğunu düşünün. On ya da on iki yıl önce, her hafta loto oynayan Bay Capliet çok büyük, ne kadar olduğunu anımsamıyorum ama çok büyük bir ikramiye kazanıyor. O günden sonra, kendisini tek tutkusu olan elektrikli trenlere vakfetmek için sigorta şirketindeki işini bırakıyor. Galiba dünyadaki tek tren ağını kurmuş, yani dünyada tek olduğunu söylüyorlar, bilmiyorum, ama çok büyükmüş.

Kocasını bütün gün minyatür lokomotiflerin üzerine eğilmiş onlarla uğraşırken görmek Bayan Capliet'nin canını sıkıyor, sinirlerini bozuyor, ama kocası son derece kibar biri olduğu için ona bu kırtasiye dükkânını alıyor, bir kırtasiye dükkânı açmak Bayan Capliet'nin oldum olası düşüymüş, bunun üzerine her şey tersine dönüyor, çalışan Bayan Capliet oluyor, evde oturansa kocası, böylece herkes mutlu."

"Bütün bunları nasıl biliyorsunuz?"

"Noel arifesinin akşamında şampanya patlattık, Bayan Capliet biraz çakırkeyifti, bize hayatını anlattı."

"Çocukları yok mu?"

"Var, bir kızları var, ama ondan hiç söz etmez" dedi Yvette. "Onu da mağazada hiç görmedik."

"Belki Bayan Capliet tüm bunları uydurdu, belki ne kızı var ne de kocası, tek başına yaşıyor."

"Evet ya" diyor Louise şaşırmış gibi, "doğru, tüm bunları pekâlâ uydurmuş olabilir..."

İşte şüphecilik uçurumuna düşmüş üç satıcı kız ve bulvarı geçerek mağazaya doğru yönelen, kapısını itip neşeyle "Herkese iyi günler" diyerek içeri giren ve yeni bir parfüm, gizemli bir parfüm, kendisini hiç de daha az çekici kılmayan bir parfüm sürmüş olan Bayan Capliet.

Her zaman olduğu gibi kırmızı balıklar konusunda bilgi alıyor ve ben, hayatımın kadını yakınlarda, yanı başımda olmadığından üç satıcı kızla ilgileniyorum. Bana kalırsa pek fazla bir şansım yok, bunu daha önceden de fark etmiştim ama yine de babamın öğüdünden sonra bundan emin olmaya çalışıyorum.

Yvette: Çok kibar, biraz okul öğrencisi gibi, ufak tefek, saçları biraz uzun, sarışın, çok soluk, gözleri gök mavisi, beyaz tenli, camdan bir manken gibi saydam. Onu beğeniyorum, ama kontrastı yok. Muhteşem kızlarla tanıştım, uzun boylu, sarışın, akıllı, moda fotoğraflarını şenlendiren Kuzey Kalifor-

niyalı kızlarla, birlikte içeri girdiğimizde tüm restoranı şaşırttığım kızlarla, ama hayır, açıkçası benim için fazla uzun boylu, fazla sarışın, fazla soluklardı ve kesinlikle fazla güzellerdi. Yvette daha sıradan, daha ölçülü, daha silik ama nasıl desem, evlenmek için değil. En azından hayatımın kadını olarak. Ne olursa olsun hayatımın kadını esmer ve mat tenli olacak.

Louise: Louise favorim. Konuşmaya hep "evet ya" ya da "hayır ya" diyerek başlar. Neşeli, güzel denilebilecek biri, esmer, uzun saçlı, ama saçları hep bağlı, genellikle atkuyruğu yapıyor, bu da ona pek yakışıyor, zevkli giyiniyor, daha çok kısa şeyler giyiyor, Bayan Capliet'nin dediği gibi, "İnsanın güzel bacakları oldu mu, onları göstermeli", güleç, hayat dolu. Ama nişanlı. Bir nişanlısı var. Hemen hemen her gün onu almaya gelen. Dolayısıyla Louise'i unutuyorum. Ya da daha doğrusu, onunla ilgili soru sormuyorum kendime. Çünkü hayatında biri var.

Sandrine: Ciddi, kestane rengi saçlarını topuz şeklinde topluyor, bunu fazla sevmiyorum, gerçek kısa saçlar gibi olmuyor, ama vücudunun kıvrımları çok hoş, sağlam, güvenilir, mantıklı, kesinlikle fazla mantıklı, bu yüzden bazen şakadan anlamıyor, örneğin kendisine sık sık "sonuçta" dediği söylendiğinde, bu onu hiç eğlendirmiyor, kendisiyle alay edildiği hissine kapılıyor.

O üçü, Bayan Capliet'yle birlikte dördü dışında, elbette kadın müşteriler de var, kimileri çok çekici, diğerleri de arzu uyandıran tipler, ama bunlar gelip geçici kadınlar, gerçekten uzak, anlamsız.

"İyi günler, bayım, üç değişik renkte fosforlu kalem istiyordum."

"Elbette hanımefendi, sarı, turuncu, mavi, yeşil ve pembe renklerimiz var. Kalın mı, ince mi? Size göstereyim."

Seçimini yaparken ona çaktırmadan bakıyorum, ideal kadın

diye bir şey varsa bu olabilir, hayatımın kadını yani, ama bunlar beni bir yere vardırmayacak, bir satıcının bir kadın müşteriye "Bakınız hanımefendi, dört avro kırk sekiz sent tutuyor, benimle evlenir misiniz?" dediğini hayal etmekte zorlanıyorum.

Hayır kesinlikle, bir kadın müşteriyi düşünmek gerçekçi değil.

İşte, çevreme baktım. Olmuyor. Bu yüzden başka yerlerde aramak zorundayım. Başka yerlerin nereler olduğunu bilmesem de. Çünkü başka yerler herhangi bir yer olabilir.

"Hayatının kadınıyla hangi noktadasın?" diye bana soruyor André gün bitiminde, her zamanki kafede, Rus garson kızın, yani Olga'nın çalıştığı, ama bugün gelmediği kafede, Olga burada olmasa bile beni hep büyülüyor.

"Ne, anlamadım?"

"Hayatının kadınıyla hangi noktadasın?"

"Hiçbir yerde değilim. Ölü noktadayım. En azından şu an için. Aslında, hayır, o kadar da ölü noktada değilim, ilerledim, neye benzediğini biliyorum: Kısa saçlı, esmer ve mat tenli."

"Hepsi bu mu?"

"Şu an için evet. Bu da fena sayılmaz, değil mi?"

"Öyle diyelim. Sen dünyadaki mat tenli, kısa saçlı, esmer kızların sayısını biliyor musun? Mahallemizde bile bir sürü var."

"O kadar çok olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun bu bir başlangıç, hemen araştırmalarıma başlıyorum. Geliştireceğim. Ah evet unutuyordum, bir de benden genç ve de özgür olması gerek."

"Gelişme olduğu kesin" diye kabul ediyor André. "Benimle Hindistan'a gelmek istemez misin, orada bütün kadınlar esmer ve mat tenli, genellikle de çok güzeller, birçoğunun aşk için saçlarını keseceğinden eminim, hayır, şaka yapmıyorum, işte çözüm bu, şaşıracaksın."

"Ne kadar salaksın zavallı André'ciğim! Benim istediğim, alışverişimi yapmak için dünyanın öbür ucuna gitmek değil, hayatımın kadınını meyveli yoğurt alır gibi seçmek istemiyorum, benim istediğim bir karşılaşma, beklenmedik bir şey, benim ayarlamadığım, aniden havadan düşen ve beni aptallaştıracak bir şey."

"Öyleyse neden saç boyu ve rengiyle ilgili sınırlamalar koyuyorsun?"

"Daha açık görmek için."

André yanıt vermiyor, omuzlarını silkiyor, ne söyleyeceğini bilmediğinde yapmayı bildiği tek şey. Bir yudum içiyoruz. Oyalanıyoruz. Konuşmuyoruz. Gelip geçenlere bakıyoruz. Bir yudum daha içiyoruz.

"Kahretsin, pes etmiyorsun."

Bir anlamda hiç de haksız sayılmaz.

7

Colette

Metrodayım, tren şu an yerin altında, sonra gün ışığına çıkacak, hava güzel. Ve önümde, açılır kapanır koltukların önünde, benim gibi ayakta duran, güzelliği ve sadeliğiyle insanı allak bullak eden bir genç kız, belki de hayatım boyunca gördüğüm ergen kızların en güzeli. Metro gün ışığına çıkıyor, kız gün ışığı gibi.

On yedi yaşında, kesinlikle daha fazla değil, tabii ki kısa saçlı, tabii ki esmer, açık renk gözlü, değişik küpeleri var, biri çiçekli, diğeri meyveli, üzerinde bir korsan pantolonu ve biraz kısa bir tişört, belinin bir kısmı açıkta, bu bile delikanlıların yüreğini yerinden oynatmaya yeterli, kulağında kulaklıklar, Colette'in cep kitabı boyutunda yayımlanmış bir romanını okumaya dalmış, sakin ve akıllı bir yüz, kolunda rafyadan bir çanta, renkli, bir ilkbahar günü kadar güzel bir genç kız, sanki güzelliğinden haberi yokmuşçasına ya da bu kadar güzel olmak normal bir şeymişçesine, açıkçası bunu önemli bir sorun yapıp ortaya çıkarmaya hiç gerek yokmuş gibi ne bir kibir ne bir caka. Bir melek. Bir hayal. Bir resim.

Ona tüm bunları söylemek, tüm bunlar için ona teşekkür etmek geçiyor içimden. Yer hiç uygun değil. Özellikle burada, metroda.

Stylo de Vénus'e iki durak var, indikten sonra da birkaç dakikalık yürüme mesafesi. Metro duruyor. Genç kız okumayı sürdürüyor. Orada inmiyor. Metro yeniden yola koyuluyor.

Ben de inmiyorum. Birçok durak geçiyor. İşe vaktinde gidemeyeceğim. Genç kız nerede olduğumuzu, daha doğrusu nerede olduğunu görmek için başını hiç kaldırmadı. Metro yeniden yerin altına giriyor. Kafamda ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey. Kafamda hiçbir şey yok. En küçük bir fikir bile yok. Kızı kaybetmemek dışında. En azından gözden kaybetmemek. Bu denli güzel olduğu için kendisine teşekkür edecek fırsatı bulmak için. Başka hiçbir düşüncem yok. Yemin ederim. Ona böyle bir şey söyleyemeyeceğimi bilmeme rağmen tek düşüncem bu. Zaten herhangi bir şey söylemekten de âcizim. Hiç böyle bir şey yapmadım. Yapmadığım için de genellikle de bundan pişmanlık duydum. Ama asla böyle bir şey yapmadım.

Colette okuyan kızla karşılaşmamı anlatsam, André bana hiç kuşkusuz "Onu takip etmeyeceksin, değil mi?" diyecek.

"Hayır, şu an için öyle bir şey yok."

"Öyleyse ne umuyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey umduğum yok. Hiçbir şey. Şu an için, onu kaybetmek niyetinde olmadığımı söylüyorum sana."

"Bu seni nereye götürecek?"

"Hiçbir yere. Kesinlikle hiçbir yere. Ne olacak?"

André bana acıyormuş ve artık bıkmış gibi bakarak, aklımın başımda olup olmadığını düşünecek ve "Bazen tuhaf oluyorsun" sonucuna varacak. "Gerçekten bazen tuhaf oluyorsun. Senin dostun olmasaydım..."

"Evet?"

"Eğer dostun olmasaydım... seni tuhaf bulurdum..."

"Ama az önce de böyle söyledin zaten."

"Evet, ama dostun olmasaydım, seni çok daha tuhaf bulurdum, açık konuşmam gerekirse, bazen beni kaygılandırıyorsun."

"Yapma ama."

"Öyle işte."

Susacağız. Herkes önüne dönecek. İçkilerimizi yudumlayacağız. Sessizliği nasıl bozacağımızı bilemeyeceğiz. Sessizliği bozmayacağız. Ben yeniden metrodaki genç kızı düşüneceğim. Onu tümüyle, en küçük ayrıntısına kadar anımsayacağım. Resim çizmeyi bilseydim, onu resmedebilirdim.

Aslında bu konuşma olmayacak, çünkü metrodaki genç kızdan André'ye asla söz etmeyeceğim. Anlayamaz. Benim dostum o, ama her zaman her şeyi anlamıyor. Bir gün bana "Senin en boktan tarafın ne biliyor musun Thomas?" dedi.

"Hayır. Sence benim en boktan tarafım ne?"

"Fazla duygusalsın."

"Biliyorum. Ne var yani? Olmamam mı gerek?"

"Olabilirsin tabii, ama mantık ölçüleri içinde. Sen fazla duygusalsın. Dikkat et."

"Neye?"

"Kendine."

İşte bu yüzden André başımdan geçeni öğrenmeyecek, hem bu ilk de değil, duygusal olduğum bir gerçek, ama André'nin neden bundan rahatsız olduğunu gerçekten anlamıyorum.

Metro duruyor. Genç kız durağa şöyle bir bakıyor, biletini ayraç olarak kitabın arasına yerleştiriyor, kitabını çantasına koyuyor, iniyor. Ben de iniyorum. Neden inmeyeyim ki? Ben de pekâlâ aynı durakta iniyor ve onunla aynı yöne gidiyor olabilirdim. Bir sürü yolcu indi orada ve aynı çıkışa doğru yöneliyorlar.

Bir yandan ihtiyatlı bir mesafede yürürken, bir yandan da cep telefonumu çıkarıyorum, Stylo de Vénus'ün numarasını tuşluyorum. Sandrine açıyor. Ağır ve bitkin bir sesle konuşuyorum:

"Alo, ben Thomas, iyi değilim, metrodayım, başım dönüyor." Bir anlamda bu tümüyle yalan değil.

"Başınız ne?" diye soruyor Sandrine.

"Başım dönüyor... Dün akşam yediğim bir sürü abur cubur dokunmuş olmalı, acaba ben..."

"Sizi Bayan Capliet'ye veriyorum."

"Alo Thomas? Neyiniz var?" diye soruyor Arlette, sesinde gerçek bir kaygıyla.

Ona yeniden anlatıyorum, alnımdaki ter taneleri ve çarpıntıyla biraz süslüyorum. Bayan Capliet kesin kararlı:

"Bu durumda mağazaya gelmeyi size yasaklıyorum, evinize dönmeli ve kendinize bakmalısınız."

"Evet... tamam... ama öğleden sonra kendimi iyi hissedersem..."

"Asla olmaz, bugün sizi görmek istemiyorum. Sağlık hizmetlerine telefon edin ve iyileşmeye bakın. Sizi özleyeceğiz, ama ateşler ve bulantılar içinde bir Thomas'ın değil, sağlıklı bir Thomas'ın arkadaşlığını tercih ederiz."

"Teşekkür ederim Bayan... teşekkür ederim Arlette."

İşte, bu kadar basit. Bir liseli yalanı. Liseli bir kızı takip etmek için.

Kız orada, koridorun sonunda. Basamaklara parmaklarının ucuyla, büyük bir zarafetle tıpkı bir dansçı gibi basarak merdivenleri sakin sakin çıkıyor. Zaten, belki de dansçıdır.

Gün boyunca nereye giderse gitsin, peşinden ayrılmama kararındayım. Neden böyle yaptığımı pek bilmiyorum. Evet, biliyorum, saçmalık bu. Çünkü o henüz on yedi yaşında ve onunla konuşabilseydim bile... Ne olacaktı? Hiçbir şey.

André'yi yeniden gördüğümde ve her zaman olduğu gibi, bana hangi noktaya geldiğimi sorduğunda, ona bu genç kızdan söz etmeyeceğim. Ona yalnızca hayatımın kadınının esmer ve kısa saçlı olması dışında yürürken de kollarını sert bir biçimde sallamaması gerektiğini söyleyeceğim.

"Bu yenilik de ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Bir gözlem. Kollarını sertçe sallayan kadınların ağır, zarafetten uzak bir yürüyüşleri oluyor, hatta basit diyebilirim. Güzel bir kadının yürürken kollarını sert bir biçimde salladığını asla göremezsin."

"Öyle diyorsan öyledir. Başka bir şey yok mu?"

"Var: Sakız da çiğnemeyecek."

"Bu da mı yasak?"

"Hayır, bu bir yasak sorunu değil, çevreme baktığımda zeki birinin sakız çiğnediğini asla görmedim. Bundan da sakızın insana aptal bir hava verdiği sonucunu çıkarıyorum, dolayısıyla da hayatımın kadını sakız çiğnemeyecek."

"Thomas, yemin ederim çok dar kafalı ve hoşgörüsüz olmaya başlıyorsun."

"Olabilir. Bu senin değil, benim sorunum."

"Lanet olsun, aç artık gözlerini! Harika bir kadınla karşılaşıyorsun, ona âşık oluyorsun, ona onu sevdiğini söylüyorsun, o da sana seni sevdiğini söylüyor, esmer, kısa saçlı, mat tenli, kollarını çok sert sallamıyor ve hadi bakalım, çantasından bir sakız çıkarıp ağzına atıyor, ne yapacaksın? Onu terk mi edeceksin? Biraz gerçekçi ol, lanet olası!"

"Gerçekçi olmak beni ilgilendirmiyor."

Tüm bunlar, yürürken kollarını sert bir biçimde sallamayan, sakız çiğnemeyen çok güzel bir kızı gün boyu takip etmiş olduğum için.

Öğleden sonra, söz konusu çok güzel genç kız bir parkta bir banka oturuyor. Kulağında kulaklıkları yok. Tek başına. Kitabın sonuna gelmiş. Onunla şimdi konuşmazsam bir daha asla konuşamayacağım ve bundan ömür boyu pişmanlık duyacağım.

Ona doğru yaklaşıyorum, bankı işaret ediyorum.

"İzin verir misiniz?"

Başını kaldırıyor, bana temiz kalplilikle ve şaşkınlıkla ba-

kıyor, gülümsüyor, bu sanki onu eğlendiriyormuş gibi.

"Rica ederim."

Oturuyorum. Çevrede başka boş banklar da var. Bir sürü. Yani buraya gelip oturmamın nedeni, onun daha önceden gelip oraya oturması. Bunu böyle düşünmek zorunda. Ama şu an, tekrar kitabıyla ilgilenmekten başka yapabileceği bir şey yok. O da bunu yapıyor. Kendimi suya atıyorum:

"Bu sabah sizi metroda gördüm. Size yalnızca şunu söylemek istiyordum: Hayatımda gördüğüm en güzel genç kızsınız. Evet. Hepsi bu. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum, ama size bunu söylemeseydim kendime çok kızardım."

Çok şaşırmış olmalıydı. Belki de öyledir. Kesinlikle öyledir. Sözlerimi izleyen sessizlik çok şaşırmış olduğunu kanıtlıyor.

"Teşekkür ederim, çok hoş. Ama anlamadığım bir şey var: Beni bu sabah metroda gördünüz ve sonra, şimdi, şans eseri bu bahçeden geçiyorsunuz ve yine benimle karşılaşıyorsunuz, tesadüfen."

"Bu bir tesadüf değil, bütün gün sizi izledim."

Şimdi çok şaşırdığına eminim.

"Size inanmıyorum."

"İnanın, yemin ederim, yaptığım şey aynen bu. Metrodan indikten sonra bir kitapçıya girdiniz, reyonlarda dolaştınız, bir kitap satın aldınız, hangisi olduğunu görmedim. Bir kız arkadaşınızla buluştunuz ve onunla bir sandviç yediniz. Birbirinize ne anlattığınızı bilmiyorum, ama gülünç bir şeyler olmalı, çünkü ikiniz de kahkahadan kırılıyordunuz. Birlikte bir ayakkabıcıya gittiniz, ayağınızdakilerle aynı ayakkabılardan aldınız, ama başka bir rengini, ayakkabılar şu anda çantanızda. Mağaza çıkışında, yeşil ışıkta geçtiğiniz için bir polis size uzun uzun söylev çekti, daha sonra siz..."

Sözümü kesiyor:

"Neden tüm bunları yaptınız? Detektiflik antrenmanı mı yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır, size söyleyeceğim şeyler göründüğü kadar basit değildi, uygun zamanı bekliyordum, özellikle yanınıza yaklaşmak için birazcık cesaret toplamaya çalışıyordum ve işte, oldu. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

"Beni rahatsız etmiyorsunuz. Aslında bunlar çok hoş iltifatlar, teşekkür ederim."

"Hayır, asıl ben size teşekkür ederim, adım Thomas" diyorum elimi uzatarak.

Elimi sıkıyor, şaşkınca ve gülümseyerek bana bakıyor:

"Benim adım da Colette" diyor sonunda.

"Colette mi? İşte bu kez bu bir tesadüf."

"Neden? Başka Colette'ler de mi tanıyorsunuz?"

"Hayır, ellerinizin arasında tuttuğunuz kitabın yazarı dışında hiçbir Colette tanımıyorum."

"Ah evet, şu işe bak, doğru."

Yağmur yağacak gibi. Burada daha fazla kalmak, adaşının romanını bitirmesine engel olmak için hiçbir nedenim yok, hem ona daha başka ne diyecektim ki?

"Tamam, işte böyle, hoşça kalın Colette."

Ayağa kalkıyorum, birkaç saniye önce tokalaşmış olmamıza rağmen bir daha el sıkışıyoruz.

"Paris büyük, kuşkusuz bir daha karşılaşmayız, ama önemli değil, söylemek istediklerimi söyleyebildiğim için mutluyum."

"Teşekkür ederim. Evet, hoşça kalın."

Colette'in yanından, kısa saçlardan, sade ayakkabılardan, rafya çantadan, çok genç bir genç kızın bankından uzaklaşıyorum, kesinlikle, her seferinde çok erken gelmişim ya da çok geç kalmışım gibi bir şey bu. Ama bu, iyi bir işaret de olabilirdi. Bu, yavaş yavaş amaca ulaşıyorum anlamına geliyordu. Ya da amaçtan uzaklaşıyordum. Bilmiyorum. Ama bu bir şeyin işaretiydi.

Arkama bakmıyorum. Colette'in yeniden okumaya başladığını görmeye hiç niyetim yok. Yeterince uzaklaştığımda,

yan yollardan birine saptığımda, cep telefonumu çıkarıyorum. Karşıma yine Sandrine çıkıyor.

"Alo, ben Thomas, yalnızca iyi olduğumu söylemek için aradım, yarın orada olacağım."

Ve bir anlamda, çok daha iyi olduğum doğruydu.

8

Zaman geçiyor

Hızlı tren hızıyla geçiyor zaman. Bir yıl sonra, bilanço çabucak yapılıyor.

Çok şaşırmasına rağmen annem hâlâ yaşıyor. Ama dert edip duruyor. Evvelki gün bana "Thomas, ne dersin, neşeli bir karamsar mı olmak daha iyi, yoksa hüzünlü bir iyimser mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, anne... Neşeli iyimseri denesen."

"Soruya cevap vermiyorsun. Neşeli iyimser hiçbir yere varmaz, küçük cüce ya da büyük devden başka bir şey olamaz. Öyleyse?"

"Açıkçası, bilmiyorum... Bunun tek alternatif olduğundan emin misin?"

"Başka bir alternatif görmüyorum."

Ve alçak sesle söylenerek odayı terk ediyor:

"Oh, hem sonra, ne kadar az zamanım kaldığını..."

Babam hâlâ veteriner.

Kız kardeşim Francine'in adı hâlâ Francine.

Dostum André, üçünden yalnızca benimki hayatta kaldığından, ona anavatanını tanıtmak için kendisine verdiğim doğum günü hediyesini yanına alarak Hindistan'a gitti. Aslında bir hayvanla yolculuk etmenin ne denli zor olduğunu bildiğim için onu evinin altındaki Hint restoranına bıraktığını ve hayvanın hemen o akşam müşterilere sunulduğunu düşünüyorum, bu son, bir hamster için Tac Mahal'de şiş ol-

maktan çok mu daha korkunç?

Bunun dışında, Stylo de Vénus'te çalışmaktan hep çok mutluyum. Bayan Capliet hep son derece çekici. Üç satıcı kız da onun gibi, çok iyi anlaşıyoruz, her şey yolunda.

Colette'le yeniden karşılaşma şansım olmadı.

Ve hâlâ hayatımın kadınına rastlamadım. Yani iki yıldan daha az bir zamanım kaldı. Umudumu yitirmiyorum, tam tersine, özellikle de bir falcıya gittiğimden beri. Bana güven verdi, çünkü kendisine "Bayan İrma" ya da "Prenses Fatma" gibi şatafatlı adlar vermek yerine, karavanının penceresine "Bayan Catherine – Doğrulanmış kehanetler" yazan bir levha yapıştırmakla yetinmişti, bana göre onu profesyonel yapan da buydu. Ona, hayatımın kadınıyla yakında karşılaşıp karşılaşmayacağımı sorduğumda "İki yıldan daha kısa bir zaman içinde hiç ummadığınız bir karşılaşma gerçekleşecek" dedi. "Bir garın yakınlarında, hatta belki de bir trende gerçekleşecek bu umulmadık karşılaşma ve bu yüzden tüm hayatınız değişecek, duygusal hayatınızdan söz ediyorum, ama profesyonel yaşantınız da değişecek, çünkü orada da önemli bir değişiklik görüyorum."

Tüm bunları nerede görüyordu? Sır. Sert bir görünüşü vardı, pekâlâ bir lise müdürü ya da eczacı olabilirdi, ama hayır, falcıydı, dar bir tayyör vardı üzerinde, tütsüler yakmamıştı, kristal küresi yoktu, ne sihirli kartları ne kahve telvesi ne de omuzunda gece kuşu vardı, avucuma bakmadı, zaten bana da şöyle bir baktı. Ne hava atmalar vardı ne de süslemeler, gerçek bir profesyoneldi yani.

"Yani sen şimdi bir falcı kadına mı inanıyorsun?" diyor kız kardeşim, pazar günkü aile yemeğimiz sırasında.

"Hepsine, tümüyle ve kesinlikle inanıyorum."

"Onun doğru söylediğine seni inandıran ne?"

"Şey, örneğin, yemekte tatlı olarak çilekli turta olduğunu gördü."

"Bu hiç de zor bir şey değil" diye takılıyor babam. "Her pazar çilekli turta oluyor zaten."

"Evet, ama o bunu bilmiyor!"

"Ne olursa olsun, senin falcın yine de yanılmış" diyor annem, pastayı getirirken. "Barthélemy'de (Barthélemy yıllardır müşterisi olduğumuz bir fırın-pastane oluyor) çilekli turta kalmamıştı, ben de çikolatalı bir pasta aldım."

"Şaka yapıyordum, pazar mönüsünü öğrenmek için bir falcıya gittiğimi düşünmüyorsunuzdur herhalde!"

"Ben senin bir falcıya gittiğini düşünemiyorum" diyor babam. "Benim düşünemediğim bu."

"Neden?"

"Çünkü falcılar müşterilerine harika bir gelecek uydurur ve birkaç ay sonra, insanlar onların rasgele bir şeyler söylediğini, öngördüğü hiçbir şeyin gerçekleşmediğini fark ettiğinde hesap sormak için onlara yeniden giderler ve hop, falcılar sanki bir sihirle ortadan yok olmuşlardır."

"Bu konuda ne biliyorsun, hiç falcıya gittin mi?" deyiveriyor kız kardeşim.

"Ben mi? Asla!!!"

Bunu çok büyük öfkeyle söylüyor, falcıya gitmiş olabileceğinden kuşkulanıldı diye masayı terk edeceğini sanıyorum. Ama hayır, sakinleşiyor, o an sıranın tatlıya geldiğini söylemem gerek, manşetinden bir joker çıkarır gibi, son kanıtını ortaya sürüyor:

"Falcıların hemen hepsinin karavanlarda yaşadığını hiç fark etmediniz mi?"

"Evet. Elbette. Benimki de öyleydi."

"Peki, nedenini biliyor musun?"

"Hayır."

"Sık sık yer değiştirebilmek için, insanların kendilerini bir

daha bulamamaları için, bu sayede istedikleri gibi saçmalayabilirler, senin falcının karavanda yaşaması bile sana söylediklerinin rasgele şeyler olduğunu kanıtlıyor."

"Öyle olduğunu kabul edelim. Göreceğiz."

Ve başka şeylerden konuştuk, açmamam gereken falcı konusu kapanmıştı ama nedendir bilmem, vergi denetçisi görünüşlü bu kadının yanılmadığından emindim.

Hayatınızın kadınıyla ilgili en büyük sorun, eğer böyle biri varsa tabii, büyük olasılıkla bir yerlerdedir, ama uygun zamanda aynı yerde değilseniz, onunla asla karşılaşmama tehlikesi vardır. Onun için de aynı şey söz konusu elbette. Dolayısıyla da rastlantının büyük payı var. Hayatınızın tek bir kadını olmadığını, çok, hatta birçok kadını olduğunu düşünmeniz, karşılaşma şansını artırarak insanı biraz rahatlatır. Dahası, elindekini sürekli kaçıran, sonunda hayatının kadını olmayan bir kadınla evlenen insanlar vardır, ama en azından onunla, o kadınla karşılaşmışlardır (onları nasıl kınayabiliriz?), ilişkileri çok fazla iyi olmayan, ama genelde bununla yetinecek bir sürü çift tanıyoruz. Ve sonra bir gün, bir sokağın köşesinde, bir tüccarın işyerinde, dostların evinde, tatilde, harika bir kadınla, evlenmeyi arzulayacağınız bir kadınla, özgür, ideal bir kadınla, dahası size karşı ilgisiz olmayan, kısacası uygun bir kadınla karşılaşırsınız, ne var ki çok geçtir artık, çoktan evlenmişsinizdir, her şeyi yok etmek istemezsiniz, oysa biraz daha sabırlı olsaydınız...

Benimse, tamam, sabra ihtiyacım yok: İki yıldan az zamanım kaldı. Zaman çabuk geçti.

9

Louise

Geçen gün işyerinde gerçekten çok tuhaf bir şey oldu. Önce, günün sakin bir zamanında, kesin olarak söylemek gerekirse tam öğleüzeri, Louise, üç satıcı kız içinde en beğendiğim, saçını atkuyruğu yapan, esmer, her cümleye "evet ya" ya da "hayır ya" diye başlayan Louise mağazanın geçici sessizliğini bozuyor.

"Sizlere haber vermek istediğim bir şey var" diyor.

Yüz ifadesinden ve ses tonundan bu haberin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu kestirmek olanaksız, ama ikisinden biri olmalı, dolayısıyla da ilginç bir şey olmalı.

"Ya, öyle mi? Evet... Ne oldu ki? Önemli mi?" diyoruz uyumsuz bir tekseslilik içinde.

"Hayır ya, işte haber: Evleniyorum."

"Nişanlınla mı?" diye soruyor Yvette.

"Evet ya, elbette, yoksa nişanlanmaya ne gerek var!"

"Harika! Sizin için adınıza çok sevindim Louise" diyor Bayan Capliet, öpmek için Louise'e sarılarak.

Bunu diğer kucaklaşmalar, içten mutluluk dilekleri, aradığını bulamamış kızlardan ve erkekten gelen içten mutluluk dilekleri izliyor, ama kimsenin acelesi yok, herkesin sırası gelecek, sonuçta herkes onun adına mutluluk duyuyor.

"Bu çok güzel bir haber Louise, evleneceğiniz için şanslısınız" diyorum. "Ben de sizin adınıza seviniyorum."

"Düğün ne zaman?" diye soruyor Sandrine.

"Daha bilmiyoruz. Ama hepiniz davetli olacaksınız."

"Umarım bizimle çalışmaya devam edersiniz" diye kaygılanıyor Bayan Capliet.

"Evet ya, isterseniz, bir süre için, ama sonra, Jean-Marie (Jean-Marie, nişanlım) taşraya yerleşmemizi istiyor."

"Öyle mi, taşraya mı? Ne biçim düşünce bu? Ona bu taşraya yerleşme işi ne kadar geç olursa o kadar iyi olacağını söyleyin."

Daha uzun süre Louise'in evliliği üzerine konuşmayı, ona aklımıza gelen her soruyu, gelinliğiyle, düğünün nerede olacağıyla, bu kararı ne zaman aldıklarıyla, nişanlısının ne iş yaptığıyla, ne zaman tanıştıklarıyla ilgili sorular sormayı sürdürebilirdik. Kendi açımdan, kısa eteklerini ve uzun bacaklarını özleyeceğimi bile söyleyebilirdim, bunların hiçbiri olmadı, çünkü sakallı biri mağazanın kapısını itti, ardından başkaları da girdi içeri, onların sakalı yoktu, kadın müşteriler de vardı, sanki sözleşmiş gibiydiler, aslında Stylo de Vénus aranan her şeyin bulunduğu kırtasiye dükkânı ününü taçlandırıyordu ve Louise'in evliliği konusunda daha fazla bir şey öğrenememişsek de, evliliğin gerçekleşeceğini, Louise'in de, bizim de mutlu olduğumuzu biliyorduk, esas olan da bu, değil mi?

Akşama kadar içeride hep bir müşteri oldu, bu yüzden de Louise'in evliliğiyle ilgili ancak çok daha sonra, dükkân sakinleştiğinde, Bayan Capliet işle ilgili ayrıntıları öğrenmek istediğinde konuşabildik. Ama bunlar, kesinlikle söylüyorum, öğleüzeri olan olayla karşılaştırıldığında çok önemli ayrıntılar değildi.

Çünkü en önemli olay aslında öğleüzeri gerçekleşti.

"Yapışkanlı 21x29,7'lik kraft zarflardan sipariş vermemiz gerekecek" diyorum Bayan Capliet'ye.

"Hayır, gerek yok, hâlâ iki kutu var depoda, gelin size yeri-

ni göstereyim Thomas" diye yanıtlıyor Louise.

Depoya hayranım. Kokusuna bayılıyorum. Depoda kurşunkalemler, tükenmezler, keçeli kalemler, zarflar, kartuşlar, Post-it'ler, mürekkep şişeleri var, sürüyle, yığınla, bir askeri teçhizat ambarı gibi, her şey tavana kadar uzanan raflara yerleştirilmiş, etiketlenmiş, listelenmiş, sınıflandırılmış. Sanki bir savaş çıkacakmış gibi yığılmış. Louise en üst raflara ulaşmak için merdiveni çekiyor.

"Yukarıda" diyor bana.

Merdivene çıkmadan önce de "Sakın bakmayın" diye ciddi ciddi uyarıyor.

Ve sonra daha güvenli olması için tuttuğum merdivene çıkıyor.

"Nerede? Burada olduklarından emindim..."

Louise'in bacaklarını kalçasına kadar görmek için gözlerimi hafifçe kaldırmak yeterliyken bakmamaya çalışıyorum, üstelik daha uzun süre bakayım diye bilinçli olarak mı zarf kutusunu bulamıyor diye düşünüyorum, bundan emin değilim, ama öyle düşünüyorum. Yana doğru eğiliyor, bedenini ve kolunu uzatıyor, dengesini kaybetti kaybedecek.

"Tuhaf, onları en son ben yerleştirmiştim."

Tırmanıyor, uzanıyor, eğiliyor, öne bükülüyor, arkaya bükülüyor, tek bacağı üzerinde duruyor, diğer bacağı havada, düşebilir, düşmeyecek, tüm bunlar kötü bitmeyecek kadar harika.

"Ah, işte buradalar. Size ne kadar gerekli?"

"Elli kadar yeter, artık nerede olduklarını biliyorum."

Louise zarflarla merdivenden iniyor.

Gülümseyerek bana bakıyor.

Tuhaf, biraz kızarmam gerekirdi ya da bayağı kızarmam gerekirdi, ama hayır, içimin biraz çalkalanması dışında hiçbir şey olmadı, belki de sonunda büyüdüm.

"Biliyor musunuz Thomas, bir pantolon ya da daha uzun

bir etek giyebilirim, aslında bana bakılmasından hoşlanıyorum, evet, işte bunun için..."

"Bunun için ne?"

"Zarf kutusunu ararken işte bunun için oyalandım."

Bir sessizlik anı. Hiçbir karşılık veremiyorum sözlerine, aslında hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Sizinle taşraya gideceği için nişanlınız şanslı" dememin dışında.

"Evet ya, ama hemen gitmeyeceğiz, hem sonra geri döneceğim. Alın, zarflarınız."

Dudaklarıma kaçamak bir öpücük kondurarak zarfları bana uzatıyor. Ardından dükkâna dönüyoruz, sanki hiçbir şey olmamış gibi, tedbirli davranıyoruz, biraz önce olanları ele verecek en ufak bir bakış bile atmıyoruz birbirimize, zaten yalnızca depoya gittiğimiz için de öyle davranmamız gerekiyor.

Bir cumartesiydi, dün gibi anımsıyorum, gün daha bitmemişti ve beklenmedik sürprizler beni bekliyordu, bir sürprizin beklenmedik bir şey olduğunu, aksi takdirde bunun sürpriz olamayacağını bilince, bunda şaşırtıcı hiçbir şey yok.

"Depodaki merdivene tırmanan Louise" bölümünden kısa bir süre sonra Bayan Capliet bana "Akşam ne yapıyorsunuz Thomas?" diye soruyor.

"Özel bir şey yapmıyorum" diye yanıtlıyorum.

"Özel bir şey yapmadığınızda ne yaparsınız?"

"Şey, bilmem, bakacağım..."

Genelde, cumartesileri André'yle bir şeyler yaparız, onun hep özgün fikirleri, göreceği insanlar, şişelerce beyaz şarap içecek fırsatları, bir gecelik kutlamaları, yani cumartesiye özgü şeyleri vardır kısacası, ama bir gün önce Hindistan'a gittiği için evde kalmayı, bir pizza ısmarlamayı ve DVD seyretmeyi düşünmüştüm.

Bunun için de "Evde oturacağım, bir pizza ısmarlayacağım ve DVD seyredeceğim" diyorum.

"Şanslısınız" diyor Arlette. "Ayağıma kalın çoraplarımı çekip saçma bir film seyretmek benim de hayalim. Ya da... Ama bu akşam buna olanak yok ne yazık ki, kocamın arkadaşlarına, Bourdieux'lere gidiyoruz. Can sıkıcı dostlar, anlayacağınız. Son çerezimi yedikten sonra sofraya geçmek üzereyken, sizi düşüneceğim Thomas, yumuşak bir kanepeye gömülmüş, dizlerinizin üzerinde bir pizza kutusu, gözleriniz filmde... Evet, şanslısınız!"

Herkes, yani Louise, Yvette ve Sandrine böylesine güzel boş bir cumartesi gecem olduğu konusunda Bayan Capliet'yle aynı fikirdeler, bana gıpta ediyorlar, beni kıskanıyorlar, oysa içtenlikle söylemek gerekirse...

Bu durumdayız işte, herkes çalışıyor, müşteriler birbirini izliyor, bugün cumartesi. İşte o sırada telefon çalıyor. Bayan Capliet açıyor telefonu:

"Alo, Stylo de Venus... Ah, sen misin? Ne var? Evet...Tamam... *(Sesi değişiyor)* Tanrım, çok yazık, ben de o kadar seviniyordum... Ne yapalım, önemli değil, başka sefere... Aslında iyi oldu, envanter için burada kalabilirim... Hayır, beni bekleme, geç dönerim. Gece görüşürüz."

Telefonu kapatıyor. Tam bir müşteri Schaeffer'ı için aldığı kartuşlarla dışarı çıktığı ve mağaza bir süreliğine boşaldığı sırada.

Bayan Capliet bize işte o sırada "Bu akşam Bourdieux'lere gitmiyoruz, son anda bir engelleri çıkmış. Size, bu cumartesi akşamı, Thomas'yı öyle yalnız bırakmamayı ve akşamı onunla geçirmeyi öneriyorum. Kim gelebilir?"

Üç satıcı kız da, bu beklenmedik gelişimin gizliden gizliye eğlendirdiği, nerede ve nasıl yaşadığımı merak ettiklerini sandığım (çünkü insanlar için birinin, özellikle de tanıdığı birinin dairesini keşfetmek hep ilginçtir) üç satıcı kız da, şu işe bakın ki, şans işte, o gece boştu.

"Öyleyse dört oluyoruz. Ne diyorsunuz, Thomas?"

"Çok güzel Arlette. Evet, gerçekten çok güzel. Çok hoş bir fikir."

Doğrusunu söylemek gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Patronumun, yanında üç kadın çalışanıyla birlikte, ben hazırlıksızken evime çıkarma yapması hem sıkıcı hem de eğlenceliydi. Ama seçme şansım olmadığı ve bunun iyi bir fikir olduğunu söylediğim için, artık bunun iyi bir fikir olmasına karar verdim.

Bayan Capliet bir patron gibi, zaten öyleydi, her şeyi birkaç saniye içinde ayarladı:

"Kızlar, siz pizzalarla ilgileniyorsunuz, ben şarap getiriyorum, siz Thomas, siz de filmi seçiyorsunuz. 19'da kapatıyoruz, saat 20'ye doğru sizde olsak, size uyar mı?"

Evet, çok iyi uyardı, her halükârda uyması gerekiyordu, üstelik "Size uyar mı?" da aslında bir soru değildi ve dahası iki ya da üç müşteri, biri dışarıdaki tezgâhtan seçtiği kartpostallarla, diğeri HB kurşunkalem satın almak için, üçüncüsü de hediye paketi kâğıtlarını görmek için içeri girmişti, kısacası alışveriş yeniden başlıyordu, dolayısıyla bizi bekleyen akşam konusunda da, Bayan Capliet'nin kararı konusunda da tartışılacak zaman değildi.

Müşterimin seçtiği rengârenk kâğıtları rulo yaparken, bir yandan da evimi, ortalıkta neler bırakmış olabileceğimi, rahatsız edici bir şeyler olup olmadığını, DVD satıcısına girişim ile onların geleceği saat arasında ne kadar zamanım olduğunu düşünüyordum, ama hayır, sabah terk ettiğim dairemi gözden geçirdiğimde rahatsız edici hiçbir şey aklıma gelmiyordu, evet düzeni seviyorum, bu bir gerçek, ortalıkta bir şeyler bıraktığım pek enderdir, evimin küçük olduğunu söylemek gerek, eğer her şeyi anında yerine koymazsam çabucak çıfıt çarşısına dönebilir.

Müşterim kolunun altında çiçekli rulosuyla çıkıp gittiğinde "Artık katlanacaksınız" diyorum, "evim küçük, hadi bü-

yük değil diyelim, biraz üst üste olacağız..."

"Üst üste, ne deyişler var sizde Thomas!" diye kıkırdıyor Bayan Capliet ile yanındaki satıcı kızlar.

Hafifçe kızarıyorum. Normal.

Saat yediye beş kala bir müşteri giriyor mağazaya, "Özür dilerim, kapatıyoruz, envanter çıkartıyoruz da, salı gelmeniz gerekecek" diyor Bayan Capliet, müşteri saatine bakıyor, başını sallıyor, ama bir şey söylemeye cesaret edemiyor ve gidiyor. Stylo de Vénus'ün kadın çalışanlarının kepengi indirip geceyi erkek çalışanın evinde geçirmeye gitmek için acele ettiğini nereden bilebilirdi?

Saat yedide kepenk indiriliyor, mağaza kapanıyor, herkes belirli bir yöne, biri paket servisi veren bir pizzacıya, biri içkileri almak için en yakındaki Nicolas'ya gidiyor, ben de fazla oyalanmak niyetinde olmadığım videocuma gidiyorum. Bir anlamda, bu geceyi hiç bilmeden ta Mumbai'den düzenlemiş olan André'yi anmak için, daha önce görmüş olduğum bir Bollywood filmi alıyorum; André Paris'te olsaydı hiç kuşkusuz bu akşam ikimiz birlikte dışarı çıkardık.

Ve uçarak evime gidiyorum.

Hiçbir dağınıklığın olmadığı evime. Şu düzen duygusu. Ya da daha çok düzensizlikten duyduğum şu rahatsızlık. İçim rahat etsin diye evi havalandırıyorum. Çevreye çabucak bir göz atıyorum. Biraz koku sürmek için koşarak banyoya gidiyorum. Camı kapıyorum. Yeniden, bu kez odaya koku sıkıyorum, kesilmiş ot kokusu, kır kokusu, bu kokuyu seviyorum. Zırrr, kapıyı çalıyorlar. Dördü birlikte geliyor. Hayranlık ıslıkları.

"Eviniz çok hoş Thomas!"

(Neden hoş olmasındı ki?)

"Hiç de o kadar küçük değilmiş..."

(Sesinde "Üst üste olma" sözümle ilgili bir hayal kırıklığı tınısı duyar gibi oluyorum, ama bundan tam olarak emin değilim.)

"Hem sonra, güzel kokuyor."

(Evet ya, kesinlikle.)

"Siz de güzel kokuyorsunuz."

(Kesinlikle öyle.)

Nihayet yerleşiyorlar, pizza kutuları açılıyor, şişeler açılıyor, bir erkek işi olduğu ve görünürde tek erkek de ben olduğum için bu işi üstleniyorum, hem de zevkle. Bayan Capliet evi geziyor, 30 metrekare, gezi çabuk tamamlanıyor, evimin gerçekten hoş olduğunu onaylıyor, o kadar da küçük değil, her şeyin çok iyi tasarlandığını söylemek gerek, en küçük bir alandan bile yararlanmasını bilmişsiniz.

Biraz sonra beşimiz de sentetik otlar üzerinde ev pikniği yapar gibi yeşil halıda bağdaş kurup oturuyoruz, oda pizza, iyi şarap kokuyor, kızlar biraz kafayı bulmuş, çok hoşlarına giden ama biraz uzun buldukları filmi seyrederken bir yandan da içkiler içiliyor, sonuçta, sabahın birine doğru ayrılıyoruz, hiç önemli değil, yarın pazar.

Erimiş peynir kokuları içinde uyumaktan hoşlanmadığım için evi havalandırıyorum, yoksa çabucak eski çorap gibi kokuyor, etrafı biraz topluyorum, bir bardağın dibinde kalan içkiyi içiyorum ve kapım çalınıyor.

Açıyorum.

Gelen Louise.

Yalnız. Kımıldamadan duruyor. Paspasın üzerinde ayakta. Gülümsüyor. Biraz kararsız gibi.

"Bir şey mi unuttunuz?"

"Hayır." *(Sessizlik.)* "Girebilir miyim?"

"Evet... elbette."

İçeri giriyor. Kapadığım kapıya sırtımı dayıyorum. Louise'e arkasından bakıyorum. Bir süre öylece duruyor. Hiç kımıldamadan. Sonra bana doğru dönüyor. Bana bakıyor. Yaklaşıyor. Birbirimize sarılıyoruz.

Neredeyse hemen o an sevişiyoruz. Birbirimize hiçbir şey söylemeden. Birbirimizi anlamaya çalışmadan. Birbirimizi çok fazla arzuladığımızı fark etmiş gibi. Louise kusursuzdu. Hafif, neşeli, tutkulu.

Biraz sonra çarşaflara, örtülere, yastıklara sarılmış bir halde, biraz daha şarap içiyoruz. Tavan, aşağıdaki sinemanın mavi-kırmızı ışığıyla dönüşümlü olarak ara ara aydınlanıyor. İçkisinden bir yudum içen Louise "İşte, genç kızlığa veda ettim" diyor. "Bu bizim sırrımız olacak, kimsenin, en iyi arkadaşınızın bile bilmeyeceğine yemin edin."

"Yemin ederim."

Okşamalar, sessizlikler ve fısıldaşmalar arasında, zamanın geçtiğini fark etmeden uzun süre öyle kalıyoruz. Keyfimiz yerinde. Özellikle de, az önce yaşananlara rağmen birbirimizle senlibenli olmamamız son derece hoşuma gidiyor.

"Biliyor musunuz" diyor Louise, "az önce birbirimizden ayrıldığımızda, yukarıya geri geleceğimi biliyordum. Gece boyunca, film sırasında içime doğdu bu. Bir gerçeklik gibi. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bu sizin hiç başınıza gelmedi mi?"

"Ne?"

"Böyle bir şey, bir akşam yemeğindesiniz, az sonra ayrılacaksınız, herkes gittikten sonra yukarıdaki kişiyi yeniden görmeyi arzuladığınız için geri döneceğinizi biliyorsunuz."

"Bu sık sık oldu, evet. Ne var ki asla geri dönüp yukarı çıkmadım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kalakalmaktan korktuğum için. Cesaretim olmadığı için."

Bana ifadesiz bir yüzle bakıyor, tıpkı bir parantez arası gibi bir an tereddüt ediyor, sonra konuşulmadan kabul edilmiş "siz"i terk ederek o ana kadar kaçınılmış "sen"i kullanıyor,

yüz ifadesi beni uyarmalıydı.

"Beni cesur mu buluyorsun?" diyor.

"Çok. Ama siz doğrusunu yapıyorsunuz. Öyle davranmakla. Cesur yani."

"Siz"i tercih ettiğimi belirtmek için pasif bir direniş gösterisi ve bunun için kendi kendimi kutluyorum, çünkü suçüstü yakalanmış bir kız çocuğu gibi gözlerini yere eğiyor. Kısa bir sessizlik.

"Aslında, biliyor musunuz, tuhaf, ama işin en zor tarafı hiç kuşkulandırmadan başkalarını ekmek" diyor, yeniden "siz"i kullanarak.

"Nasıl becerdiniz?"

"Bayan Capliet üçümüzü de arabayla götürmek istedi, uykusu yoktu, ben bir taksiye bineceğimi söyledim, tam o sırada bir taksi geçti, gelmek isteyen olup olmadığını sordum, neyse ki kimse gelmek istemedi, taksiye bindim, hareket ettik, sağdaki ilk sokağa saptık, iki yüz metre kadar gittik, durmasını söyledim, özür diledim, söylenmesine fırsat vermeden indim, tekrar sizin eve doğru yürüdüm, diğerlerinin artık orada olmadığından emin olmak için bir kapı sundurmasının altında bekledim, yukarı çıktım ve zili çaldım. İşte böyle."

"Biraz daha şarap ister misiniz?"

"Memnuniyetle."

Bana nişanlısından söz etti. Bir süredir tanıdığı, bankada çalışan ve sevdiği nişanlısından.

Yatıya kalmak istemedi. Sabahın altısına doğru gitti. Neredeyse gün doğuyordu.

10

Louise'in ertesi günü

Louise'in ertesi günü, yani pazar. Biraz uyudum, biraz, daha fazla değil. Aslında hayır, hiç uyumadım.

Evimi toparlıyorum. Dağıldığı için değil, ama her şeyin yerli yerinde olmasını seviyorum ve dört artı birlik bir pizza-şarap-DVD gecesinden, üstelik dördünden birinin hiç beklenmedik bir şekilde geri dönüşünden ve onunla geçirilen bir geceden sonra muhakkak bazı izler kalıyor, kendimi fazla yormadan etrafı derleyip topluyorum, çabuk bitiyor işim, sonuçta 30 metrekarelik bir yer.

Açık söylemek gerekirse, etrafa çekidüzen vermekten duyduğum hazdan öte Louise'e ait bir şeyler, kaybettiği, unuttuğu ya da burada bile bile bıraktığı bir şeyler, küpe, saat, gözlük, bilezik, yüzük, giysi, ruj, pudra, maskara gibi bir şeyler bulmayı umuyorum, ama hayır, evimde ona ait hiçbir şey yok, belki de böylesi daha iyi, yoksa neler neler düşünürdüm, böyle şeyler düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum, çünkü yalnızca birkaç hafta sonraki evliliğinden önce genç kızlık yaşamını gömmek için yukarı çıkmıştı, yani bana öyle söylemişti ve ben de ona inanmıştım.

Sonra, ver elini bizimkilerin evi, meşhur pazar yemeği, bu "meşhur"da hiçbir alay yok, bu haftalık alışkanlık beni hiç rahatsız etmiyor, çünkü hâlâ hayatta olan ve bunu kendine hak görmeyen annemi, sürekli çalışan, tek hörgüçlü develeri, lamaları, Güney Amerika akbabalarını, gagalımemelile-

ri, tapirleri, karıncayiyenleri, siyah papağanları tedavi etmeyi düşlerken yıllardan beri kedi ve köpekleri tedavi etmekle yetinen ve artık bundan bıkmış olan babamı, giderek güzelleşen kız kardeşim Francine'i görmemi sağlıyor bu yemekler; Francine'in bir sevgilisi olmalı, aksi halde bu denli güzel olması mümkün değil, ama pazar yemeğini mahvetmek istemiyorum, isterse kendisi açıklar, bunu kendi isteğiyle yapacak.

Genelde bayıldığım yemeği isteksiz isteksiz yediğimi görüp hayal kırıklığına uğrayan annem "Aç değil misin?" diye soruyor.

"Pek aç sayılmam."

"Hasta mısın?" diye diretiyor babam.

"Hayır hayır, dün akşam arkadaşlarla dışarı çıktım, geç yattım, kahvaltımı az önce yaptım."

"Hangi arkadaşlar?" diye öğrenmek istiyor kız kardeşim.

"Şey... André... ve sizin tanımadığınız başka arkadaşlar da vardı."

"André mi? O Hindistan'da değil mi?"

"Öyle... ama daha değil... hareketini ertelemek zorunda kaldı... havayolu şirketinin hatası... yarın yola çıkıyor."

Bayan Capliet'yle işyerindeki üç kızın pizza yemeye bana geldiklerini söylemek kadar basit bir şey varken, bu yalan niye? Bazen gerçekten fazlasıyla salak oluyorum.

Bir sessizlik. Babamın da, annemin de, kız kardeşimin de söylediklerimin tekine inanmadıklarına eminim. Bana göz ucuyla bakıyorlar. Benden kuşkulanıyorlar. Bir şeylerin kokusunu alıyorlar. Hayaller kuruyor, tahminlerde bulunuyorlar. Sonra annem damdan düşercesine "Yani âşık mısın?" diye soruveriyor.

Ağzımda bir şeyler geveliyorum. Onu bakışlarımla sorguluyorum, öylesine bıkkınım ki kızarmayı bile düşünmüyorum. Annem tanısını tamamlıyor:

"İnsan âşık oldu mu iştahı kesilir. Örneğin kız kardeşin, her

şeyi gizlemeye senden daha az meraklı olan kız kardeşin biriyle karşılaştı, o gün bu gündür daha az acıkıyor, onun yaşında bu normal, eğer sen de âşıksan pazar mönülerini azaltmam gerekecek, neyse ki babanızın iştahı her zaman oldukça açıktır."

Babamız kendini doğrulamak zorunda hissediyor:

"Doğru, annenizi tanıdığımda hemen hemen hiçbir şey yemiyordum, anoreksiyanın sınırlarındaydım, onu o kadar çok seviyordum ki."

"Ve sonra yıllar geçti..." diye ekliyor annem, tabağını yeniden yemekle dolduran kocasına bakarak.

Gözleriyle bana, "Evet, biriyle karşılaştım, ama öylesine, aramızda gerçekten ciddi bir şey yok, kesin bir şey yok, zaman gösterecek, sonuçta şu an için mutluyum" diyen Francine'le sessizce bakışıyoruz, insanın yalnızca gözleriyle anlaşabilmesi çılgınca bir şey.

"Eğer olursa, kız kardeşin bana senden önce bir erkek torun verecek."

"Anne! Söyledim sana, yarışta değiliz!"

"Evet. Biliyorum. Ne olursa olsun, ister yarışın, ister yarışmayın, bu o kadar uzun sürecek ki..."

Ve ne düşündüğünü hepimiz çok iyi biliyoruz, bir melodram oyuncusu vakarıyla ayağa kalkıyor ve tabağı mutfağa, eğer her şey yolunda giderse, belki de oracıkta öleceği mutfağa götürüyor. Ve sonra hayır, önceden bilmiş olsaydı yarı büyüklüğündekini alacağını söylediği pastayla geri geliyor. Ama Francine'le ben iyi çocuklar olduğumuzdan annemizle babamızı, özellikle de çok büyük bir pasta almak için paraya kıymış olan annemizi hayal kırıklığına uğratmamak için pastaya gereken ilgiyi gösteriyoruz, tatlı zamanı Francine sanki hiç âşık olmamış gibi, ben de Louise'i artık hiç düşünmüyormuş gibi davranıyorum.

"Ah... beni mutlu ettiniz" diyor annem, yumuşamış bir tavırla.

Bunun ardından, geleneksel kahve ve Calvados'tan sonra, annemle babamı öpüyorum, annem her defasında olduğu gibi, bunun son sefer olduğuna inandığı için bana sıkı sıkı sarılıyor, Francine'e gelince, ona giderek güzelleştiğini söylüyorum, "Teşekkür ederim" diye yanıtlıyor beni, nişanlısını bana ne zaman tanıştıracağını soruyorum, "Bilmiyorum, bakarız" diyor, ben de daha çok ısrar etmiyorum. Sokağın ucuna kadar ellerimizi sallayarak birbirimize veda ediyoruz, köşeyi dönüyorum ve trene dalıyorum.

Günlerden pazar, yapacak özel bir şeyim yok ve hiç düşünmeden parkta, bir süre önce Colette okuyan Colette adlı çok güzel bir kızla konuştuğum parkta buluyorum kendimi. Ağaçların tepelerine bakmak, olabildiğince uzun süre bakmak için başımı kaldırıyorum, sonra Colette'i karşıdaki bankta görmeyi umarak bakışlarımı parkta dolaşanların hizasına indiriyorum yeniden. Ama olmuyor, bu çeşit numaralar asla yürümez. Kafamda Louise var ve yeterince dolu olmasına rağmen Colette'in bankına oturuyorum, bir işe yaramıyor, çünkü Colette'in buraya gelme şansı pek yok, aslında hiç yok. Louise'e gelince, onun kafamda olmasından ziyade kollarımın arasında olmasını istiyordum, ama pazar günü, bu saatte, nişanlısının kolları arasında olmalıydı.

Çocuklar dört bir yana koşturuyor, anneleri onlara tuhaf adlarıyla sesleniyor, tüm bunlar bir pazar öğleden sonrasında insana hoş geliyor.

"Sizinle daha önce bir yerlerde karşılaşmış mıydık?"

Arkama dönüyorum; en fazla yirmi beş yaşında, delikanlıların kızlara sordukları soruyu sorarak rolleri değiştirme cesareti gösteren güler yüzlü bir genç kız, aslında diğer delikanlıların demeliyim, çünkü ben bir kıza bir yerlerde gerçekten rastlamış olsaydım bile bu tür bir bayağılık yapmazdım.

"İyi günler" diyorum. "Şey... hayır, bilmiyorum, belki, evet, ama nerede?"

"Raoul'ün Yeri'nde garsonum, bulvarda, belki bir gün öğle ya da akşam yemeği için gelmişsinizdir?"

"Hayır, hiç gelmedim. Üzgünüm. Ama Raoul'ün Yeri'nde çalıştığınıza göre, belki siz bir gün restoranın yanındaki kırtasiyeciye, Stylo de Vénus'e bir şeyler almak için gelmişsinizdir, orada satış elemanı olduğum için..."

Televizyon dizilerindeki bir polis komiseri gibi alnına vuruyor, yanıma oturuyor.

"Tamam, siz kırtasiyecideki satış elemanısınız, bir gün silgi almak için geldim, bana siz baktınız, size elinizdeki en iyi silginin, en iyi silen silginin hangisi olduğunu sordum, bana gerçekten çok iyi bir silgi sattınız, tuhaf olan, her şeye rağmen sizi aklımdan silmemişim."

"Ya evet, öyle, tuhaf" diyorum.

"Dünya ne kadar küçük, değil mi?"

"Minicik."

Ve önemsiz şeyler, boş zevzeklikler üzerine, havadan sudan konuşmayı sürdürüyoruz, adı Amandine, yani bademezmesi, adı onu önce bir pastanede çalışmaya yönlendirmiş, ama sonra Raoul'ün Yeri'nde garsonluk yapmakla yetinmek zorunda kalmış, tanıştığımıza memnun oluyorum, adım Thomas, o da memnun oluyor.

Bu karşılaşmada asıl tuhaf olan, silgi hikâyesinden de daha tuhaf olan, Amandine'in sarışın, uzun saçlı, açık tenli olması, belki sakız da çiğniyordur, belki balon da patlatıyordur, dolayısıyla da bana uygun bir kız değil. Ve sonuçta (söze hep "sonuçta"yla başlayan Sandrine hiç kuşkusuz böyle derdi), sonuçta gözümü korkutmuyor. İşte böylece tanışıyoruz, sakin bir öğleden sonra geçiriyoruz, biraz yürüyoruz, Raoul'ün Yeri'nde, Vénus'te ya da herhangi bir yerde yeniden görüşmeye söz veriyoruz. Doğrudan bana gidebilir, bir bardak içki içebilir, sevişebilirdik, bundan daha karmaşık da olmazdı. Sonra saatine bakıyor, "Oh, lanet olsun, gecikiyorum" diyor,

nereye geciktiğini söylemeden, zaten bu beni hiç ilgilendirmiyor, yanaklarımdan öpüyor, "Evet, hoşça kalın, bana eşlik etmeniz hoştu, yakında görüşecek miyiz?" ve vınnn, anneler geri dönmek için çocuklarını tuhaf adlarla çağırmaya başladıkları sırada kaçıp gidiyor.

Amandine'le geçirdiğim öğleüzeri bana, her şeyden önce, beni ilgilendirmeyen bir kızla doğal, eğlenceli, ilginç olabileceğimi göstermişti. Buna karşılık, kıza gizliden gizliye tutulacak olursam, anında salaklaşıyor ve beceriksizleşiyordum. Bunu biliyorum. Bununla savaşıyorum. Boşuna. Maalesef gerçek bir ilerleme gösteremiyorum. Belki başarısızlığa uğrama korkusudur bu. Ya da çok daha basiti, aşk insanı salaklaştırıyor olabilir mi?

Bu koşullar altında, hayatımın kadınıyla karşılaştığımda son derece beklenmedik bir şey olmazsa, onu kollarımın arasına almak ve ona evlenme teklif etmek de ayrı bir sorun olacak. Ama daha o noktada değildim. En azından şu an için.

11

Louise'in ertesi gününün ertesi günü

Pazartesi, işyerlerinin çoğu kapalı. Stylo de Vénus de diğer işyerleri gibi bir ticarethane. Dolayısıyla o da kapalı. Kendimi kapalı kepengin önünde buluyorum, aklım başka yerlerde, ne olursa olsun pazartesi yok aklımda, aklım herhangi bir yerde değil, aslını sorarsanız Louise'de; onu, kırk sekiz saat öncesinde olduğu gibi, örneğin cumartesi sabahındaki gibi, daha aramızda hiçbir şeyin geçmemiş olduğu zamanlardaki gibi tezgâhın arkasında görmeyi istiyorum. Burada baş döndürücü, hatta çıldırtıcı bir durum var. Ama demir kepengin biraz alaycı bir biçimde bana anımsattığı gibi, pazartesi sabahındayız. Yani ertesi sabaha kadar beklemem gerekiyor.

Louise'e pekâlâ telefon edebilirim. Bir merhaba demek için. Kendisini düşündüğümü söylemek için. Birlikte sinemaya gitmeyi önermek için. Ya da Montmartre'a gitmek için. Ya da deniz kıyısına. Ya da herhangi bir yere.

Ama birincisi, ona telefon etmek sessizlik anlaşmamıza uymuyor.

Tabii ikincisi, karşıma nişanlısı çıkabilir, bu da büyük felaket olur, hayır kalsın, teşekkür ederim.

Son olarak, bende telefon numarası yok.

Düşünce gücümle açabilirmişim gibi, kapalı ve sessiz dükkânın önünde, yararsız sorularıma ve karanlık düşüncelerime dalmış dikilirken sağımdan gelen tanıdık bir ses duyuyorum.

"Hey, ne işiniz var burada?"

Yanıtlamaktan oldukça âciz kaldığım bir soru. Bu yüzden de aynen şöyle yanıtlıyorum:

"Hiç."

Çünkü Raoul'ün Yeri'nin kapısı önünde iş kıyafetiyle duran Amandine'i tatmin edebileceğini düşündüğüm, aklıma gelen tek şey bu.

"Yemek yediniz mi?"

Sanki yanıt, saatimin kadranına yazılıymış gibi saate bakıyorum.

"Hayır."

Ona doğru yürüyorum, birbirimizi yanaklarımızdan öpüyoruz. Katıla katıla gülüyor.

"İyi günler. Bugünün pazartesi olduğunu unuttunuz mu?"

"İyi günler. Hayır... yani... şey... bugün envanter çıkaracağımızı sanıyordum... Gününü karıştırmış olmalıyım."

"Hadi, gelin bir şeyler yiyin, böylece boşuna gelmemiş olursunuz."

"Tamam. Teşekkürler."

"Sizi davet etmiyorum, ben yalnızca bir garsonum burada. Ama bir gün patron olursam, bundan zevk alırım. Sizi nereye oturtayım?"

(Ah, hiçbir art düşünce olmadan söylenen bu cümleler, "sizi nereye oturtayım?")

Hâlâ biraz erken, restoran boş, en yakındaki iskemleye bırakıyorum kendimi. Raoul'ün Yeri'nde basit şeyler yenir, ama ne yediğimi anımsamıyorum, çünkü Amandine'e, güler yüzlü, saf, doğal bir esneklikle masalar arasında dolanan, cilvesi, cakası olmayan, hem güzel olan hem de pek güzel olmayan, normal, sıradan, çelebi, biraz toplu ve gerçekten çok sevimli bu garson kıza biraz, çok belli belirsiz tutulmuştum, biraz toplu olması da çok iyiydi, çünkü bu insanı tedirgin etmediği gibi onu daha sevimli kılıyor. Bir gün, kesinlikle çok

uzak olmayan bir gün, kendimizi aynı yatakta bulacağımıza inanıyorum.

"Krem karamel? Krem brüle? Sarı erikli krep? Kırmızı meyveli turta? Dondurmalı nuga?" (En azından günün tatlı mönüsünü anımsıyorum.)

"Bilmem. Siz ne seviyorsanız."

"Yok hayır, olmaz ama, müşterinin kendisi seçmeli."

"Siz, siz olsaydınız ne alırdınız?"

"Bilmem. Hepsi birbirinden güzel..."

Kürdanlarla kura çekiyoruz, dondurmalı nuga çıkıyor, bana uyar. Bir kahve içiyorum. Hesabı ödüyorum. Ve ilk gerçek müşteriler gelirken restorandan çıkıyorum, Amandine'e uzaktan "Hoşça kalın" diyorum, çeşitli vaatleri çağrıştıran bir tavırla "Görüşürüz" diye yanıtlıyor, bu da hissettiğim şeyi, bugün yarın, burada ya da başka yerde, kendimizi birbirimizin kollarında bulacağımızı doğruluyor, haklı çıkarıyor.

Evet, ama hayır: Hayatımın kadınını deli gibi ararken (polisiyelerde komiser bir araştırmayı sürdürüyorsa ona yeni bir araştırma verilmez) Amandine'le duygusal bir ilişkiye giremem. Ya da her şeyi daha basitleştirmek için, Amandine'in hayatımın kadını olup olmadığına burada, hemen, şimdi karar vermeliyim.

Ama şu da var: Hayatımın kadını göz kamaştırıcı bir varlık olacaktı. Dolayısıyla da göz korkutucu. Amandine ne göz kamaştırıcı ne de göz korkutucu. Saçları kısa değil. Esmer değil. Belki sakız bile çiğniyordur vs. Yani hayatımın kadını o değil. Üzgünüm.

Amandine'e veda ettikten sonra neler yaptığımı hiç bilmiyorum, pazartesi gününün geri kalan bölümü göz kapayıncaya kadar akıp geçti.

12

Louise'in ertesi gününün ertesi gününün ertesi günü

Uff, salı. Nihayet.

Stylo de Vénus açılıyor. Herkes biraz erkenci, salıları zaten hep böyle olur, iki günlük bir dinlenmeden sonra sanki ticaret yapmayı özlemiş gibiyizdir. Herkes birbirine iyi günler diyor, herkes birbirini iyi günler diye yanıtlıyor. Benim düşündüğüm de aynen buydu: Hiçbir şey olmamış gibi Louise'i yanaklarından öpmek, postayı masanın üzerine bırakmak, onunla birlikte kartpostal tezgâhlarını dışarı çıkarmak, bir tutam supiresiyle kırmızı balıkları beslemek ve diğer rutin açılış işlerini yapmak, evet, tüm bunları bizi ele verebilecek en küçük bir ipucu vermeden yapmak, bakışmak yok, kaçamak gülümsemeler yok, belli bir davranış biçimi yok, sürtünme yok, söylenmiş bir sözcük, söylenmemiş bir sözcük, bir anıştırma yok, hiçbir şey yok, pek inanılır gibi değil, ama yine de öyle. Bu durumun ikimizin de hoşuna gittiğini hissediyorum, öğretici, yaratıcı, farklılaştırıcı yanıyla daha da çok hoşumuza gidiyor.

Bayan Capliet de geliyor, her zamanki gibi zarif, bakımlı. Erkek ve kadın çalışanlarını öpüyor, işlerin yolunda olup olmadığını, balıkları besleyip beslemediğimizi soruyor, sonra damdan düşercesine "Yeri gelmişken Thomas" diyor, "cumartesi akşamı, sizde çok güzel bir gece geçirdik!"

"Teşekkürler Arlette."

"Etrafı çok dağınık bırakmadık ya?"

"Dağınık mı? Yok canım."

"Yok Thomas, yine de biraz..."

Bunu söyleyen, aramızdaki sessizlik yasasını bir anlığına bozarak, sesine tam dozunda bir şeytanlık katan Louise'di. Salı günkü ve salıyı izleyen diğer günlerdeki tek ihlal bu olacak; bir geceliğine âşıktık ve kimse, bizim dışımızda kimse bunu bilmeyecekti.

Günün geri kalan bölümü normal, yani aradıklarını bulan ya da bulamayan ya da bazen düşünmeyi tercih eden müşterilerin gelip gittiği bir kırtasiye dükkânı için normal geçiyor, o çok tuhaf, özellikle benim için çok tuhaf olay gerçekleşinceye kadar, saat 15 suları:

Bir müşteri içeri giriyor, yaşlı, bir deri bir kemik, simsiyah giyinmiş bir müşteri, şapkasını çıkarıyor, incecik kesilmiş bıyığının altında kaybolan belli belirsiz bir iyi günler mırıldanıyor, biraz bekliyor, önce çevresine, sonra da kendisini buraya kadar getirdiklerine şaşırmış gibi ayakkabılarının ucuna bakıyor, sonunda başını kaldırıyor, bana doğru yöneliyor, ona sırtımı dönüyorum: Paul-Bert Lisesi'nde fizik-kimya öğretmenimdi, adını anımsıyorum, Bay Cornille, iki dersten de nefret ettiğim için baş belası bir öğrenciydim, benden nefret ederdi, başka bir işle ilgileniyormuş gibi yapıp, Louise Sandrine Yvette tarafına gideceğini umarak ona sırtımı dönüşüm bu yüzden. Ama hayır, erkek satıcıları kadın satıcılara tercih ediyor olmalı, dolayısıyla da bana geliyor.

"İyi günler, genç adam, bunun için yedek kartuşunuz var mı?"

Arkama dönüyorum. Başparmağıyla işaretparmağı arasında canı çıkmış eski bir Parker tutuyor, liseden beri bunu kullandığına eminim, bana sıradan bir ifadeyle, en azından eski öğrencisini tanımadığını gösteren bir ifadeyle bakıyor, aradan biraz fazla zaman geçtiğini söylemek gerek, üstelik de kalabalık bir sınıftık.

"Evet? Bundan var mı?"

"Maalesef yok bayım, uzun zamandır elimizde bulunmayan bir model bu, ama bu kaleme yedek bulabilecek bir toptancımız var, ne yazık ki yalnızca sipariş üzerine getirtebiliyoruz."

"Hiç önemi yok, buna alışığım."

Sipariş defterinin üzerine eğiliyorum, en azından bu beni öğretmenimin tüyü yolunmuş kuş bakışlarından kurtarıyor.

"Birkaç kutu mu istiyordunuz?"

"Evet, dört kutu, bulması öyle zor oluyor ki."

"Dolmakaleminizin bilgilerini eksiksiz alayım, izin verir misiniz?"

"Rica ederim."

"İki hafta beklemek gerekecek."

"Önemli değil. Daha elimde var."

"Kim diye yazayım?"

Tezgâhın üzerinden bana doğru eğiliyor, yüz çizgilerinin arasından hafif bir gülümseme yayılıyor.

"Cornille. Oyun yazarı Corneille gibi değil. Cornille. Fizik-kimya öğretmeninin adı gibi."

Başımı kaldırıyorum. Sesim çıkmıyor. Yüzüm hafifçe kızarıyor, şu işe bakın, uzun zamandır kızarmamıştı.

"Biliyor musunuz Thomas" diye konuşmasını sürdürüyor alçak sesle, "öğretmenler tüm öğrencilerini anımsayamazlar, pek çoğunu unuturlar, hatta unutabildikleri kadar unutmaya gayret bile gösterirler, ben yalnızca çok iyi olanlarıyla çok kötü olanlarını anımsıyorum. Size gelince, siz şuraya kazılısınız."

Bunu işaretparmağıyla alnını göstererek söylüyor.

"Ve işte şimdi bu kırtasiye dükkânında çalışıyorsunuz, başarılarınıza bakınca, tabii ki sizi bir araştırma laboratuvarında bulmayı ummuyordum, ama yine de tatsız durum!"

"Hayır hayır, her şey yolunda."

"Evet, her şey yolundaysa... Hadi, hoşça kalın Thomas ve benim küçük siparişimi unutmayın."

"Bana güvenin."

"Sizi yeniden gördüğüme sevindim."

"Ben de, Bay Cornille."

Onu bilmem, ama ben gerçekten sevinmiştim, en azından eğlenmiştim, dolayısıyla da birbirimize gülümsüyoruz, sanki bir an için tembel bir öğrenci ile bir kimya öğretmeni arasında birkaç yıl önce geçenleri, ikisini karşı karşıya getirmiş ve bazen birbirlerini öldürme arzusu yaratmış olan her şeyi silen bir bağışlama gerçekleşmişti.

Bay Cornille şapkasını başına koyarken, bir anda Grévin Müzesi'ndeki balmumu heykeller gibi tek bir söz söylemeden, tek bir çığlık atmadan, hatta hiç inlemeden, hıçkırmadan, şapkasını giyemeden, en küçük bir hareket yapamadan, kaskatı kesilmiş, donmuş, kök salmış, taşlaşmış bir halde donup kalıyor, kısacası artık kımıldamıyor, hiç kımıldamıyor, başlangıçta anormalliği kimse fark etmiyor, ama ben ters giden bir şeyler olduğunu görüyorum, doğrusunu söylemek gerekirse konduramıyorum, bu beklenmedik taşlaşmadan birkaç saniye sonra göğsünü tutarak, elleri ceketine kenetlenmiş bir halde yere yığılıyor, fırlayan şapkası, çizgi filmlerdeki gibi, gidip bir müşterinin kafasına konuyor, kadın anında tiz mi tiz bir çığlık atıyor, bu çığlığın şapkanın hiç beklenmedik gelişinden mi, yoksa kara kuru adamın Stylo de Vénus'ün yer karoları üzerindeki çırpınışlarından mı kaynaklandığını kim bilebilir?

Birkaç saniye içinde dükkâna bir kaynaşma egemen oluyor. Korku içindeki satıcı kızlar ellerini ağır çekim ağızlarına götürüyor. Yerde kımıltısız yatan adamın yanından uzaklaşılıyor, söylediklerine göre biraz hava alsın diyeymiş. Diğerleri, şaşkınlık içinde, ne yapacağını bilemiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyle. Bayan Capliet'ye gelince, o hepimizden çok daha hareketli, canlı, hiç kuşkusuz egemen kadın olduğunu göstermek istiyor, telefonu almış, polisin ya da it-

faiyenin numarasını çeviriyor, sara tanısını koymuş, acil bir durum olduğunda diretmiş, mağazanın adresini vermişti bile. "Üç dakika içinde burada olurlar" diyerek telefonu kapatıyor.

Gerçekten de üç dakikaya kalmadan, bizler dondurulmuş bir film karesi gibi hemen hemen aynı pozisyonda dururken, Bay Cornille'inse ağzının sağ tarafından hafifçe salyaları akarken bulvarın başından bir siren sesi yankılanıyor, mağazanın kurşun ağırlığındaki sessizliğinde kulakları sağır edecek kadar güçleniyor, itfaiyeciler içeri giriyor, fizik-kimya öğretmenini götürüyorlar, Bayan Capliet "Ben de onunla gidiyorum!" diyor.

Bir şeyler giymeye gerek görmeden ya da giyecek zaman bulamadan itfaiyecilerle, sara olduğu kabul edilen hastayla, sirenle ve herkesle birlikte gidiveriyor.

Stylo de Vénus yeniden sakinliğine kavuşuyor. Ama doğal olmayan bir sükûnete. Biraz kurşun gibi ağır bir sükûnete. Hangi ağızdan çıktığını görmediğim çok belli belirsiz bir "Ne olay ama..." dışında kimse bir yorumda bulunmuyor. Müşteriler aldıklarının bedelini ödüyorlar. Günün geri kalanında kendi işleriyle ilgilenmek için sokağa geri dönüyorlar. Ve biz dördümüz, yavaş yavaş yeniden çalışmaya başlıyoruz, bir elektrik arızasından sonra elektrik akımı nasıl yavaş yavaş gelirse aynen öyle.

Az önce söylenmiş olan sözü tedbirlice kullanarak "Ne olay ama!" diyor Yvette.

"Ona ne oldu?" diye soruyor Louise, biraz titreyerek.

"Kim bilir, pek çok şey olabilir."

"Bayan Capliet saradan söz etti."

"Olabilir..."

"Nasıl bir şey bu sara?"

"Ciddi bir hastalık."

"O kadar iyi bir beyefendi" diye yorumda bulunuyor Yvet-

te, sanki "iyi bir beyefendi" olmak insanı sağlık sorunlarından uzak tutuyormuş gibi.

"Yine de matrak yani sözün gelişi matrak, bu adamı tanıyorum, lisede fizik-kimya öğretmenimdi, ondan o kadar nefret ediyordum ki, hep ölmesini arzuladım. Şimdi de..."

"Öleceğini mi düşünüyorsunuz?" diye soruyor Louise dehşet içinde.

"Bilmiyorum. Hiçbir bilgim yok."

"Her şey bir anda olup bitti."

"Evet, uf diyecek zaman bile olmadı."

"Üstelik şapkasını da unuttu" diyor o ana dek ağzını hiç açmamış olan Sandrine.

Gerçekten de şapka orada, yerde, öksüz gibi, çirkin bir biçimde duruyordu, yerden alıp şeklini şöyle bir düzeltiyorum, buna düzeltmek denirse tabii, can sıkıcı bir kanıtı saklar gibi depoya saklıyorum, neyin kanıtı olabilir ki? Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı, tezgâhın üzerinde öyle gelişi güzel duramaz, orası bir şapkanın duracağı yer değildir, bir şapkacıda, evet, ama bir kırtasiyecide asla.

Kendi içinde yeterince özel olan, kesinlikle güne bir orijinallik katan ve o günün, ertesi günün, hatta haftanın sohbetlerini beslemeye yetecek olan birinci bölümün sonu. Ama hayat her zaman beklenmedik olaylara gebedir, hiçbir zaman bu olayları günlere bölüştürme zahmetine katlanmaz, o salı günü de aynen öyle oluyor.

Yeniden sükûnetine kavuşan, sanki az önce olanlara saygı göstermek istercesine kimsenin bir saattir burnunu içeri uzatmadığı, müşterilerin o an için alışveriş yapmayı pek tercih etmediği kırtasiye dükkânının, tamamen sessizliğe gömülmüş kırtasiye dükkânının kapısı açılıyor ve içeri genç bir kız giriyor.

"İyi günler" diyor neşeyle.

İşte o an hayretten dilimi yutuyorum. Colette, Colette oku-

ru olan Colette, haatırladığımdan daha güzel, mağazanın ortasında duruyor.

Bir şeyler ya da birini arıyormuş gibi çevresine bakıyor.

"Bir şey mi istiyordunuz?" diye soruyor Yvette ya da Louise ya da Sandrine.

"Eh... şey... bir kartpostal almak istiyordum, lütfen."

Bana sorarsanız, içeriye girerken Colette ne almak istediğini, hatta bir şey almak isteyip istemediğini bilmiyordu, eğer bir şeyler alacaktıysa bile bu kesinlikle bir kartpostal değildi. Ama yanılıyor olabilirim de.

"Evet, tabii, hepsi dışarıdaki tezgâhlarda. Ne tarz bir kartpostal arıyorsunuz?" diye sürdürüyor onunla ilgilenen satıcı kız.

"Bilmiyorum, bakacağım."

Sonra Colette, insanın elini kolunu bağlayan bir yalınlıkla bana doğru dönüyor ve gülümsüyor:

"Seçmemde bana yardımcı olur musunuz?"

"Şey... evet, tabii..."

Tezgâhın çevresinden dolaşıyorum, Colette'e kapıyı açıyorum, arkamızda olası gizli gülüşmeleri ve kadın üçlüsünün bilgiç havalarını bırakarak dışarı çıkıyoruz.

"Nasıl bir şey arıyorsunuz, bir fikriniz var mı?"

"Bilmiyorum, hayır, bir fikrim yok, işte bu yüzden bana yardımcı olursanız sevinirim."

Nasıl bir fikir verebileceğimi tam olarak bilmeden birbiriyle uyumsuz resimleri çeviriyorum, Paris manzaraları, tabloların röprodüksiyonları, gülünç fotoğraflar...

"Sizi burada bulmak, ne tuhaf bir rastlantı, değil mi?" diyor Colette.

"Evet, dediğiniz gibi tuhaf, tesadüf işte, bilirsiniz..."

"Aslında ben rastlantılara pek inanmam, ama bu durumda, kabul etmek zorundayım."

"Ah, şu işe bakın, sizi izlediğim gün kız arkadaşınızla bir-

likte aldığınız ayakkabıları giyiyorsunuz."

"Sizi göreceğim hiç aklıma gelmediği için bu gerçekten de bir rastlantı" diye yorumda bulunuyor gülerek.

Nehirler gibi çağlayan kahkahası kafasına takılmış 100 mumluk bir ampul gibi. Zaten kendisi de ışıl ışıl.

"Evet, şu kartpostal?"

"Size bir fikir vermek o kadar kolay değil, kartpostal kişisel bir şeydir."

"Çok sevdiğiniz birine göndermek istediğiniz bir kartpostalı seçin, yeter."

Bu durumda iş daha kolaylaşıyor, satış temsilcisi geldiğinde hem ebedi ve boğucu *Mona Lisa*'yı değiştirmek için hem de benim en sevdiğim ressam olduğu için Bayan Capliet'ye almasını önerdiğim Albert Marquet'nin tablo röprodüksiyonlarından biri var. Albert Marquet'nin Grands-Augustins Rıhtımı'ndaki balkonundan Samaritaine ve Pont Neuf manzarası, tamam, kartpostalı çıkarıp Colette'e uzatıyorum, kartpostala bakıyor.

"Güzel."

"En sevdiğim ressam" diye bir sır gibi itiraf ediyorum Colette'e.

"Ne kadar?"

"Bedava. Size armağan ediyorum."

"Çok naziksiniz, ama bu beni rahatsız eder."

"Evet, haklısınız, çok büyük bir armağan bu."

"Öyleyse teşekkür ederim. Hoşça kalın."

"Hoşça kalın, Colette."

Ve hop, elinde Samaritaine'le çekip gidiyor, yirmi metre kadar gittikten sonra arkasına dönüp bana el sallıyor, yerimden kımıldamadığımı, onu gözlerimle izlediğimi hissetmiş olmalı, ama bunda insanı rahatsız eden bir şey yok, çünkü onu gözle izlemek kötü bir şey değil. El sallamasına karşılık veriyorum, bulvardaki kalabalığın arasına karışıp gözden kayboluyor.

Benim de aynı şekilde tebessümle karşılık verdiğim anlamlı gülümsemelerin çiçek açtığı dükkâna geri dönüyorum, kendime meşgulmüş havası vermek için zaten yerinde olan iki üç parça eşyayı düzeltmekle uğraşıyorum. Hem her şey bir yana, ne olmuştu ki? Çok güzel bir genç kız (ah evet, Colette'in güzelliği göz kamaştırıcıydı) benden kartpostal seçiminde kendisine yardımcı olmamı istemişti, aylarca üzerinde konuşulacak bir şey yoktu bunda. Tam bunun üzerine, Bayan Capliet fırtına gibi içeri giriyor, altüst olmuş, çökmüş bir halde "Öldü" diyor.

Üç kız ile ben, kafamız kartpostal olayı ve çok güzel genç kızla meşgul olduğu için, hemen o an durumu tam olarak kavrayamıyoruz, sonra Arlette'in neden bahsettiğinin farkına varıyorum ve "Bay Cornille mi?" diyorum. "Öldü mü?"

Bayan Capliet şaşkınlık içinde "Onu tanıyor muydunuz?" diye soruyor.

"Evet ya" diyor Louise, "lisede Thomas'nın fizik-kimya öğretmeniymiş."

"Thomas da bize sık sık onun ölmesini arzuladığını itiraf etmişti."

"Ama bu korkunç bir şey!" diye bağırıyor Bayan Capliet.

"Fizik-kimyadan nefret ediyordum da ondan, ama bu çok zaman önceydi. Hem sonra, tam da az önce onunla uzlaşmıştık."

"N'apalım, bundan uzun süre yararlanamayacak, zavallı adamcağız..."

"Belki onu öldüren de bu oldu" diye ağzından kaçırıveriyor Yvette.

"Bu dediğin ne?"

"Şey, Thomas'yı yeniden görmek ve onunla uzlaşmak."

Bayan Capliet omuzlarını silkiyor ya da gözlerini tavana dikiyor, hiç kuşkusuz ikisini birden yapıyor ve yalnızca "Ne olay ama..." diyor.

"Evet, az önce biz de aynen öyle diyorduk" diye tamamlıyorum.

Stylo de Vénus'ün öğleden sonraki yaşamı yeniden başlıyor ve akşama dek patronla satıcı kızlar, dördü de, Bay Cornille'in ölümü üzerine hiçbir yorumda bulunmuyor. Ama dükkâna hafif bir hüzün havası egemen oluyor, apaçık ortada bu.

Bana gelince, hüzünlü müyüm, değil miyim, bilemiyorum. Bu nedenle de Bay Cornille'in kartuş siparişini, üzerine tükenmezkalemle iki kırmızı çizgi atarak iptal ederken özel bir şey hissetmiyorum.

Beş dakika sonra mağazayı kapatıyoruz.

Daha hâlâ erken, yani saat 19, çünkü mağazaların çoğu 19'da kapanır, bugün olanları yeniden düşünmek için kollarım arkamda, çevrede boş boş dolaşıyorum, bunun duyguları bütünleştirdiğini söylemek gerek, sonra bir bardak kahve içmek için göz kamaştırıcı Olga'nın ne yazık ki uzun zamandır artık çalışmadığı o kafeye gidiyorum, Olga galiba ülkesine dönmüş, yerfıstığı ve zeytin yiyip üç bardak şarap içerek dakikalar, sonra saatler geçiriyorum, sonra, saat 21'e doğru, Raoul'ün Yeri'nde yemek yemek için yeniden bulvarı geçiyorum, içeride az insan var, Amandine bana gülümsüyor.

"Ah, şu işe bakın, işte yine geldiniz, burayı sevdiniz öyleyse?"

"Evet. Çok. İşiniz kaçta bitiyor?"

"Saati yok. Müşteri olup olmamasına bağlı, bugün burası sakin, nedendir bilmem, salıları burası hep sakin oluyor, iki saat sonra artık kimse gelmez."

"Sizi beklersem bu sizi rahatsız eder mi?"

"Yok hayır, aksine."

Ve hop, bana üzerinde günün mönüsünün yazılı olduğu koca tuğlayı uzatıyor, siparişimi veriyorum, yemeğimi yiyorum, oyalanıyorum, saat on bir oluyor, içeride yalnız ben kalıyorum, Amandine garson olarak gözden kayboluyor, neşe için-

de, gündelik giysileriyle geri dönüp yanıma geliyor.

"Gidiyor muyuz?"

Böylece gidiyoruz. Amandine kendisine eşlik etmem konusunda benimle hemfikir. Biraz yürümek konusunda hemfikir. Havanın yumuşak olduğu konusunda hemfikir. Evinin kapısına vardığımızda birbirimize veda etmememiz konusunda hemfikir. Yukarıya çıkmam konusunda hemfikir. Öpüşmemiz konusunda hemfikir. Sevişmemiz konusunda hemfikir. Tıpkı hayal ettiğim gibi: güzel, nazsız, narin, cıvıl cıvıl. Yine de, Amandine'le sevişirken Colette'i düşünmekten kendimi alamıyorum. Ve bununla pek fazla gururlanmıyorum. Elimden bir şey gelmese de.

Ve Amandine, dudaklarında gülümseme, uykuya dalıyor, ben de evime dönüyorum. Yürüyerek. Evimin uzak olması umurumda değil. Saatin geç olması umurumda değil. Hava hâlâ yumuşak. Ve bir durum saptaması yapmaya ihtiyacım var. Bunu da çabucak yapıyorum.

Dört gün içinde iki kadınla sevişmiştim. Yani dağılma gibi bir şey söz konusuydu. Tutarsızlık. Kaos. Boş vermişlik. Bugün yarın (bugünden otuz yaşıma kadar) hayatımın kadınıyla karşılaşmak, onunla evlenmek, annem ölmeden önce ondan bir çocuk sahibi olmak istiyorsam kendimi toplamalıydım.

13

Cenaze töreni ve kartpostal

Birkaç gün sonra, fizik-kimya öğretmenim gömülecekti. Bayan Capliet gününü, saatini, yerini öğrenmişti, kesinlikle gitmek istiyordu.

"Asla ticari bir şey değil, sonuçta benim işyerimde öldü..." dedi sert, kararlı bir sesle ve aynı tonda ekledi: "Thomas, siz de benimle geliyorsunuz (bu bir soru değildi), kızlar birkaç saatliğine dükkâna pekâlâ bakabilir."

Cenaze töreni banliyödeydi, cenaze zaten neşeli bir şey değildir, neyse ki hava güzeldi. Yeri bulmakta biraz zorlandık, arabayı Arlette kullanıyor, ben de elimdeki haritayı dört bir yöne çevirerek onu yönlendirmek için elimden geleni yapıyordum.

Sonunda mezarlığı bulduk, tabii geç kalmıştık, neyse ki şansımız vardı, buna şans denirse tabii, Bay Cornille daha gömülmemişti. Cenaze törenine katılanlardan bazıları da bizim gibi kaybolmuş olmalıydı.

Katılanlar zaten çok azdı. Dul bir Bayan Cornille yoktu, bu da öngörülebilir bir şeydi, çünkü Bay Cornille o dönemde bekârdı ve hep bekâr kalacak gibiydi, dolayısıyla evlilik yoktu, çocuk yoktu, akraba yoktu, belki birkaç arkadaş ve tek tük komşular vardı. Ve çok daha ilginç olanı, birkaç eski öğrenci vardı, en iyi öğrencileri elbette, hepsi on ya da yirmi kilo almış, mezarlıklarda görmeye alışık olduğumuz bitkin ve üzgün ifadeler takınmış sınıf birincileri, yanlarında da müte-

veffayla pek ilgili olmayan eşleri. Yani cenazede bulunan tek tembel, lisede olduğu gibi burada da gönül rızasıyla herkesten uzakta duran öğrenci bendim.

Bu kimyager ve fizikçi karılarına adamakıllı baktım, hiçbiri bana çekici gelmiyordu. Bu çiftlerin hiçbiri bana düşler kurdurtmuyordu. Hepsi çok çabuk evlenmiş, evlenmekte, dünyaya çocuklar getirmekte, Volvo'lara binmekte, saçlarını yitirmekte çok aceleci davranmıştı. Bir anlamda, çeşitli baskılara rağmen (annemin baskıları aslında) şu ana dek hayatımdan memnun sayılabilirdim. Bay Cornille'in cenazesinde –bazen kaderin ne oyunlar oynadığı bilinmesine rağmen– hayatımın kadınıyla karşılaşmayı beklemiyordum ama ne olur ne olmaz diye çevreme hızla bir göz attım ve yıldırım aşkıyla vurulacağım olası hiçbir kadın olmadığını gördüm: Çoğu evli, kötü bir evlilik yapmış ama evlenmiş, değişik, özgün, modern bir görüntüye kavuşmak için kuaförlerinden saçlarını kısa kesmelerini isteyememiş, pırıltıdan, albeniden, zarafetten uzak, soluk ve sıradan kadınlardı.

Etrafı incelemeye son verdim.

"Cenaze törenlerini sevmem" diye fısıldadı Bayan Capliet. "Elimde değil, tabuttaki ceset bir türlü gözümün önünden gitmez ve bu beni hep ağlatır."

Gerçekten de Arlette'in gözleri yaşarmıştı. İçimden gelerek, onu teselli etmek için, kolumu omzuna attım, burnunu çekerek kendini bana bıraktı, güneş bir bulutun arkasında kaybolur ve orada bulunanların anlamsız, boş bakışları hiçbir yere bakmazken, Bay Cornille ağır ağır çukura inmeye başlamıştı.

"Gidelim mi?" diye sordum.

"Hayır, gidemeyiz" diye yanıtladı Arlette. "Bu hiç uygun olmaz."

"Öyleyse arkaya geçelim."

"Nasıl isterseniz" diye kabul etti, daha fazla bir açıklama istemeksizin.

Bayan Capliet'yle ben iki ağaç gibi bulunduğumuz yerde öylece dikildik, parfümünü, saçlarının kokusunu, etli omuzlarını, benimkine dayalı olan kalçasını, bedenime değen bedenini hissediyordum, özel hiçbir şey yoktu, tabutun üzerine su serpme sıramızın gelmesini beklerken de hiç acelemiz yoktu, arkadaşlar, komşular, kimyagerler ve fizikçiler rahat rahat görsünlerdi işlerini. Bu sayede en azından eski okul arkadaşlarımla karşılaşmayacaktım, Tanrı'nın gerçek lütfu da kesinlikle buydu.

Törene katılanların hepsi tabutun önünden geçmiş, bambaşka şeylerden söz ederek küçük gruplar halinde dağılmışlardı. Çukura doğru ilerledik, ben hâlâ Arlette'i omuzlarından tutuyorum, bu eğreti çift konusunda ne düşüneceklerdi bilmiyorum, ana oğul olamazdık, karıkoca, sevgili ve metres de olamazdık, istediklerini düşünebilirlerdi, zaten kimse de bize bakmıyordu, Bayan Capliet omzuma yaslanarak burnunu çekmeyi sürdürebilirdi. Kutsal su kâsesi. Menekşe. Kuşkusuz alelacele okunan dua. Ve yaşadığımıza memnun bir halde, ölü öğretmenden uzaklaştık.

Arabada Bayan Capliet son kez burnunu sildi ve bana kısaca "Teşekkür ederim Thomas" dedi.

Sonra motoru çalıştırdı ve Paris'e doğru yola koyulduk. Bir dakika içinde yeniden Stylo de Vénus'ün patronu oluvermişti.

Stylo de Vénus'te her şey yolundaydı, üç satıcı kız da işlerini çok iyi biliyordu, satış yapmak için en azından birkaç saatliğine kimseye ihtiyaçları yoktu. "Eee, nasıldı?", "Kalabalık mıydı?" ya da "Mezarlığı kolay buldunuz mu?" gibi sorulardan rahatsız oluyordum. Arlette tüm bu beceriksizce girişimleri, "Her şey yolunda mı?" diye sorarak kısa kesti, Louise, Yvette ve Sandrine sanki binlerce kez söylemiş gibi, bir ağızdan "Her şey yolunda Bayan Capliet" diye yanıtladılar, evet binlerce kez söylemiş olmalıydılar bunu.

Sandrine bana "Postanız var Thomas, tezgâhın üzerinde"

dediğinde, ceketimi depoya, müteveffanın şapkasının yanına asmaya gidiyordum.

"Posta mı?"

"Evet, bir mektup."

Gerçekten de zarfının üzerinde güzel bir yazıyla "Thomas – Stylo de Vénus" ve dükkânın adresinin yazılı olduğu bir mektup vardı. Şaşırmıştım –en azından şaşırdığımı sanıyorum–, elimden geldiğince umursamaz bir hava takınarak mektubu ceketimin iç cebine koydum.

"Eee, açmıyor musunuz?" diye sordu Bayan Capliet.

"Açacağım açacağım, ama hemen değil... ben... ben... ben bunun acil olmadığını biliyorum."

"Tamam, acil değilse..."

Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi hayat yeniden devam etti, ama ben zor bir müşteriye hizmet vermeye çalışırken bir yandan da mektubu düşünüyordum. Buraya gelen bir mektup. Oysa kimse, ya da hemen hemen kimse nerede çalıştığımı bilmiyordu. Annemle babam veya kız kardeşim olabilirdi ama onlar işimi bilseler de adresi bilmezlerdi. Ya da André olabilirdi, ama yazı onun yazısı değildi, dahası o asla yazmazdı, üstelik Hindistan'daydı, mektupsa Paris'ten postalanmıştı.

Zor ve yararsız müşteriyle işimi bitirir bitirmez, cenazeden dolayıymış gibi "Çok yorgunum, karşıda bir kahve içeceğim" deyiverdim.

"Hadi gidin" dedi Bayan Capliet. "Zaten dükkân da sakin."

Sanki mezarlıktaki geçici samimiyetimiz bu defa ona hiç tereddüt etmeden adıyla hitap etmeme izin vermişçesine "Teşekkür ederim Arlette" dedim.

Kapıya doğru yürüdüm, ding, kapıyı açtım ama Bayan Capliet yapmakta olduğu işten başını kaldırmadan "Mektubunuzu unuttunuz" dedi damdan düşercesine.

Suçüstü yakalanmış gibi olduğum yerde durdum, bir şeyler geveledim, aynı yolu yeniden tersine, kapıdan depoya,

sonra depodan kapıya doğru, bu kez mektup elimde kat ettim, alaycı ve muzip bakışlı dört çift göz sırtımı yakıyordu.

İşte nihayet dışarıdaydım, bulvarı geçtim, kahveye yerleştim, bir espresso ısmarladım, adını hak eden bir çabuklukta geldi ve en sonunda zarfı açabildim. Albert Marquet'nin kartpostalıydı. Arkasında, aynı güzel kız yazısıyla şunlar yazılıydı:

> Sizden göndermekten hoşlanacağınız bir kart seçmenizi istemiştim;
> aslında almaktan hoşlanacağınız bir kart demek istiyordum;
> geçen gün sizi yeniden gördüğüme memnun oldum;
> herhalde yakında görüşürüz;
> çünkü ikinciden sonra mutlaka üçüncü olur.
>
> Colette.

Bir kahve daha söyledim. Pekâlâ bir konyak da isteyebilirdim. Ve aynı bakışların beni beklediği dükkâna sanki hiçbir şey olmamış gibi geri döndüm.

"İyi misiniz Thomas?" diye sordu Bayan Capliet.

"Çok iyiyim Arlette, evet, çok daha iyiyim."

"Öyleyse harika."

Ve sonra müşteriler birbiri ardına üşüştü, bu yüzden herkes başka şeyler düşündü, en azından onlar başka şeyler düşündüler, çünkü ben başka bir şey düşünmedim: Pont-Neuf'ü, La Samaritaine'i, Albert Marquet'yi ve Colette'i unutmak olanaksızdı.

Gece huzursuz geçti. Huzursuz, uygun sözcük bu, çünkü insanın aklında Colette varken nasıl uyuyabilir? Durum basit ve karmaşıktı, başka bir deyişle Corneille'e özgü bir durumdu. Colette beni nerede bulacağını biliyordu, oysa ben Colette'i nerede bulacağımı bilmiyordum.

"Artık benim nerede çalıştığımı bildiğine göre, beni yeniden görmek isterse, dükkâna uğraması ya da bana bir randevu vermek için yazması yeterli."

"Evet ama uğramazsa, seni yeniden görmek istemezse, onu bir daha hiç görmeyeceksin."

"Ama karta 'ikinciden sonra mutlaka üçüncü olur' diye yazdığına göre, beni görmek isteyen o."

"Öyleyse kaygılanma, uğrayacaktır."

"Üstelik ona ulaşamayacağımı da biliyor."

"Görüyorsun işte, kaygılanmak için bir neden yok."

Soruları ve yanıtları alçak sesle mırıldanarak kendi kendime konuşmaya başlamıştım, bunu bir başkası yapsa kaygılanır ve sinirlenirdim. Hiç farkında olmadan saat ikiye kadar bu tek kişilik sohbeti sürdürdüm, sonra sabahın üçünde, yorganın altında dönüp durarak geçirdiğim huzursuz saatlerden sonra, bir türlü uyuyamadığım için öfkeli, genç bir kızın iyi ya da kötü niyetine bağımlı olmaktan sıkıntılı ve ondan başka hiçbir şey düşünememenin şaşkınlığı içindeydim, tabii bir de önümüzdeki pazar annemin doğum günü vardı ve hediye konusunda hâlâ en küçük bir fikrim yoktu.

Ve sonra, saat üçü geçtiğinde, yorgunluk uykusuzluğumu hafif hafif bastırmaya başlarken piyanoda çalınan bir parça üst kattan yastığıma kadar indi, CD'den çalınan bir piyano değildi bu, gerçek bir piyanoyla çalınan bir piyano parçasıydı, hem iyi de çalınıyordu, ne var ki bu saatte, iyi çalınsın ya da çalınmasın, yine de piyanoydu işte. Ve hâlâ çalmaya devam ettiğinden, pantolonumu üzerime geçirdim ve yukarı çıktım.

Tak tak, melodi kesildi, önce geriye çekilen bir tabure sesi, sonra da kapının gerisinden gelen bir kadın sesi duydum:

"Kim o?"

"Şey... alt kat komşunuz."

Kapı açıldı. Otuz yaşlarında, son derece güzel, "heykel gi-

bi" denilebilecek, uzun boylu, benden bir baş kadar daha uzun, üzerinde yalnızca ipekten ya da suni ipekten mavi, turuncu ve yeşil, rengârenk bir sabahlık, tanrıça bedenini zar zor kapayan bir sabahlık bulunan bir siyahinin karşısında buldum kendimi.

"Piyano yüzünden, değil mi?" diye sordu.

"Evet... hayır... çaldığınız parça çok güzel..."

"Teşekkür ederim. Güzel olmasına güzel ama geç oldu. Anlıyorum, özür dilerim."

"Önemli değil."

"Beş dakika içeri girmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, çok incesiniz, ama gerçekten uyumam gerek."

"Beş dakika..."

Bunu kapıyı daha çok açarak söyledi. Dairesi sevimliydi. Ve küçücüktü. Bu yüzden piyano çok fazla yer kaplıyordu. Bir kulağından başlayıp diğer kulağında biten çok güzel bir gülümsemesi vardı. Kapının açılmasının yarattığı hava akımı, aralık bir pencerenin önündeki perde gibi, sabahlığının eteklerini havalandırmıştı. Ve içeri girdim.

"Kanepeye uzanın, size ülkemde söylenen bir ninni çalacağım, siz de yavaş yavaş uyuyacaksınız."

Ona hayır demeye hiç niyetim yoktu, aşağıya kendi daireme inmeye de hiç niyetim yoktu, yalnızca kendimi oluruna bırakmaya niyetliydim, yalnızca gün doğmadan uyumaya niyetliydim.

Bana gösterdiği kanepeye uzandım, başka kanepe de yoktu zaten, nekahet dönemindeki bir hastayla ilgilenen bir hemşire gibi üzerime eğilerek başımın altına bir yastık yerleştirdi.

"Böyle iyi mi?"

"İyi..."

Sonra piyanoya geri döndü, sabahlığının kuşağını bağlama-

dan tabureye oturdu, uyuduğum düşünülecek olursa bunu bile bile yapmamıştı. Piyanonun pedalına basan çıplak uzun bir bacağa iki metreden daha yakınken insan nasıl uyuyabilir? Piyanist akor basmak için öne eğilip de sağ göğsünün kıvrımını (bulunduğum yere göre sağ oluyordu) gözler önüne serdiğinde insan nasıl uyuyabilir? Bunca sakin utanmazlık böylesine bir yalınlıkla sunulduğunda insan nasıl uyuyabilir? Tabii artık uykudan eser kalmadığından yanıt bir dikleşme oldu, giderek pantolonumu geren, dikişlerini patlatacak kadar geren bir dikleşme, elimi pantolonumdan içeri sokmadan düzeltemeyeceğim bir dikleşme, açık olalım, daha kapının eşiğinde başlayan bir dikleşme, dairenin alacakaranlığında fark edilmeden geçebileceğini ummuş olduğum bir dikleşme.

Adını hâlâ bilmediğim piyanist "Uyuyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır... daha değil..."

"Gözlerinizi kapatmıyorsunuz da ondan. Uyumak için gözleri kapatmak gerek. Yoksa olmaz."

Dolayısıyla gözlerimi kapattım, körü körüne boyun eğmekten başka bir arzum yoktu, gözlerimi kapatmamı istediğinden bu da duruma tam uygundu.

Ülkesinin ninnisini çalmayı sürdürdü. Son otuz saniyedir yaptığım gibi ona yarı kapalı gözlerle bakmak, onun yarı çıplak, piyanonun başına oturmuş, elimin erişebileceği uzaklıkta olduğunu hayal etmek kadar dayanılmazdı, demek istediğim çok hoştu, baştan çıkarıcıydı, baş döndürücüydü.

Yarı uykulu, bir tür rehavet içinde, uyanıkken düş görmek gibi tuhaf bir karmaşanın ortasında (insan her şeyi anımsar ama yaşadığından tümüyle emin değildir) ninninin sustuğunu, taburenin yerinden oynadığını, çıplak ayakların sesini, bir CD konduğunu, çok yumuşak yeni bir müziğin daireyi doldurduğunu ve çıplak ayakların kanepeye yaklaştığını duydum. Artık dikleşmenin fark edilmemesini imkânsız kı-

lan bir biçimde bir elin bacak arama kaydığını, aynı elin pantolonumun düğmesine kadar çıktığını, düğmenin bir şampanya mantarı gibi havaya fırladığını, külotumun yokluğunu ortaya çıkararak pantolonumun aşağıya indiğini –aceleden külot giymemiştim– uzun bacakların üzerime yerleştiğini, dudakların beni öptüğünü hissettim. Ve gözlerimi açtım. Sabahlığının önü tamamen açık, ata biner gibi üzerimde oturuyor, saf, afacan, muzip bir havayla bana bakıyordu.

"Özür dilerim, seni uyandırdım mı?"

"Hayır, hayır, her şey yolunda, uyuyorum... CD'de çalan siz misiniz?"

"Evet. Beğendin mi?"

"Çok güzel."

"İyi o zaman" dedi, ritmini bozmadan hızını hafifçe artırarak; bir müzisyen için bu hiçbir şeydi.

"Adınızı bilmiyorum."

"Ben de seninkini."

"Eh, berabereyiz o zaman."

Böylece seviştik, adlarımızı bilmeden, bu da pek bir şey değiştirmiyordu zaten.

Sabah, hâlâ kanepedeydim, gün ışığıyla uyanmıştım, piyano kapanmıştı, piyanist artık orada değildi, rengârenk sabahlığını bir pike gibi üzerime örtmüştü, kalktım, üzerine bir notun iliştirilmiş olduğu pantolonumu giydim: "İşe gidiyorum, giderken kapıyı kapatırsın, ne zaman uykun kaçarsa gelebilirsin." Ve imzalanmamıştı. 7. kattaki piyanist, şu an için 7. kattaki piyanist olarak kalmıştı.

En akıl almaz olanı, en azından saç takıntım konusunda en akıl almaz olanı, o gece öyle beklenmedik biçimde gerçekleşmişti ki, 7. kattaki o piyanist kızın saçlarının kısa mı, uzun mu, örülü mü, toplanmış mı, boyalı mı, kıvırcık mı, düz mü olduğunu bir türlü anımsayamamamdı.

14

Annemin doğum günü

7. kattaki piyanist ertesi gece piyano çalmadı, ondan sonraki gece de çalmadı, ondan sonraki gece de. Piyanosuz ve uykusuzluktan uzak üç gece. Üç sıradan gece. Bugün pazar, annemin doğum günü, evden farklı olsun diye ve babamın her zaman "Bir doğum gününde mutfakla uğraşmak annenize düşmez" demesinden yola çıkarak, dördümüz bir restoranda buluşuyoruz. Babamın bu konuda dört dörtlük olduğunu, bizleri lüks mekânlara götürmek için değil de, annemin doğum gününü kutlamak için abonesi olduğu ve yılda yalnızca bir kez yararlandığı dergideki tanıtım yazısını okuyarak bulduğu hayranlık uyandıran bir yer, yeni bir meyhane, beklenmedik küçük bir restoran keşfederek yıldan yıla gelişme gösterdiğini kabul etmem gerek. Ve her yıl çok neşeli vakit geçiririz. Her zamankinden biraz daha şık giyinir, birlikte olmaktan mutlu oluruz ve daha da güzeli, annem yemek sırasında, kendisiyle ve sürüp giden karamsarlığıyla dalga bile geçer.

Kendisine büyük bir saksı bitkisi uzatarak "Mutlu yıllar anneciğim" diyorum.

"Oh, en sevdiğim çiçek!"

(Her yıl ona değişik bir çiçek hediye ederim, o da her yıl bunun en sevdiği çiçek olduğunu söyler.)

"Çok fazla su vermezsen çok uzun süre yaşar."

"Yani benden daha uzun süre mi demek istiyorsun?"

İçkisinden bir yudum alarak bir kahkaha patlatıyor.

"Evet, senden çok daha uzun süre! İstersen bu çiçeği koymak için hemen yarın birlikte mezarına gideriz."

"Teşekkür ederim. Çok zarifsin tatlım, en azından beni anlıyorsun. Tamam, benden sonra hayatta kalmayı sürdürecek hediyelerim neler?" diyor gülmesini sürdürerek ve yanımızdan geçen garsondan bir kadeh daha içki istiyor.

Francine ona bir kitap hediye ediyor, *Önündeki Hayat* ve bu annemi çok güldürüyor. Babama gelince, bir pipo hediye ediyor. Gerçekten, bir pipo.

"Artık bu dünyada olmadığında tatlım, bu pipoyu ben kullanacağım, yani boşuna alınmış bir armağan değil."

"Ne zamandan beri pipo içiyorsun?"

"Hiçbir zamandan beri. Ama başlamaya niyetliyim."

"En azından, o iğrenç kokuyu solumak için orada olmayacağım."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum" diyor babam.

Üçüncü içkisini içiyor annem, aptal hediyelerimiz onu çok eğlendiriyor, hiç kuşkusuz onunla geçirdiğimiz en mutlu doğum günü, dahası restoran mükemmel, patronu sevimli, kısacası eşsiz bir pazar günü. Tabii o korktuğum alaycı ve melankolik küçük cümle dışında:

"Eee Thomas, erkek torunumu hiç tanımayacak mıyım?"

"Hayır, elbette tanıyacaksın" diye yanıtlıyorum güven verici bir sesle ama aslında hiç mi hiç emin değilim. "Üstelik bir değil, bir sürü erkek torunun olacak, onları okuldan almaya gideceksin, hatta dans derslerine götüreceğin kız torunların da olacak!"

"Ama ne zaman?" diye içini çekiyor annem bıkkınlıkla.

Alın işte, zamanını bilmediğimi söylemek zorundayım. Zaman diye bir şey yok. Zaman kesinlikle yok. Bugün annemin, çok sevdiğim annemin doğum günü olduğu için, onu hayal kırıklığına uğratmak, özellikle de bugün uğratmak istemedi-

ğimden hiç düşünmeden yanıtlıyorum:

"Yakında büyükanne olacaksın."

Masada sessizlik ve şaşkınlık. Soru soran bakışlar. Francine bana bakışlarıyla "Saçmalama Thomas, umarım bunu öylesine söylemiyorsundur" diyor.

"Bunu öylesine söylemiyorum. Yakında büyükanne olacaksın."

O sırada pasta geliyor, üflenecek bir şey olsun diye tek bir büyük mum var üzerinde ve devlet sırrı gibi kabul edilen bir dosyayı yeniden açmamak için bu konular bir daha konuşulmuyor. Yemek yine mutlu bir biçimde bitiyor, çocuk (dolayısıyla da hayatımın-kadınıyla-karşılaşmam vb) konusu açıldığı gibi çabucak kapatılıyor, artık Cointreau'lar, konyaklar, Armagnac'lar ısmarlanabilir. Öyle de yapılıyor. Doğum günlerinin kaygısızlığı içinde neşe ve mutlulukla yapılıyor tüm bunlar.

Aslında, kız kardeşimin bana fırlattığı kara bakışta (haklı sitemlerin kara bakışı) ve sadece bir doğum gününü güzelleştirmek için söylediğim, dipsiz bir kuyuya atılan taş gibi boşluğa fırlattığım "Yakında büyükanne olacaksın" cümlesinin dayanıksızlığına rağmen, tüm bunlara ve adabınca içilmiş Bordeaux şarabına rağmen hayaller ve tatlı sonrası rehavet düşleri içinde değildim, çünkü yemek sırasında aklımdan Kristof Kolomb'un yumurtasının yanında bir salon animasyonu gibi kalacağı şaşırtıcı bir gerçeklik, bir tür matematiksel denklem, bir Arşimed ilkesi, bir Pythagoras teoremi ve şöyle özetlenebilecek bir şeyler geçmişti:

Colette'in, kartpostal almak için Stylo de Vénus'e geldiği gün, aynı akşam Amandine'le sevişiyordum.

Colette'in bana söz konusu kartpostalı gönderdiği gün, aynı gece 7. kattaki piyanistle sevişiyordum.

Bu bir yönde işliyorsa, neden ters yönde de işlemesindi?

Bir başka deyişle, Amandine ve piyanistle sevişmeyi sürdürürsem, mantıksal olarak Colette'in bugün yarın ortaya çıkacağı düşünülebilirdi.

Zaten bu ilkeyi uygulamak için deveye hendek atlatmak gerekmezdi –bir gün bana birinin bu deveye hendek atlatmak deyişinin kökenini açıklaması gerekecek–, ben de o akşamdan itibaren öyle yaptım, sanal uykusuz geceler yaratarak bir üst kata çıktım, piyanistin kapısını ve sabahlığını açmasını sağladım ya da kapanışı yapmak ve Amandine'e evine dek eşlik etmek için Raoul'ün Yeri'ne geç saatlerde yemek yemeye gittim, bu pek klasik olmayan düzeni uygulayarak Colette'in hiç umulmadık bir anda hayatıma yeniden gireceğine inanmıştım. Piyanist ya da Amandine, farazi bir Colette için birer çığırtkan, yem, tuzak vazifesi gördüklerini, geçici ve paylaşılmış olduklarını öğrenirlerse, yüzlerinin ne hal alacağını düşünmeye cesaret edemiyordum.

Raoul'ün Yeri'nden sonraki ya da üst kattaki geceler kesinlikle dört dörtlüktü ama Amandine ile piyanisti (bu arada, Fransa'da doğmuş, adı Marie-Christine ve saçları çok kısa) birbirine eklediğimde, "hayatımın kadını"nın çift başlı versiyonunu oluşturacaklarını düşünemiyordum. İkisiyle de son derece mutluydum. Ama ayrı ayrı. Başka bir deyişle, tam anlamıyla bir çıkmazın içinde değildim, ama Colette ortaya çıkmadığı sürece –pek de çıkacağa benzemiyordu– başım önde, kemersiz, kasksız, hava yastıksız bu çıkmaza girecektim.

Bir ay geçti. Annem hâlâ yaşıyor. Amandine hâlâ garson. Marie-Christine hâlâ piyanist. Ve Colette hâlâ bir yerlerde. Ama nerede?

15

André'nin dönüşü

"Şu hale bak, sırtımı döner dönmez pek eğlenmişsin!" diyor André.

André Hindistan seyahatinden döndü. Orayı beğenmiş, gidersem benim de seveceğime kefil, bilge olmaktan çok hep uçarı biri olan André, hayatımın kadınının oralarda bir yerde olduğundan emindi, delice âşık olduğu bir dansözle karşılaşmış, yakında onunla evlenmek için Mumbai'ye dönebilirmiş.

"Şu hale bak, sırtımı döner dönmez..." diye yineliyor.

Ona satıcı kız Louise'i, garson kız Amandine'i ve piyanist kız piyanisti anlatmıştım. Ama Colette'le ilgili tek bir söz söylememiştim. Colette başka. Colette onu ilgilendirmez.

Louise konusunu anlamamıştı:

"Evine çıkıyor, kendini sana veriyor, ertesi sabah çekip gidiyor, sen de orada, kusura bakma ama mal gibi kalıyorsun, onu tutmak için hiçbir girişimde bulunmuyorsun, çekip gitmesine izin veriyorsun... Bazen biraz salak mısın acaba diye düşünüyorum!"

"Ama sen gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun zavallı André'm! Louise öylesineydi, genç kızlığa veda etmek içindi, onun bir nişanlısı var, görüyorsun işte, onu tutmak hiçbir şeye yaramayacaktı, hoşuma gidiyor, ama o başkasıyla birlikte, haftaya evleniyor."

"Evet diyene kadar evli değildir."

"Zaten neden tartıştığımı da bilmiyorum, saçları kısa değil."

"Ah, lanet olsun, hâlâ bitmedi bu... Bunda saçın ne rolü olabilir? Hem sonra, kısa saçları o kadar çok seviyorsan, o da seni memnun etmek istiyorsa kalkar bir kuaföre gider, o kadar, öyle değil mi?"

"Değil."

"Öyle mi? Neden değil?" diye gözlerini açıyor André.

"Çünkü bir kadın saçını kendi içinden geldiği için kısa kestirmeli."

Ardından çöken sessizlik masanın ortasına bırakılmış bir gülle gibi ağır. André çöküyor. Ben değil.

"Gerçekten, seni anlamıyorum..."

"Boş ver, önemli değil."

"Onu, en azından şu Louise'i görebilir miyim?"

"Görebilirsin, ama bu neyi değiştirecek?"

André, normal bir müşteri gibi davranacağına, hiçbir şey çaktırmayacağına, hatta birbirimizi tanıdığımızı belli etmeyeceğine söz verdikten sonra, ertesi gün mağazaya geliyor. Louise'in kendine hizmet etmesi için elinden geleni yapıyor, çeşitli boyutlarda zarflar, bir tükenmezkalem, bir ajanda alıyor, ödemesini de Bayan Capliet'ye yapıyor. Dışarıya çıkmadan önce, kimseye belli etmeden elime tükenmezkalemi denemekte kullandığı kâğıt parçasını sıkıştırıyor, üzerinde "Sen gerçekten salaksın" yazıyor. En azından ne dediği açık. Sonra, bir saniye içinde beni dışlayarak, sanki orada değilmişim, onun için bir serap, bir ektoplazma, saydam bir tipmişim gibi Louise'e bakarak "İyi günler hanımlar" deyip dışarı çıkıyor.

André ne Amandine'le ne de piyanistle tanışmak istemişti, zaten onlar hakkında istediğini söyleyebilirdi, ondan öğreneceğim hiçbir şey yoktu, öğütlerini de, eleştirilerini de kendine saklayabilirdi.

Birkaç gün sonra, aramızdaki gerginlik geçtiğinde, her zamanki kafemizin terasında Campari'lerimizi yudumlarken

"Eee, şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacağım."

"Bir garson kızla bir piyanisti dönüşümlü olarak becermek dışında, haklısın, bunda özel, olağanüstü bir şey yok."

André bayağılaşınca kabalaşıyor.

"André, bayağılaştıkça kabalaşıyorsun."

"Püfff" diyor, tüm eleştirileri önlemek için gözlerini tavana dikerek. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Hayır, çok iyi bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

"Sen neyi biliyorsun?"

"Senin işinin hiç de net olmadığını."

Aynı görüşte olmadığımız ya da başka kanıtımız kalmadığında olduğu gibi, üzerimize yine sessizlik çöküyor. İkinci Campari'lerimizi içiyoruz. Gelip geçenlere bakıyoruz. Hesabı ödüyoruz. Çıkıp gidiyoruz.

Bir anlamda haklı olan André: Benim işim net değil. Ama ne yapabilirim? Her şeye rağmen, net olmayan işimde sıradan olmayan bir şeyler var, piyanistle de, Amandine'le de her şey aynı biçimde devam ediyor.

Amandine: Çalışması bittikten sonra, ona evine kadar eşlik ediyorum, havadan sudan, önemsiz şeylerden konuşarak yürüyoruz, birbirimize iyi geceler diliyoruz, bana yukarıya çıkmamı öneriyor, ben tereddüt ediyormuş gibi yapıyorum, sonra kabul ediyorum, önlü arkalı beş kat çıkıyoruz, o önde tabii. Temadaki tek değişiklik, her seferinde giderek daha erken sevişiyoruz. Saatten değil, yerden söz ediyorum. İlk seferinde evinde seviştik. Sonra kapıya dayanarak. Tamam. Sonra, hep kapıya dayanarak, ama dış tarafında, sahanlıkta. Kısa bir süre sonra, merdivende seviştik, dördüncü katla beşinci kat arasında. Hep yakalanma korkusuyla.

Ona "Ya biri gelirse?" diye sordum bir seferinde.

"İşte eğlenceli olan da bu, öyle değil mi?" diye yanıtladı be-

ni soluk soluğa. "Dert etme, binada yalnızca yaşlı insanlar var, hep asansörü kullanırlar, hem sonra, bu saatte uyuyorlardır."

Dün akşam, birinci katın sahanlığında seviştik. Yarın, sanırım giriş holünde sevişeceğiz. Daha sonra sokakta. Yolda. Bir başka binanın giriş kapısında. Her şeye rağmen eğlenceli. Kış mevsiminde olmadığımız sürece.

Marie-Christine'le, ama ben ona "piyanist" demeyi tercih ediyorum, çünkü kısa saç ona ne denli yakışıyorsa, bu ad da üzerine bir eldiven gibi oturuyor, evet, Marie-Christine'le, yani piyanistle de daha az eğlenceli olmayan ayrı bir ritüel yaşıyoruz; evine asla kendiliğimden çıkmıyorum. Piyano çalmasını bekliyorum. Kimi geceler çalmıyor. Belki ne piyano çalmak istiyordur ne de benimle eğlenmek. Ya da evde değildir. Ya da başka biriyle birliktedir. Bu onun bileceği iş. Beni ilgilendirmez. Ama çaldığında, hep gecenin belli bir yarısında çaldığında, bu işaret gibi bir şey, pantolonumu giyiyorum, beni ondan ayıran katı çıkıyorum, kapısına vuruyorum. Belli bir süre sonra kapıyı açıyor.

"Piyano yüzünden mi?" diye soruyor.

"Evet, çaldığınız parça çok güzel."

"Beş dakika içeri girmek ister misiniz?"

"Şey... yani... uyumam gerek ve..."

"Yalnızca beş dakika" diyor kapıyı biraz daha açarak.

Aynı ilk seferdeki gibi. Ne var ki, daha kapıyı bile tıklatmadan aletim sertleşmiş oluyor, bende bu etkiyi yaratan piyano, onun piyanosu ve hayatım boyunca bu melodiyi duyduğumda müzikal bir robot, melodik bir Pavlov'un köpeği olarak kamışımın kalkacağını düşünüyorum. Piyanist açık kapıda belirdiğinde rengârenk sabahlığını artık hemen hemen hiç kapatmıyor, yani giderek daha az kapatıyor, bunu dikkatsizlikten yaptığına inanmakta zorlanıyorum. Alacakaranlığın bana kollarını uzattığı küçük daireye giriyorum, kanepe-

ye uzanıyorum, pantolonumun gerilmiş kumaşına sanki dalgınlıkla dokunuyor, güya beni uyutacak olan parçayı çalmak için piyanosuna dönüyor, bacaklarını hafifçe açarak bedenini aşırı dikleştirip arkaya doğru büküyor, ardından göğüslerinin ortaya çıkması, sonra da kumaşın altında kaybolması için klavyeye doğru eğiliyor, melodinin herhangi bir yerinde çalmayı kesip yanıma gelmeden önce bunun gibi ve daha başka bir sürü şey yapıyor.

Duygusal değilse bile cinsel yaşantım işte böyleydi, yani yeterince yoğun ve benim için alabildiğine değişik, çünkü şimdiye dek iki kadınla aynı anda asla ilişkiye girmemiştim, en beklenmedik şey de, bu çılgınlığın geçici olduğuna ve bugün yarın Colette'i yeniden ortaya çıkarmaktan başka hiçbir işlevi olmadığına inandığımdan hiç vicdan azabı, sıkıntı ya da üzüntü hissetmememdi. Dürüst olmak gerekirse, Colette'i de giderek daha az düşünüyordum. Aslında hiç düşünmüyordum.

16

Louise'in düğün arifesi

Louise yarın, yani cumartesi günü evleniyor. Biz, Stylo de Vénus çalışanları, satıcı kızlar, ben ve patroniçe, hepimiz davetliyiz. Patroniçe, cumartesi olsun olmasın, dükkânın kapalı olmasına karar verdi, benden de üzerinde "Düğün nedeniyle kapalıyız" yazılı bir tabela hazırlamamı istedi, şu an benim uğraştığım şey de bu.

Patroniçeye gelince, neredeyse öğle oluyor, onu hâlâ görmedik.

"Bayan Capliet bugün gelmiyor mu?"

"Hayır ya" diyor Louise, "siz de bilirsiniz ki, insan bir düğünde güzel olmak isterse kuaföre gider, o da kuaförde."

"Siz gitmiyor musunuz?"

"Evet ya, elbette, ama ben gelin olduğum için kuaför eve gelecek, yarın sabah, törenden hemen önce."

Ve havadan sudan, şundan bundan, konuk sayısından, hava tahmininden, kıyafet zorunluluğundan konuşuyor, gevezelik ediyoruz, sadece müşteriler girince kesiliyor sohbetimiz. Bu evlilik kadın-erkek hepimizi Louise kadar, sanki kendi evliliğimizmiş gibi heyecanlandırmıştı. Louise'in çok sevildiğini söylemek gerek, bu yüzden heyecanlanıyorduk.

"Elbise olarak ne giyeceksiniz?" diye soruyorum Louise'e.

"Ah, bu sır, yarın göreceksiniz" diye yanıtlıyor gülerek.

Gelinin elbisesi kız arkadaşların paylaştıkları, kıskançça sakladıkları ve erkeklere yasak bir sır olduğundan diğer ikisi

onun suç ortaklarıymış gibi bir ifade takınıyorlar.

Ardından iki ya da üç müşteri geliyor, dükkânın sakin bir anında, Bayan Capliet girişini tehlikeye atmamak için uygun zamanı beklemiş gibi "Herkese iyi günler" diyerek gürültücü ve neşeli bir tavırla Stylo de Vénus'ün kapısını itiyor. Dükkânın ortasında gururla duruyor, şaşkın bakışlarımız altında, ellerini kalçalarına koyup podyumun ucundaki bir manken gibi dönüyor.

"Evet, nasıl buluyorsunuz?"

Şaşırmakta haksız değiliz: Bayan Capliet saçlarına kısa, modern, beklenmedik ve kendisine gerçekten çok yakışan yeni bir model verdirmişti. Hayretten donakalmıştım.

"Size çok yakışmış" dedi Yvette.

"Sonuçta, sizi daha genç göstermiş" diye ekledi Sandrine.

"Evet ya, kısa saçlarla hep böyle oluyor" diye tamamladı Louise.

"Beğendiniz mi?"

"Evet" dedi üçü bir ağızdan.

"Ya siz Thomas, siz hiçbir şey söylemiyorsunuz, beğenmediniz mi?"

"Yok, hayır, tam tersine, kızlarla aynı fikirdeyim: Size çok yakışmış. Eşiniz beğenecek."

"Bu, o kadar kesin değil, ama önemi yok, alışması gerekecek! Buna karşılık, kızım hayran kalacak."

Benim saç saplantım hakkında ne biliyordu? Kesinlikle hiçbir şey. Bundan kimsenin haberi yoktu. André dışında. Ama André'nin gidip Bayan Capliet'yi bulduğunu, satış elemanının gözüne girmek için saçlarını kestirmesini öğütlediğini hiç sanmıyorum. André kaçığın tekidir, tamam, ama o kadar da kaçık değildir. Yani bu bir rastlantı olmalıydı. Kısa saç konusu üzerinde daha fazla fikir yürütmüyorum, çünkü bu bir inanç açıklamasına, daha da kötüsü, bir aşk ilanına benzeyebilir. Dolayısıyla hiç renk vermeden, bir poker oyun-

cusu gibi duruyorum ve dükkândaki dört kişiden biri bile kısa saçlara olan tutkumu sezinleyemiyor.

"Ya siz kızlar, sizin saçlarınızı kestirmeye niyetiniz yok mu? Ne kadar hoş olduğunu bilseydiniz... Hiç zor değil, yeniden yaşadığımı hissediyorum, sanki başka biriymişim gibi geliyor bana. Eee, hayır mı?"

Yvette ile Sandrine bir şeyler mırıldanıyorlar, ne dedikleri duyulmuyor ama "hayır" dedikleri anlaşılıyor, kısa saça hiç özenmemişler.

"Ben" diyor Louise, bir sessizlik anından yararlanarak, "hep bunu düşledim. Oldum olası. Çocukken annem istemiyordu, büyüdüğümde de kısa saç seven bir erkeğe hiç rastlamadım. Ne yapalım."

"Çok yazık" diyor Bayan Capliet. "Kocanız da mı kısa saç sevmiyor?"

"O da" diye yanıtlıyor Louise, yüzünden geçen hafif bir hüzün bulutuyla.

Müşteriler giriyor, onların girişi bu konuyu dağıtıyor, iyi de oluyor, çünkü neredeyse bayılacaktım, birkaç saniye tezgâha dayanmak zorunda kalıyorum, Louise'in kısa saç arzusunu itiraf ettiğini duymak, deyiş yerindeyse, beni bitirmiş, yıkmış, iflahımı kesmiş, yerle bir etmişti ve André haklı çıkmıştı: Ben gerçekten çok salağım.

Gün boyunca hiç konuşmuyoruz, en azından saç kesimlerinden konuşmuyoruz, kısa saç hayalleri kuran, yarın kısa saç sevmeyen biriyle evlenecek olan Louise'den gözümü alamıyor, duygularımı güçlükle bastırıyorum, oysa Arlette Capliet yeni saç kesiminden memnun, her fırsatta gizlice kendine bakmaktan geri durmuyor.

"Ah Thomas, yeri gelmişken, yarın Louise'in düğününde bana eşlik etmeyi kabul eder misiniz?"

Her zaman olduğu gibi, biraz emir kokan, tartışılmaz bir teklif bu, Bay Cornille'in cenazesinden sonra, şimdi de Louise'in

düğünü, patronumun resmi eskortu olma yolundayım, hoşuma gitmediğinden değil, bu kadını seviyorum, ama sonuçta benden yirmi yaş büyük, dedikodu olmaz mı?

"Bay Capliet boş değil mi?"

"Eşim çok kibar, sakin, sessiz biridir, ama düğünlerden öylesine nefret eder ki, nasıl bir mucize oldu da bizim düğünümüze geldi diye hep düşünmüşümdür."

Kaçmam zordu, biriyle birlikte olmayı da öngörmediğim için karar verilmişti.

"Panonuz güzel olmuş Thomas, onu bu akşam kapıya asmalıyız."

"Teşekkür ederim, evet... evet, az sonra asacağım..."

O cuma akşamı, Louise'in düğün arifesinde, Amandine'i iş çıkışında beklemek aklımda yoktu, tanımış olduğum kısa saçlı ender kızları, genç kadınları ve kadınları düşünerek sokaklarda yürüdüm, sayıları pek fazla değildi ama hepsi çok güzeldi, eve geç döndüm, yukarıdaki piyanistin bu akşam piyano çalmayacağını umarak bitkin bir halde yatağıma yığıldım, şansım varmış, çalmadı, iyi oldu, böyle altüst olmuş bir durumda rengârenk sabahlığını daha fazla açabilir miydim, bilmiyorum.

17

Louise'in düğünü

Hava pırıl pırıl, bu yüzden Louise adına, hepimiz adına seviniyorum, eskilerin yağmurlu havanın evliliğe mutluluk getirdiğine ilişkin inançları son derece aptalca, kuşkusuz şemsiye satıcıları ile meteoroloji kurbanları tarafından uydurulmuş olmalı. Kısacası, bugün hava güzel ve böylesi çok daha iyi.

Arlette Capliet, kararlaştırdığımız saatte, taksiyle beni evimin önünden almaya geliyor ve yola koyuluyoruz. Üzerimde ağırbaşlı ve şık bir takım elbise var, aslını söylemek gerekirse başka bir takım elbisem de yok. Bayan Capliet'nin üzerinde çiçekli bir yatak örtüsünden dikilmiş gibi görünen yeni bir elbise var, tuhaf bir biçimde ona çok yakışmış. Bugün için satın aldığını söylediği, elbisesiyle uyumlu, bol çiçekli bir de şapkası var.

"Muhteşemsiniz Thomas, bana eşlik ettiğiniz için mutluyum."

Normalde iltifatına iltifatla karşılık vermeliyim ama ancak şöyle diyebiliyorum:

"Siz de... (bu "muhteşemsiniz"in karşılığı) ben de... (bu da "bana eşlik ettiğiniz için mutluyum"un karşılığı)."

Hiç değilse kısa ve öz bir karşılık ve ona da uygun gelmiş gibi görünüyor.

Arlette'in bir evin önünden geçerken "Ben burada oturuyorum" demesi dışında yolculuğumuz sessiz geçiyor.

Demek kendi pencerelerinin altından bir kez daha geçmek

için taksiyi benim evimin önünden döndürmüştü, pencerelerinin ardındaki, dev bir minyatür demiryolu şebekesine hükmeden kocasını, en azından şu an için henüz boynuzlanmamış gar şefini hayal ediyorum; Bayan Capliet'nin kısa saçlarıyla taksinin arka koltuğunda üzerime atladığını görür gibi oluyorum, bu görüntü yol boyu beni sessizliğe sürüklüyor.

Nihayet düğün yerine, yani belediyeye varıyoruz. Daha şimdiden bir sürü insan var, biz ilk gelenlerden değiliz. Arabadan iniyoruz, hakkımızda yapılabilecek uyumsuz çift yorumlarını düşünmeye başlıyorum ve orada, hemen o an, hiç aldırmamaya karar veriyorum, adsız bir konuk olan ben, kaçamak sohbetleri beslemekten fazlasıyla mutluyum, gerçekten, gelinin bir tanıdığı, iş arkadaşı, bir dost, bir gecelik eski bir sevgiliyim. Sonuçta, Sandrine olsa böyle söylerdi, sonuçta Bayan Capliet'nin koluma girmesi ve bana yaslanması beni hiç rahatsız etmiyor. Güvendeyim, nedendir bilmiyorum, ama güvendeyim ve yorumlar alsın başını gitsin, hiç umurumda değil.

Ve işte André'yle karşılaşıyorum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Hiç, Louise'in düğününe geldim" diye yanıtlıyor beni, sanki Louise'in düğününde olması normal bir şeymiş gibi, oysa hiç de normal değil, Arlette'e iyi günler diyor ve bize avuç dolusu konfeti uzatıyor.

"Çıkış için" diye belirtiyor, sanki ne zaman kullanacağımızı bilmediğimizden çekiniyormuş gibi.

"Seni kim çağırdı?"

"Louise."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, evet, biraz..." diye yanıtlıyor başka yerlere bakarak, melodramlardaki hain havasıyla, daha başka şeyler bilip de söylemek istemeyen biri gibi.

Bir elini omzuma koyuyor, Londra Radyosu'ndaki haberle-

rin tekdüze sesiyle kulağıma "Unutma" diye fısıldıyor, "evet diyene kadar evli değildir."

Doğruluyor, yarattığı etkiden hoşnut, sert bakışlarını bana dikiyor ve başka erkeklerin, başka kadınların arasına karışmak, onlarla uzun süredir tanışıyormuş gibi davranmak için bizi orada bırakıyor, oysa onlarla havadan sudan konuşacağına, palavralar atacağına, şakalar yapacağına ve hiç kimseyi tanımadığına eminim.

Tüm bunlar kesin değil, ama André'yle olunca insan her şeyi bekleyebilir, öngörülmediği halde orada olması beklenebilir, orada olmaması beklenirken oradadır, nasıl ve neden, bilemiyorum.

Bayan Capliet beni düğün salonuna doğru sürükleyerek o anki şüphelerimden kurtarıyor, "Hadi, gidip oturalım" diyor.

Gelinle damat gelmişler bile. Onları arkalarından görüyorum. Capliet tam bir buzkıran gemisi gibi, oturup oturmayacaklarına ya da çene çalmaya devam edip etmeyeceklerine bir türlü karar veremeyen (oysa bunu yapmak için tüm bir gece var önlerinde) kararsız insanların arasından bize bir yol açıyor, ip gibi dizilmiş iskemle sırasının önüne geliyoruz, yerimize oturuyoruz, bulunduğumuz yerden karıkocanın yüzünün dörtte üçü görülüyor. "Karıkoca" diyorum ama "müstakbel karıkoca" demeliydim, çünkü André'nin aklıma getirdiği gibi, evet diyene kadar...

Louise baş döndürücü bir güzellikte. Askısız bir büstiyerden taşan çıplak omuzlar (öptüğüm için çok iyi tanıdığım omuzlar). İncecik bir beden (sarıldığım için çok iyi tanıdığım beden). Özellikle de gelinliğin cesur yırtmacıyla meydana çıkmış bacaklar (uzun süre okşadığım için çok iyi tanıdığım bacaklar); gelinliğin önü çok kısa, neredeyse kalçasına kadar çıkıyor, arkası uzun, beyaz tüylerden küçük bir kuyruğu var. Çılgın bir çalışma. Çılgın bir güzellik.

Nişanlının pek bir özelliği yok. Sıradanlığın sınırında. Hiç

kuşkusuz parlak biri değil. Eğlenceli de değil. Bankada memur. Yakında taşralı olacak.

Louise dostlarıyla konuşmakla meşgul. Bizi daha görmedi. Salonun öbür tarafında, tam karşımda André'yi görüyorum, bakışlarıyla "Bu kızı elinden kaçırıyorsun" diyor, bakışları Louise'le benim, benimle Louise arasında gidip geliyor. Evet, biliyorum André, ben fazlasıyla salağım, lanet olsun. Bayan Capliet bana biraz daha yaslanıyor:

"Louise'imiz güzel, değil mi?"

"Evet."

"Güzel bir düğün."

"Evet."

"Düğünleri sever misiniz?"

"Evet."

"Evlenecek misiniz?"

"Evet."

Bu sırada, törenin başlayacağını hisseden davetliler, müstakbel evlileri (özellikle de Louise'i) herkesin görebileceği sandalyelerinde bırakarak yerlerini alıyor ve belki herkesten daha yoğun baktığımdan olacak, Louise bizim tarafa doğru dönüyor, Arlette'le beni görüyor, yüzü aydınlanıyor, bizi gördüğü için mutlu ve sonra biraz tuhaf, biraz anlaşılmaz, biraz ısrarcı, bana gülümsüyor, yalnızca bana, sonunda da bir öpücük gönderiyor.

Orada, o an, yalnızca tek bir şey istediğimi, ayağa kalkmak, Louise'e doğru gitmek, kulağına "Benimle gel, kısa saçlara bayılıyorum" demek ve onunla birlikte çekip gitmek istediğimi söylemeliyim.

Belediye başkanı işte tam o an ortaya çıkarak asla gerçekleştiremeyeceğim isteğime kesin bir son veriyor. Herkes ayağa kalkıyor. Söylenenleri güçlükle duyuyorum. Sözcükler yoğun bir sis tabakasından süzülürcesine geliyor kulağıma. Sadakat, aynı çatı, çocuklar... Ve sonra herkesin beklediği soru geliyor:

"Bayan Louise Bardet, burada bulunan Bay Jean-Marie Dussart'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Düğün salonunda bir sinek olsaydı, başımızın üstünde uçtuğu duyulurdu. Bu en fazla bir saniye sürüyor. Louise hemen yanıtlamıyor. Sanki bir dalgalanma oluyor. Sanki bir şeyler havada asılı kalıyor. Hiçbir şey olmuyor. Bu tam bir duraksama değil, hayır, yalnızca kısa bir an. Fark edilmeyecek kadar kısa. Sanki yavaş çekim gibi. Bitmek istemeyen bir an gibi. Louise nişanlısına bakıyor. Bana bir göz atıyor (en azından bana öyle geliyor). "Hayır" demesi mümkün mü? Bir gelinin, engeli reddeden bir at gibi, son anda fikrini değiştirdiği hiç olmuş mudur? Evet, tamam, bu töreni mahveder. Ya vazgeçmişse? Ya artık evlenmek istemiyorsa? Özellikle de bu herifle. Ya kız başka birini seviyorsa? Zaten sorunun kendisi bile yanıtında bir seçim olduğunu gösteriyor. Ve sonra işte, o sonsuz bir saniyenin sonunda Louise yanıtını veriyor:

"Evet."

Açık, duyulabilir, eksiksiz, dürüst. Evet dedi. Yıkıldım. Yıkılmak üzereyim.

Bacaklarım her an çözülebilir.

İleride, karşıda, André üzgün bir ifadeyle kollarını hafifçe yana açıyor.

Jean-Marie Dussart denilen adamın Louise Bardet'yi eş olarak kabul ettiğini belirtmenin gereği var mı? Bir "hem de nasıl!" demediği kaldı herifin.

Bayan Capliet şaşkınlığımı, beni tsunami gibi yıkan, mahveden şaşkınlığı fark etmişçesine bana doğru eğiliyor, ben gözlerimi öpüşen yeni evlilerden ayıramazken, çılgın ve saygısız alkışları bastırmak için oldukça yüksek bir sesle "Çiftlerin yüzde yirmisinin düğünlerde tanıştığını biliyor musunuz Thomas?" diyor.

"Öyle mi?" diyorum. "O kadar olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle işte, istatistikler öyle diyor."

"Bunu bana neden söylüyorsunuz, Arlette?"

"Çünkü bir düğündeyiz ve düğünlerde bütün kadınlar güzeldir."

Bu kadınların, bu genç, olgun, erişkin, makyajlı, saçları yapılı, bugün cumartesi olmasına rağmen pazar giysilerini giymiş, ışıl ışıl kadınların hepsinin güzel olduğu doğru. Ama içlerinden birini seçme riskini göze almadan önce hangilerinin özgür olduğunu, hangilerinin olmadığını bilmem gerekir, bu da hiç basit bir şey değil, acele etmemi gerektiren bir şey yok, buna daha sonra bakacağım, yemek sırasında, hem sonra yalnız da değilim, çünkü bana yaslanan Arlette Capliet var yanımda, bir an bile benden uzaklaşacağını sanmıyorum, şu an sol koluma asılıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, yeni kısa saçlarıyla gerçekten sevimli. Patronu için insanın "sevimli" demesi tuhaf gelebilir. Hem sonra, "sevimli" sözcüğü elli yaşındaki bir kadını tanımlamak için uygun bir sıfat mı? Ama öyle, ne yapayım, Arlette sevimli. İçtenlikle söylüyorum.

Kısa bir süre sonra, nikâh salonu boşalıyor, dışarıdayız, belediyenin avlusunda, evlilerin çıkışını bekliyoruz. İşte çıkıyorlar. Kız erkekten bir baş uzun. Adam biraz gülünç. Louise'in her zamankinden daha uzun bacaklarına güneş vuruyor. Omuzlarına da. Yüzüne de. Işıl ışıl gülümsüyor. Havaya atılan konfetiler yeni çiftin üzerindeki güneşi bir an için engelliyor. Kahkahalar atılıyor. Alkışlanıyor. Yemeğe gitmek için arabalara doğru yürünüyor. Garaj çalışanlarının bulup çıkaramadığı kimi konfetiler aylar sonra, geçmişteki güzel bir kutlamanın anısı olarak, o arabalarda yeniden bulunacak.

André davetin yapılacağı yere varmış bile. Yanımıza gelerek iki kadeh şampanya uzatıyor.

"Fazla üzülmedik, değil mi?"

Sorunun kendisine sorulduğunu sanan Bayan Capliet "Evet, biraz, tabii ki, iyi bir satış elemanımı kaybedeceğim,

ama öyle mutlu görünüyor ki!" diye yanıtlıyor.

Ben de "İyiyim, dayanıyorum" diye tamamlıyorum.

Hüznü dağıtmak için henüz şampanyadan daha iyi bir şey keşfedilmediğinden kadehi başıma dikiyorum, bu arada André yanımızdan ayrılarak hayatında hiç görmediği insanlara sevimlilikler yapıyor.

Çeşitli kanepeler yiyoruz, değişik ekmeklere saldırıyoruz, kadehlerimizi dolduruyoruz, gülümseyen insanlara gülümsüyoruz, herkesin kutladığı gelini uzaktan seyrediyoruz, yetişkin ayaklarımızın altında dolaşan çocuklardan kaçınıyoruz, damadı kucağında bir bebekle, kendisinin olmayan, ama yakında kendisinin de bir tane olacağını söylemek ister gibi salladığı, hem de beceriksizce salladığı bir bebekle görüyoruz, Louise'in annesi ve babasıyla karşılaşıyoruz, gidip kendimizi bu hoş insanlara tanıtıyoruz, yalnız mı yoksa birileriyle mi geldiklerini bir türlü öğrenemediğim Yvette ile Sandrine'i buluyoruz, birlikte küçük kırtasiye ailemizin büyük bir bölümünü oluşturuyoruz, yabancı topraklarda Stylo de Vénus'ün bir tür özel mülkiyeti varmış ve dördümüz sanki birlikte var olabilirmişiz gibi, birbirimizden hiç ayrılmıyoruz.

Daha sonraları, gün gökyüzünü çok hoş bir deniz mavisine boyayarak yavaş yavaş akşama dönüşürken, ışıklı süsler birbiri ardına yanarken, oradan buradan kahkaha sesleri gelirken, gelin her zamankinden daha güzelken, damat da dahil konukların büyük bölümü ceketlerini üzerlerinden çıkarmışken, ileride bir bebek, annesi meme vermek için düğmelerini çözene dek ağlarken ve şampanya etkisini gösterip de ben belli belirsiz duygusallaşmaya başlarken bir DJ hazırlıklarını tamamlayarak sesi sonuna kadar açıyor, alkolün etkisindeki dansçılar büyük bir mutlulukla pisti doldurmak için kendilerine ısrar edilmesini beklemiyorlar.

Bana "Tamam mı?" diye soruyor Bayan Capliet.

Eve dönmek istediğini sanıyorum. Hayır hayır, dans etmek

istiyor. Ve ben onun resmi eskortuyum. Dolayısıyla dans ediyoruz. Rock. Rumba. Çaça. Samba. Arlette dans etmeyi seviyor. Onu dans ederken görmek zevkli. Onu savurmak zevkli. Onu yeniden yakalayıp çekmek zevkli. Bedenine sarılmak zevkli. Yorulmak nedir bilmiyor. Çok neşeli. Bay Capliet onu dans salonlarına pek götürmüyor olmalı, o da kaçırdığı fırsatları telafi ediyor şimdi. Sandrine ile Yvette oradaki gençlerle dans ediyor, insanlarla tanışıyor, belki de istatistikleri yalancı çıkarmamak için yeni çiftler oluşuyor.

André ortadan kaybolmuş. Louise "evet" dediğinde benim yüzümü görmek için kendisini davet ettirdiğinden eminim.

Louise'le dans etmedim. Arlette engel olduğu için değil. Ama cesaretim yoktu. Bu bir son darbe, bir ölüm hükmü, bir giyotin olacaktı. Artık başka birine ait olmasına rağmen Louise'i son kez kollarımın arasında tutmak, onun kokusunu duymak, bedenini bedenimde hissetmek üstesinden gelemeyeceğim bir sınav olacaktı. Louise'in tutumumu anladığından eminim.

Bu harika düğün benim için kesinlikle son zamanlarda yaşadığım en tatsız, en can sıkıcı gün oldu, çünkü hayatımın kadınını bir salak gibi elimden kaçırmıştım.

Bunu anneme nasıl söyleyecektim?

18

Pazar, sonra pazartesi, salı vb

Bizimkiler fazla hayale kapılmasın diye, elimden geldiğince yansız, fazla heyecanlı olmayan bir ses tonuyla "Hayatımın kadınıyla karşılaştım" diyorum.

"Öyle mi, çok güzel" diyor babam.

"Nihayet!" diye ekliyor annem, elindeki çilekli turtayı bırakmayı unutarak.

"Kim?" diye tamamlıyor kız kardeşim Francine, pragmatik.

"Tanımazsınız, kırtasiye mağazasındaki satış elemanlarından biri."

"Sana çevrene bakmanı söylemiştim!" diye pek seviniyor babam. "Sana söylememiş miydim, ha?"

"Söylemiştin, söylemiştin."

"Düğün ne zaman?"

"Dündü."

"Ne!!!" diyor üçü de koro halinde. "Ama biz davet edilmedik!!!"

"Nedeni: Hayatımın kadını dün evlendi, ama başka biriyle."

"Bu ne biçim hikâye?" diyor annem boğulurcasına.

"Karmaşık değil" diyorum başımı eğerek, süklüm püklüm. "Hayatımın kadınının o kadın olduğunu çok geç fark ettim..."

Kimsenin dokunmaya, en azından şu an için dokunmaya cesaret edemediği çilekli turtanın çevresinde sessizlik oluyor. Büyük duvar saati can sıkıcı tik taklarıyla sessizliği umursamıyor bile. Hepsi uçan daire gibi açıyor gözlerini. Annem mi,

babam mı, yoksa kız kardeşim mi söylüyor, bilmiyorum:

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Boşanmasını bekleyeceğim" diye yanıtlıyorum.

Yeniden sessizlik, şaşkınlık, sersemleme, tatlı kesinlikle servise hazır değil. Aptallaşan ve şaşkına dönen duvar saati yine de tik taklamayı sürdürüyor.

"Kesinlikle boşanacak" diye yorumda bulunuyorum. "Kocası ondan bir baş kadar daha kısa, giysileri üzerine oturmuyor, kucağına bir bebek almasını bilmiyor, bir bankada çalışıyor, taşrada oturmak istiyor ve kısa saçlı kadınlardan hoşlanmıyor. Ona bir ay veriyorum."

Tek bir kelime etmeden tatlıyı (nihayet) yiyoruz. Annemle babam yıkılmış gibi görünüyorlar. Oğullarının gerçek bir salak olduğunu düşünüyor olmalılar, onlara hak vermemek güç, André'yi de getirmeliydim, aynı fikri paylaşırlardı.

Kocasını tanıması, yanıldığını anlaması, pılısını pırtısını toplaması ve kollarıma gelmesi için ona bir ay veriyorum, çünkü onu başka biriyle düşündüğümde sapsarı kesiliyorum, üstelik bu durum sorunumu da çözümleyecek: Bir ay sonra otuzuma basıyorum, eğer Louise haftaya boşanmazsa ve ben başka birini bulmak zorunda kalırsam, perişan olurum.

Çilekli turtadan bir lokma aldıktan sonra "Git falcını bir daha gör" diye alay ediyor babam. "Sana boşanma tarihini de söyler."

"Buna karşılık vermemeyi tercih ederim" diye karşılık veriyorum.

"Bu da iyi" diyor.

Bunlar biraz gergin geçen bu pazar gününün son sözleri oluyor. Babam yalnızca kendisine bir bardak Calvados koyuyor. Francine beni yanağımdan öpüyor, bir kız ya da erkek arkadaşıyla buluşmaya gidiyor. Annem mutfakta, bulaşıkların önünde, bitkin bir halde hâlâ gelmeyen ölümü soğukkanlılıkla beklerken ben de kirişi kırıyorum.

Tuhaf ama, sadece zaman öldürmek için gittiğim, kesin bir kehanette bulunarak bana "bir garın yakınlarında, hatta belki de bir trende" gerçekleşecek olan "umulmadık" (kullandığı sözcük bu) bir karşılaşmadan söz eden falcı kadını uzun zamandır düşünmüyordum. Ama işte şimdi, annemle babamın oturduğu banliyöden dönerken bindiğim trende, Austerlitz Garı'na varmak üzereyken onu düşünüyorum. İçim rahat etsin diye çevreme bakıyorum, kim bilir... Hiçbir şey yok, hiçbir şey, az sayıda yolcu, genelde pazar yüzlerini takınmış erkekler ve genç insanlar... Falcı kadının kehaneti ne bu tren için geçerliydi, ne bu vagon için, ne de bu gün için.

Austerlitz Garı'na vardığımda, yapacak özel bir şeyim olmadığı ya da içimden bir şey yapmak gelmediği için –sonuçta ikisi de aynı yola çıkıyor ya– orada bir sıraya oturup gelip geçen insanları seyretmeye karar verdim. Belli mi olurdu?

Orada üç saat kaldım. Para verdiğim sekiz dilenci, kaçak göçmenler ve serseriler yanaştı yanıma. Kavga eden sarhoşlar gördüm. Dalgınlıkla elindeki Hippopotamus restoranının balonunu kaçıran bir çocuk. Onu teselli etmek için bir *Picsou Magazine* alan annesi. Atılmış bir sandviç için birbirini yiyen güvercinler. Vagonları, özellikle de kimsenin çalışmadığı bir günde, temizlemekten gına gelmiş siyahi kadın işçiler. Kalkan tren tablosundan hiçbir şey anlamayan, gelen tren tablosuna ellerindeki bavullarıyla şaşkın şaşkın bakan yaşlı bir çift. Bir televizyon programını tartışan tren yolu çalışanları. Daha başka insanlar da gördüm. Hepsi uyumsuz. Yorgun. Aylak. Ama görünürde hayatımın kadınından eser yoktu. Zaten tersi olsa şaşırtıcı olurdu.

Aslında kader böyle işlemiyor: Onu kışkırtamaz, tahrik edemezsiniz. Yoksa her şey çok kolay olurdu.

Pazardan geriye kalanlar, karmakarışık ve edepsizce şeylerdi. Can sıkıntısından –evet aynen öyle, can sıkıntısından– Olga'nın yerini sıradan bir garson kızın aldığı kafeye gidip

ne olduğunu bilmediğim bir şey içtim. Raoul'ün Yeri'ndeki servisin bitmesini beklemek için bulvarda boş boş gezindim. Amandine geç çıktı, bugün pazar, pazarları hep geç çıkar, beni gördüğüne memnundu, ıssız sokakların dinginliğinde yürüdük ve aklıma gelen başıma geldi: Oturduğu binanın altına gelmeden akıl almaz bir açlıkla, çok iyi tanıdığım bir açlıkla beni öptü, bu öpüşmelerimiz her zaman sevişmeyle sonuçlanırdı, beni duvara dayadı, bana yapıştı, pantolonumun önünü açtı, elini içine soktu, beni okşadı, sonra beni bir mağazanın boşluğuna doğru sürükledi ve orada seviştik, birkaç dakikada işimiz tamamdı. Ona engel olmamıştım, çünkü hem Amandine'i öfkelendirmek istememiştim, hem de bunun son sevişmemiz olduğunu biliyordum. Yalnızca bir ayım kalmıştı ve dağılmanın sırası değildi.

"Sevmedin mi?" diye bana sordu Amandine.

"Sevdim, hem de çok."

"Ne var öyleyse?"

"Hiç."

Öpüştük, sarıldık, ayrıldık, gülerek bir dahaki sefere nerede sevişeceğimizi sorduk birbirimize, bir daha olmayacağına göre aptalca bir soruydu.

Evime gelir gelmez soyundum ve yatağa gömüldüm. Uyumadan. Çünkü yukarıda piyanistin piyano çalacağından emindim. Gerçekten de çaldı. Yukarıya çıktım. Kapıya vurdum. Kapıyı açtı. Her zaman hafifçe açık olan sabahlığı sıkıca kapalıydı. Bu ani utanma duygusu da nereden çıktı diye düşündüm. Uzun sürmedi. Çünkü kapıyı kapadı. Dostça mı düşmanca mı olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle önümde durdu. Ve ağzındaki baklayı çıkardı:

"Az önce, sokakta, seni gördüm."

"Hangi sokakta?"

"Bir sokakta."

"Neden gelmedin?"

"Çünkü biriyle birlikteydin ve sizi rahatsız etmemden hoşlanmayacaktınız."

Tüh! Dünya başıma yıkıldı.

"Şey... sana açıklayabi..."

"Gerek yok. Umurumda değil."

Gözlerini benden ayırmadan, aynı anlaşılmaz ifadeyle elimi alıyor, kumaş kemerin bir ucundan tutturuyor, kanepeye doğru geri geri giderek, kuşağın çözülüp sabahlığın yere düşmesini sağlayarak tanrıça bedenini ortaya çıkarıyor.

"Kıskanç değilim... Buraya gel, daha rahat olacak. Umarım hâlâ biraz gücün kalmıştır..."

Güç mü, biraz, idare edecek kadar gücüm kalmıştı ve tam boşalacağım sırada bunun onunla da son sevişmem olduğunu düşündüm.

İkisine de artık görüşmeyi kesmenin daha iyi olacağını nasıl anlatacaktım? Hiç bilmiyordum. Onlara, örneğin Paris'ten ayrılacağım şeklinde bir yalan söylemek güçtü; Stylo de Vénus, Raoul'ün Yeri'nin hemen yanındaydı ve piyanist de üst katımda oturuyordu. Hayatımın kadınını aradığımı, bunun giderek ivedilik kazandığını ve kendilerinin o kadına hiç benzemediğini söylemek daha da zordu. Bu sorunun çözümü beklemek zorundaydı. Bir çıkar yol bulamadığımda olduğu gibi, işi akışına bırakacaktım. Bu pek parlak bir şey değilse de yapacak bir şey yoktu. Bu akşam kahraman olmak için ne gücüm vardı ne de yüreğim.

Onu, Amandine'i, Louise'i, Colette'i, hatta geceden yararlanarak su yüzüne çıkan Bayan Capliet'yi, annemi, kız kardeşimi düşünerek uzun boylu güzel siyahi piyanistin kollarında uyudum.

Ertesi gün pazartesiydi, yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için, hayatımın kadınıyla karşılaşacağımı hissetmediğim Austerlitz Garı hariç, Paris'teki tüm tren garlarını, Lyon

Garı'nı, Batı Garı'nı, Kuzey Garı'nı, Montparnasse Garı'nı dolaştım. Kurayla ziyaretlerin sırasını saptadım, hiçbirine bir ayrıcalık tanımamak için her garda ne bir dakika fazla, ne bir dakika eksik, tam otuzar dakika kaldım, her defasında tuhaf, kalbimi sıkıştıran, içimden atamadığım şu duyguyu yaşadım: "Şu an Lyon Garı'ndayım, ama hayatımın kadınının şu an Kuzey Garı'nda bir trenden inmediğini kim söyleyebilir?" Üstelik falcı kadının kehanetlerinin doğru çıkacağı konusunda hiçbir belirti yoktu. Bununla birlikte (insanların bunu aptalca bulmaya hakkı var, biliyorum) kalabalık yolcu dalgasından yüreklenerek, ben sadece kadın yolcuları gözetliyordum tabii, planımın sonuna kadar gitmeye karar vermiştim. Biraz şansım varsa, hayatımın kadını yerinden kalkmayan devasa bir bavulu sürükleyecekti, ona yardım etmeyi önerecektim, aşağıya inmek üzere merdivenlerin başında bulunduğundan önerimi kabul edecekti, basamakların bitiminde artık tanışıyor olacaktık ve etle tırnak gibi bir daha birbirimizden ayrılmayacaktık. Evet, bu ancak böyle olabilirdi. Tabii idealimde böyleydi.

Demiryolu istasyonları gezimin ilk üç garında boşa kürek çektikten sonra, düşüncelerimin, umutlarımın, düşlerimin tam bu noktasındayken André'ye rastladım ya da daha doğrusu, gelip geçen kadınlardan başka bir şeye bakmadığım için onu görmediğimden, André bana rastladı.

"Ne işler peşindesin?"

Çevremizden geçen yolculara bakmayı sürdürerek, ona falcı kadını, trenleri, planımı büyük bir heyecan içinde anlattım.

"İnanamıyorum, bu bir şaka mı?" dedi gülerek, ama yine de biraz kaygılıydı.

"Değil, neden?"

"Sana inanmıyorum."

"Ama öyle" dedim biraz öfkelenerek. "Zaten inanmak zorunda da değilsin, beni rahat bırak şimdi, bana zaman kaybettiriyorsun."

Birkaç saniye sustu, beni omuzlarımdan tutarak kendisine doğru çevirdi. Sonra, ciddi bir sesle "Thomas, uyan ve dediğime kulak ver: Delirmek üzeresin" dedi.

Bu sözleri söyledikten sonra beni bıraktı. Hiç kımıldamadan durdum. Aptal aptal. Çıldırmış gibi. Söylediklerini düşünerek. Haklıydı, durumum kötüye gidiyordu.

"Gel, bir bardak bir şey içelim."

Önümüze çıkan ilk kafenin terasına oturduk ve André beni gerçeklerle yüz yüze getirdi. Ona hayatımın kadınını bulmak için çok az, en fazla bir ay zamanım kaldığını açıkladım, bunu şu tartışılmaz cümleyle yanıtladı:

"Hayatının kadınını arayarak bulamazsın."

André, gerçek bir dosttu.

Sonra salı günü geldi, balayı seyahati için Bayan Capliet'nin memnuniyetle bir hafta izin verdiği Louise'in düğünü nedeniyle üç gündür kapalı olmaktan sıkılan dükkânı açtık. Birkaç gün içinde Venedik'ten, İspanya'dan ya da başka bir yerlerden gönderilmiş, küçük grubumuza öpücükler yollayan bir kartpostal alacaktık.

Ve biliyordum, André'nin öğütlerine rağmen, elimde değildi: Louise döndüğünde, anlattıklarını dinleyip yüzünü inceleyerek, o basit kocasına hâlâ âşık mı, yoksa bu herifin kendisine uygun olmadığını fark etmiş mi, anlayacaktım.

Her zamanki gibi bir haftanın ardından, ertesi salı geldi çattı. Amandine'i iş çıkışında bir daha beklemedim. Piyanist piyano çaldığında bir daha yukarı çıkmadım. Kendi kendilerine kuşkusuz bir sürü soru sormuşlardır. Sonra, başka yerlerde, başka kollarda olduğumu düşünerek soru sormayı kesmişlerdir. Yaşadıklarımız gerçekten eğlenceliydi, ama yalnızca o kadardı, ne ben onlara âşıktım ne de onlar bana, bu da ayrılıkları daha az karmaşık kılıyordu.

Louise işe geri döndü, mutluydu, her zamankinden daha gü-

zeldi, hafifçe yanmıştı (Marakeş'ten yolladığı kartı almıştık), coşkuluydu, boşanmasının söz konusu olmadığını üzülerek anladım. Müşteriler gider gitmez Yvette ile Sandrine hemen yanına koştular, seyahat, otel, havanın nasıl olduğu, sıcaktan çok fazla bunalıp bunalmadığı, insanların kibar olup olmadığı, yemekleri beğenip beğenmediği, mutlu olup olmadığı konularında sordukları sorularla onu usandırdılar, bezdirdiler.

Ürünleri ayıklama, sınıflandırma, yerleştirme bahanesiyle depoya sığındım, Marakeş'ten de, genç evlilerden de uzaklaşmanın tek yolu buydu. Kapının öte yanında, Louise'in attığı her kahkaha göğsüme bir bıçak gibi saplanıyordu. Onda bir şey yoktu. Salak olan bendim.

Kısa bir süre sonra birinin "Thomas, orada mısınız?" dediğini duydum.

Bayan Capliet'ydi, satır aralarından benim neden rafların arasına saklandığımı anlamış olmalıydı, kadınların içgüdüleri beni hep şaşırtmıştır.

"Neredesiniz?"

Depo çok büyük değildi, o da, ben de burada saklambaç oynamak için bulunmuyorduk, ona "Dosya kâğıtlarının önündeyim" derken, tuhaf bir şekilde onunla depoda şimdiye dek hiç yalnız kalmadığımızı fark ettim, buraya pek sık gelmediğini söylemek gerek.

Eksikleri tamamlamak üzere envanterini çıkardığım dosya kâğıtlarının bulunduğu rafların başına geldi.

"İşler yolunda mı Thomas?"

"Evet Bayan..."

"Arlette."

"Evet Arlette."

"Kırtasiye dükkânında çalışmak hâlâ hoşunuza gidiyor mu?"

"Elbette. Hoşuma gitmemesi için hiçbir neden yok. Burada mutluyum."

Bu noktada belki biraz fazla ileri gidiyordum, ama öylesine gelivermişti aklıma, bazen insan düşündüğünü söyler, ama biraz abartarak, nedenini bilmeksizin, benim de yaptığım aynen buydu. Ama patronumun depodaki varlığına biraz şaşırmıştım. Özel sayılabilecek, beklenmedik diyelim, anlar yaşamıştık, yaşlı bir fizik-kimya öğretmenini gömmüştük, Louise'in düğününde dans etmiştik, özel yaşamıyla ilgili hissettiklerime bakılırsa evliliğinde mutlu değilmiş gibiydi ve duygusal yaşamı bitmiş gibi görünmüyordu, kısacası, depodaki dosya kâğıtlarının önünde, biraz sıkılmış bir halde, benden ne istediği konusunda en küçük bir fikrim olmaksızın duruyordum.

"Minyatür modelleri sever misiniz Thomas?"

"Ah evet, hem de çok!"

"Gerçekten mi?" dedi, heyecanıma şaşırmış gibi.

"Gerçekten. Neden?"

"Çünkü eşimin minyatür demiryolu şebekesini görmeye gelirseniz onu çok mutlu edersiniz."

"Tabii. Büyük bir zevkle."

"Göreceksiniz, oldukça büyük. Başlangıçta onunla biraz dalga geçiyordum ama bugün hoşuma gittiğini söylemeliyim. Yarın akşam bize gelebilirsiniz, değil mi?"

"Tabii. Harika. Teşekkür ederim."

"Çok güzel. O zaman, ben Fas belgeselini dinlemeye dönüyorum. Dilerim Louise fotoğraflarını göstermeye kalkmaz, mutlu insanların fotoğraflarına bakmaktan fazla hoşlanmam da."

"Evet. Anlıyorum."

Aramızda bir suç ortaklığı varmış gibi gülümsedi, ardından bir kez daha gülümsedi ve hop, mağazanın kahkahalar gelen öbür tarafına geçti. Az sonra ben de öyle yaptım, Louise'in mutluluğu bana acı çektiriyor diye bütün günümü depoda geçiremezdim herhalde, iyi bir satış elemanı olarak ve iyi bir satış elemanı olmaktan mutlu, müşterilerle ilgilen-

dim. Bayan Capliet muhabbet tellalı mimikleriyle, üzerinde adresin, şifrenin, dahili telefonun ve beklendiğim saatin yazılı olduğu bir kâğıt sıkıştırdı elime.

Bu yemek daveti hoşuma gitmişti. Neden mi? Çünkü bir şaşkınlık anında, patronumun depoda yoldan çıkabileceğinden kuşkulanmıştım, fazlasıyla yanıldığım için utanmış (ve sıkılmıştım). Çünkü Bay Capliet'yi tanıyacağım ve minyatür demiryolu şebekesini göreceğim için mutluydum. Çünkü Bayan Capliet'nin nasıl bir evde yaşadığını görmek ilgimi çekiyordu, o benim evimi görmüştü, bense onun evi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü o yalnızca beni davet etmişti, kızları değil ve duygulandığım bir ayrıcalık tanımıştı bana. Hem sonra, ben minyatür modelleri severim, özellikle de tren şebekelerini. Dolayısıyla, bu yemek daveti hoşuma gitmişti.

19

Capliet'lerde akşam yemeği

Ertesi akşam, Stylo de Vénus'ten sonra, Capliet'lerin evine gitmeden önce, kendime çekidüzen vermek için eve uğruyorum. Duş, temiz gömlek, zarif bir kravat, başkası olmadığı için Louise'in düğününde taktığımın aynısı, gerektiği kadar parfüm... Beni tanımayan biri görse çapkınlık buluşmasına gittiğimi sanırdı, oysa patronumun evine yalnızca yemek yemeye, kocasıyla tanışmaya ve trenlerinin işleyişini seyretmeye gidiyorum.

Çiçekçi. Taksi. Evin önündeyim. Şifre. Dahili telefon. Bayan Capliet yanıtlıyor beni:

"Ah Thomas, harika! Beşinci kat."

Asansör. Beşinci kata çıkış. Bana sağ kapı mı, sol kapı mı olduğunu söylemedi, hiç kuşkusuz asansörü duyacak ve kapıyı açacak, ama hayır, buna bile gerek yokmuş, daha basitmiş: Sahanlıkta yalnızca tek bir kapı var. *Zırrrrr*. Kapıyı açıyor. Beni içeri kabul ediyor. Neşeli. Çiçeklere hayran kalıyor. Harika. Hiç gerek yoktu. Onları hemen suya koymak istiyor. Bir vazo bulmaya gidiyor. Kocasına seslenerek gözden kayboluyor. O elinde çiçek buketiyle mutfağa gittiği, eşi de hemen gelmediği için oturma odasında bir an yalnız kalıyorum ve lotodan para kazanan birinin nasıl güzel bir ev alabileceğini anlıyorum. Bay Capliet bitişik odadan geliyor.

"Thomas, değil mi? İyi akşamlar Thomas. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

İçtenlikle tokalaşıyoruz. Canlı, sıcak, samimi, uzun boylu biri, minyatür modellerin üzerine eğilmiş o can sıkıcı kodamanlara hiç benzemiyor.

"İyi akşamlar efendim, ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum..."

"Ah, bakıyorum tanışmışsınız!"

Bayan Capliet, elinde vazoya koyduğu çiçeklerle, küçük adımlarla yürüyerek yeniden görünüyor.

"Aramızda 'bey, efendim' yok, bana Léon deyin."

"Eşiniz de kendisine Arlette dememi istemişti, biraz zorlanmıştım, şimdi de siz, Léon..."

"Sizi çok iyi anlıyorum" diyor Arlette, bize katılıp ikili grubu üçlüye dönüştürerek. "Eşimin de benimki kadar gülünç bir adı olduğu göz önüne alınırsa daha da iyi anlıyorum, ama öyle işte, yapacak bir şey yok, hayatta daha önemli şeyler var, değil mi?"

Arlette yeniden gidiyor, etrafta dört dönüyor, aceleyle bir şeyler yapıyor, bir şeylerle uğraşıyor, gören bir yaydan fırladığını sanır, kendinden geçmiş, coşkulu, heyecanlı.

"Thomas'ya yaptıklarını göstermeye ne dersin tatlım?"

"Bu sizi gerçekten ilgilendiriyor mu?" diye alçakgönüllülükle soruyor Bay Capliet.

"Evet evet, hem de çok. İnanın."

"Hadi, gidelim öyleyse. Ama önce..."

Buz kovası içinde sıkılmaya başlamış olan şampanyanın mantarını çıkarıyor, ikimize birer kadeh koyuyor ve beni yan tarafa doğru götürüyor.

"Buyrun, buradan."

Az önce çıktığı odaya doğru gidiyoruz, çok büyük bir oda, hayır, büyük değil; kaynağı görülmeyen mavimsi bir ışıkla yıkanan devasa bir oda; ortasında insanın hayal edebileceği en muhteşem demiryolu şebekesi var: onlarca demiryolu, yolcu istasyonu, yük istasyonu, tren katarlarının dizildiği istasyonlar,

demiryolu makasları, semaforlar, hemzemin geçitler, köprüler, tüneller, lokomotifler, hızlı trenler, bölgesel trenler, raylar, dağlar, ovalar, hayvanlar, yollar, otomobiller, kamyonlar, köşkler, evler, inşa halindeki evler, binalar, ticarethaneler, işleriyle ilgilenen yüzlerce insan, saatler, aylar, yıllar sürmüş bir çalışma.

"Eee?" diye soruyor Léon Capliet.

"Ben... muhteşem bir şey... bunu siz mi..."

"Evet, tek başıma. On yılımı verdim. Her gün çalışarak. Bu boyutlara ulaşacağını bilmiyordum ama insan bir işe başladı mı bir daha duramıyor, uyuşturucu gibi bir şey, zaten daha bitmedi, asla da bitmeyecek, bekleyin, daha bir şey görmüş sayılmazsınız."

Rengârenk yüzlerce düğme, diyot, ışıklı göz, anahtar, reosta ve komütatörle dolu etkileyici bir kumanda tablosunun karşısındaki koltuğa oturuyor.

"Hazır mısınız?"

"Hazırım" diyorum, şampanyamdan bir yudum içerek.

Bunun üzerine, görünüşe bakılırsa yalnızca kendisinin nasıl çalıştığını bildiği düğmelere arka arkaya basıyor, o ana dek oldukları yerde pinekleyen trenler hareket etmeye başlıyor, hızlanıyor, garda duruyor, yeniden yola çıkıyor, birbirleriyle karşılaşıyor, tünellerin içinde kayboluyor, bir anda metalik, uyumlu ve hafif bir gürültü çıkararak yeniden dışarı çıkıyorlar. Léon Capliet'nin yüzünde çocuksu bir ifade var, bir anda on iki yaşına dönüyor, büyük mağazaların Noel vitrinleri karşısındaki bir çocuk gibi gülümsüyor.

"Güzel, ha?" diyor Arlette Capliet.

Elinde bir kadehle kapı aralığında duruyor. Normal bir kadının yaptığı, yapmaktan hoşlandığı gibi ilgisiz görünmek ya da dalga geçmek yerine kocasının tutkusuna içten bir hayranlık duyduğunu fark ediyorum.

"Gece yaptınız mı?" diye soruyor Arlette.

"Her şeyin bir sırası var" diye yanıtlıyor Léon.

"Gece yapmak" deyişinin Capliet'lerde ne anlama geldiğini bilmiyorum, bazı tuhaf kentsoylu rezilliklerini düşünmeye cesaret edemiyorum, ama bu durum fazla uzun sürmüyor, çünkü odadaki ışık yavaş yavaş azalmaya başlıyor, oda tümüyle kontrol altında olan bir alacakaranlığa bürünüyor, bu arada sağda solda işaret ışıkları, sokak lambaları, kimisi göz kırpan reklam panoları yanıyor, evlerin pencereleri aydınlanıyor. Gerçekten inanılmaz.

"Gerçekten inanılmaz" diye yineliyorum alçak sesle.

"Değil mi?" diyor Arlette.

"Tüm bu ayrıntılara bakmak için burada saatlerce kalabilirim, büyüleyici..."

"Tabii bu dediğinizi yaparsanız asla yemek yiyemeyiz! Hadi gelin, salona geçelim, isterseniz yemekten sonra yine gelirsiniz."

Arlette'le birlikte dışarı çıkıyoruz, Bay Capliet iki dakika sonra yanımızda olacağını söylüyor, normal, böyle bir şey tek bir düğmeye basmakla durdurulmaz ki.

Ve işte salondayız. Oturuyoruz. Bir sehpanın üzerinde çerezler var. Arlette bize o leziz şampanyadan koyuyor, benim kadehime, kendi kadehine, tepsinin üzerinde duran boş bir kadehi de yarısına kadar dolduruyor.

"Kızımın içkiyle arası pek hoş değildir, ama bizimle kadeh tokuşturmaktan mutlu olacaktır."

"Kızınız mı? Bir kızınız mı var?"

"Tabii, neden olmasın ki? Size hiç sözünü etmedim mi?"

"Evet, evet, belki... Unutmuş olmalıyım..."

"Ne yapıyor merak ediyorum."

Ayağa kalkıyor, bir koridora açılan kapıyı açıyor ve sesleniyor:

"Colette, geliyor musun? Thomas burada!"

"Colette"... Bu ad kafama bir video oyunundaki top gibi çarpıyor. İnsanda sonsuz bir koridor duygusu yaratacak ka-

dar uzaktan gelen bir "Geliyorum" duyuyorum. Trenlerini perona çekmiş olan Léon Capliet de bize katılıyor. O sırada, arkamdaki duvarda, Marquet'nin tablosunu keşfediyorum, Samaritaine ve Pont-Neuf ama gerçeğini, doğal boyutlarında olanını. Şaşkınlık içindeyim.

Şaşkınlığımı fark eden Arlette Capliet "Yalnızca bir röprodüksiyon" diyor.

Colette geliyor. Evet, bu Colette o Colette.

"İyi akşamlar!"

Neşe içinde. Her zamankinden daha güzel. Bana doğru geliyor. Beni öpüyor.

"Görüyorsunuz işte, size söylemiştim: İkinciden sonra mutlaka üçüncü olur."

Sesim soluğum kesilmiş. Şaşkınlık içindeyim. Allak bullağım. Muhteşem güzelliği kadar başıma gelen bu inanılmaz rastlantı yüzünden.

"Anımsadınız mı?" diye soruyor tabloyu göstererek.

Yanıt yok. Tek bir sözcük yok. Hiçbir şey yapamıyorum.

"Sevdiniz mi?"

"Bu... bu harika."

"Kızımız güzel sanatlar üçüncü sınıfta, ilk kez bir tabloyu kopyalıyor, fena sayılmaz, değil mi? Üstelik de bir kartpostaldan yaptı bunu!" diyor Arlette, kızının performansını daha iyi belirtmek istercesine.

"Size diğer yaptıklarımı da göstermemi ister misiniz?"

İzin istercesine bakışlarımla anne babasına soruyorum.

"Ama çok uzun sürmesin, trenler, resimler derken sonunda kafayı bulacağız."

Colette uzun, uzun olduğunu düşündüğüm koridorda önüm sıra yürüyor, falcı kadının kehanetini anımsadığım için hızlı hızlı atıyor kalbim: "Bir garın yakınlarında, hatta belki de bir trende gerçekleşecek olan umulmadık bir karşılaşma hayatınızı değiştirecek."

Bahsettiği gar ve trenlerin Léon Capliet'nin garıyla trenleri olduğunu nasıl düşünebilirdim? Devlet demiryollarının bu işte hiçbir rolü olmadığını nasıl öngörebilirdim? Önüm sıra yürüyen Colette'e bakıyorum. Onu takip ettiğimden, beni kaybetmediğinden emin olmak istercesine ara sıra gülümseyerek arkasına dönen Colette'e. Gözlerim yaşla doluyor. Hiçbir şey görmüyorum. Bir mobilyaya ya da aralık bir kapıya çarpmamak için elimi uzatıyor, bileğinden yakalayarak onu yavaşlatıyor, kollarıma alıyorum, soluğunu kesecek kadar sıkı sıkı sarılıyorum, anında, aynı şekilde karşılık veriyor, bana sarılıyor, büzülüyor, kollarıma sığınıyor, gözlerimi kapıyorum, onun kokusunu içime çekiyorum, sonsuz birkaç saniye boyunca öylece kalıyoruz, yüzümü uzaklaştırıyorum, hâlâ gülümsüyor, mutlu, içimden yükselen, beni aşan, bizi boğan sevecen bir tutkuyla öpüyorum onu.

"Gel..." diyor Colette gülerek.

Daha sonra hayranlıkla bakacağım resimlerle, eskizlerle, guvaşlarla, tablolarla dolu genç kız odasına giriyoruz, kendini yatağın üzerine bırakıyor, beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor, son derece cazip bir coşkuyla, gözlerimi kamaştırarak, beni büyüleyerek, henüz kimsenin ayak basmadığını düşündüğüm gezegenlere götürerek öpücüğüme karşılık veriyor. Ellerim bedeninde geziniyor, elleri bedenimde dolaşıyor, ben ne yaparsam o da aynısını yapıyor: Onu öpüyorum, beni öpüyor; onu okşuyorum, beni okşuyor; buradan yola çıkarak "onu seviyorum, beni seviyor."

Soluklanmak için bir an duruyoruz. Dirseklerime dayanarak üzerinde doğruluyorum.

"Colette, kimseyi sevmediğim kadar seviyorum seni, benimle evlenir misin?"

Gülümsüyor, başka yerlere bakıyor, elinde olmaksızın dolan gözlerini siliyor ve "Bak, öyleyse bekle, senin için bir şeyim var" diyor.

Şu an bizi erişkinlerin dünyasına götüren, ellerimiz sıkı sıkıya kenetlenmiş ve kesin kararımızı vermiş bir halde, hiç konuşmadan, ters yönde yürüdüğümüz koridorda, André'nin bir kez daha haklı olduğunu düşünüyorum ("Hayatının kadınını arayarak bulamazsın") ve sonra, elimde olmaksızın, hızlı bir hesaplama yapmaktan kendimi alamıyorum: Colette güzel sanatlar üçüncü sınıfa gidiyor, en iyi koşullarda liseyi on yedi yaşında bitirmiştir, yani şimdi yirmi yaşında, demek ki aramızda on yaş var, bu bir şey değil, çok daha fazla yaş farkı olanları gördük, hem biz birbirimizi sevdikten sonra bunun ne önemi var?

"Liseyi kaç yaşında bitirdin?" diye soruyorum.

"On sekiz yaşımda, neden?"

"Hiç, öylesine işte... laf olsun diye..."

"Öğrenmek istediğin buysa, yakında yirmi bir yaşına basacağım. Ya sen?"

"Ben, ne?"

"Sen liseyi kaç yaşında bitirdin?"

"Otuz."

"Liseyi otuz yaşında mı bitirdin?"

"Hayır, yakında otuzuma basacağım. Üç haftaya kalmadan."

"Doğum gününde seni ne mutlu ederdi?"

Ama bu soruyu yanıtlayacak zamanım olmadı, ellerimizi bıraktık, Capliet'ler içkilerini tazelerken kapıyı açtık.

Bayan Capliet Colette'in çalışmalarını kastederek "Eee, sevdiniz mi?" diye soruyor.

"Evet, hem de çok" diye yanıtlıyorum, Colette'i kastederek.

Ve masaya geçiyoruz, geçmeseydik kafayı bulacaktım.

Oturuyoruz, herkes bir aradayken, Capliet'ler şarap ya da mezeleri getirmek için oraya buraya kaybolmadan önce, boğazımı temizliyorum ve yüksekliğe bakmadan, hatta havuzda su olup olmadığına bile bakmadan en üstteki tramplen-

den atlar gibi kendimi bırakıyorum:

"Arlette, Léon, sizlere duyduğum en derin saygılarımla... (az önce Colette'in bana "Bekle, senin için bir şeyim var" diyerek verdiği, biraz küçük gelen beyaz eldivenleri masanın altında elime geçirmeye çalışıyorum)... en derin saygılarımla... (sol eldiven giyildi, sağla uğraşıyorum)... sizlerden... (bir türlü olmuyor, zorlanıyorum, sağ el her zaman sol elden biraz daha büyüktür, sağ elini kullananlarda tabii)... sizlerden... (tamam, uff, başardım, iki eldiveni de giydim)... kızınızla evlenmeme izin vermenizi istiyorum."

Ellerimde beyaz eldivenler, ayağa kalkıyorum ve neden bilmem, ciddi bir sesle "... şu an burada bulunan kızınızla" diye ekliyorum.

İnanılmaz bir şey, sanki bir düşte gibiyim, kabul ediyorlar, pek fazla şaşırmış gibi görünmüyorlar, hatta çok mutlular, Bay Capliet yemeğimizi şampanya eşliğinde yememize karar veriyor, her zaman olan bir şey değil bu ve yemek son derece neşeli bir hava içinde geçiyor, bana her on dakikada bir yeni bir şampanya patlatılıyormuş gibi geliyor. Yemekten sonra Colette'e sarılıyorum, bedenini bedenimde hissediyorum, annesinin hem çok mutlu hem de biraz hüzünlü, belli belirsiz hüzünlü olduğunu fark ediyorum, insanın artık çocuklarının yaşında olmadığını fark etmesinden doğan bir hüzün bu. Kutlamak için trenlerini yeniden çalıştırmayı düşünen babasına gelince, şampanyayı fazla kaçırdığı için şaşırtıcı bir kazaya neden oluyor, neyse ki önemli değil, insan raydan çıkmak istemiyorsa dozunu kaçırmamalı.

Colette bana yaslanmış, en küçük hareketini, en hafif soluğunu hissediyorum. Mutluyum. Hayatımın en güzel gecesi bu.

20

Ve sonra

Colette'le iki aya kalmadan evlendik. Çok güzel bir tören oldu. Kimse bu kadar güzel bir gelin görmemiştir.

Bayan Capliet bana kırtasiye dükkânında işlerin yolunda olduğunu, kendisinin artık bıktığını, bu işten gına geldiğini, eğer kabul edersem Stylo de Venus'ün yönetimini bana bırakacağını söyledi, elbette kabul ediyordum. Tek bir koşulla: Dükkâna geldiğinde damadı olarak ona ben hizmet edecektim.

Bay Capliet bize, genç bir çift için ideal, çok şık küçük bir daire verdi, lotodan kazanılan para sayesinde kırtasiye dükkânıyla birlikte satın aldığı, aynı binanın üçüncü katındaki bir daireydi bu. Pratik. Evinde demiryolu şebekesi giderek gelişiyor. Yan odaya bile yayılmayı düşünüyor.

Annem böyle güzel bir gelini olduğu için çok mutlu, ama ilk çocuğumuzu göremeyeceği için son derece üzgün, dokuz ay onun için dünyanın sonu demek. Bu arada, sanki kaderi zorlamak istercesine, mavi yünden bebek kıyafetleri örmeye başladı, her sırayı bitirdiğinde sonrakini asla bitiremeyeceğine inanarak örüyor. Sonuçta sağlığı yerinde elbette, hâlâ yaşıyor ve bizim mavi yünden örülmüş bir sürü bebek kıyafetimiz oldu.

Babam sekizinci kez girdiğini bize söylemediği, Vincennes Hayvanat Bahçesi'nde veterinerlik yapmasını sağlayan sınavı nihayet kazandı. Nihayet kaplanları, devekuşlarını, hecin

develerini, lamaları ya da kobraları tedavi etme düşünü gerçekleştirecek.

Francine sınavlarını başarıyla verdi. Hepsini. Duygusal sınavını bile, çünkü uygun denilebilecek genç bir erkekle nişanlandı. Şu an için görünürde düğün yok. Emin olmak için bir süre birlikte yaşamak istiyorlar. Colette'le böyle bir şey yapmaya benim sabrım yetmezdi.

Louise eşiyle birlikte, planladıkları gibi taşrada yaşıyor. Bir çocuk bekliyor. Geçen gün kırtasiye dükkânına uğradı. Hâlâ bir içim su, bacakları hâlâ çok güzel, saçları hâlâ kısa değil.

Yvette ile Sandrine, Edi ile Büdü gibi, karar verdiler: Ben yönetici de olsam dükkânda kalıyorlar. Aslında kısa bir süre önce, kovulacaklarından korktuklarını itiraf ettiler bana, insan neden diye düşünüyor, ama korkular öyledir işte, mantıklı değildir.

Bir gazetede başarılı zenci bir piyanistle ilgili bir yazı okudum; ülkesinin çocuklarının yararına Avrupa'nın hemen her yerinde konserler veriyor. Sahnede sabahlıkla çalmıyor tabii. Seyirciler ne kaybettiklerini bilmiyorlar.

Amandine hâlâ Raoul'ün Yeri'nde garsonluk yapıyor. Sık sık genç bir adamın motosikletiyle onu beklediğini, Amandine'in ata biner gibi onun arkasına oturduğunu, adama yapıştığını ve bir yerlere gittiklerini görüyorum, kuşkusuz olmadık bir yerde sevişmeye gidiyorlardır, tabii tehlike zevkini hâlâ koruyorsa.

Colette güzel sanatlara devam ediyor. Yetenekli. Gerçekten yetenekli. Hep kısa saçlı. Onu hiç sakız çiğnerken görmedim. Evimizin duvarına asmak için Samaritaine-Pont-Neuf röprodüksiyonunu Capliet'lerden aldık, sonunda imzalamayı kabul etti: "Colette", sağ alt köşeye, Albert Marquet'ninki gibi çocuksu bir yazıyla attı imzasını. Ufak tefek işler yapıyor, sipariş üzerine fotoğraflara bakarak portreler yapıyor,

fırsat bulduğunda kendisi için resimler çiziyor, Marnes kıyıları, Seine rıhtımları, mavnalar, tesviye havuzları, köprüler, suyla ilgili figüratif şeyler, ileride kesinlikle bir sergi açacak. Ben de, gençliğimde biraz ilgilendiğim suluboya resme yeniden başladım, otların üzerine oturarak ona eşlik ediyorum, uygulamalar yapıyorum.

André dansöz-şantöz oyuncu sevgilisiyle birlikte olmak için yeniden Hindistan'a gitti. Çok mutlu. Fransa'ya bir daha dönmeyi düşünmüyor. Ondan e-postayla sevgilisinin bir fotoğrafını göndermesini istedim. Birkaç kere gönderdi. Ama bir türlü açamadım. Biz de onunla tanışmak için oraya gideceğiz.

Bu bizim balayı seyahatimiz olacak.